MIGUEL PEDRERO

Corupția marilor puteri.

Strategii și minciuni în politica mondială

INTERNATIONAL Bestseller

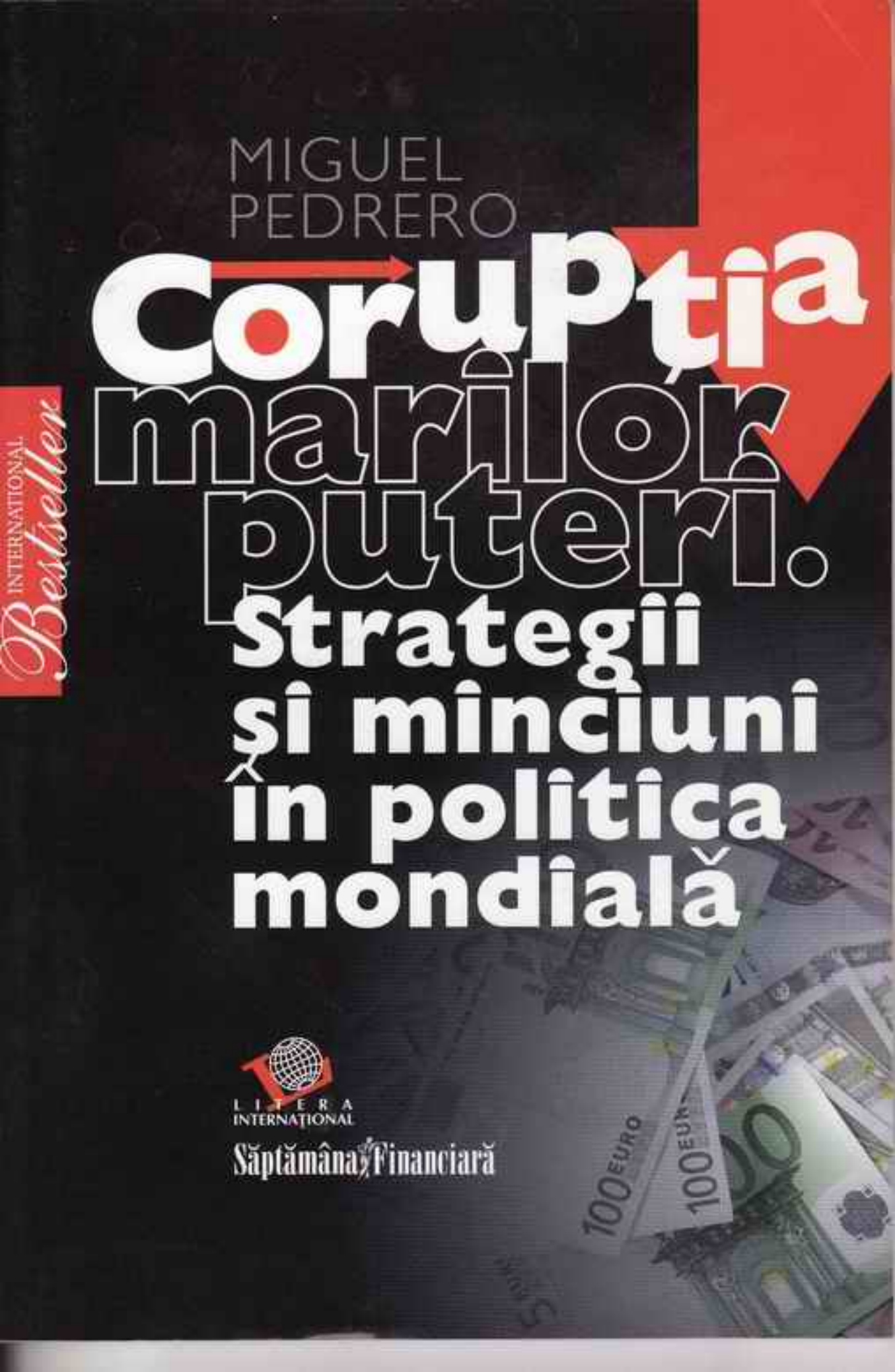

LITERA INTERNAȚIONAL

Săptămâna Financiară

MIGUEL PEDRERO

Corupția marilor puteri.

Strategii și minciuni în politica mondială

Ce instituții și guverne profită de pe urma comerțului cu droguri? Există probe că diferite servicii secrete finanțează și sprijină grupări teroriste? Ce companii multinaționale manipulează mișcarea antiglobalizare? De ce FMI sponsorizează mișcările revoluționare? Cine sunt cei care controlează multinaționalele din domeniul comunicării și cum ne manipulează ele? De ce guvernele folosesc ONG-urile în scopuri ilicite și cum fac acest lucru?...

Pe lângă răspunsurile la aceste întrebări, cartea de față dezvăluie intrigile secrete ale războaielor sau ale schimbărilor politice majore și analizează marile afaceri criminale, divulgând numele celor responsabili.

Hotărât, necenzurat, cu un limbaj clar și direct și o filosofie ce ignoră regulile de tipul *politically correct*, autorul redă realitatea într-un mod dur, tranșant, fără să omită nici un detaliu și eveniment, oricât de destabilizatoare ar fi ele pentru partidele politice, pentru guverne sau companii multinaționale.

Bestseller INTERNATIONAL

Află mai mult pe:
www.litera.ro

ISBN 978-973-675-434-0

Săptămâna Financiară

MIGUEL PEDRERO

Corupția marilor puteri.

Strategii și mincîuni în politica mondială

LITERA INTERNAȚIONAL

Editura „Litera Internaţional"
O. P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel./fax (021) 3196390; e-mail: comenzi@litera.ro

Traducere şi adaptare: Graal Soft SRL
servicii specializate de traducere şi activităţi conexe
www.graalsoft.ro

Copyright © Miguel Pedrero

Copyright © 2004 , Ediciones Nowtilus, SL

Copyright © 2008, Litera Internaţional
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andreea Stoica, Christian Ferencz Flatz
Concepţia grafică şi coperta: Vladimir Zmeev
Tehnoredactare şi prepress: Elena Dandara

Tipărit în Italia

GRAFICA VENETA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PEDRERO, MIGUEL

Corupţia marilor puteri. Strategii şi minciuni în politica mondială / Miguel Pedrero; trad.: Graal Soft SRL – Bucureşti: Litera Internaţional, 2008

ISBN 978-973-675-434-0.

I. Graal Soft SRL (trad.)

II. Stoica, Andreea
Ferencz Flatz (red.)

087.5:59

Corupţi 9

Introducere 13

Capitolul 1

Comunişti prin bunăvoinţa „zeului" bancă 15
Conspiraţia băncii internaţionale 17
Interese economice şi războaie mondiale 20
Finanţatorii Revoluţiei Ruse 22
Oligarhia financiară şi URSS-ul 25
Secretul lui Karl Marx 27
Adevărul care nu este pe placul nimănui 30
Wall Street se aliază cu gherila columbiană 31
Sendero Luminoso şi datoria externă a statului Peru 35
Hugo Chávez revoluţionarul globalizării 36

Capitolul 2

Sioniştii şi fundamentaliştii creştini: o alianţă „împotriva naturii" 39
„Revoluţia religioasă" în plină desfăşurare 41
Radicali creştini la Casa Albă 43
Uniţi de Apocalipsă 48
Extrema dreaptă israeliană conduce politica externă americană 52

Capitolul 3
SUA contra China: cheia noului război rece 55
Dragonul adormit deschide un ochi 57
Arta războiului 59
11 septembrie: Conspirație împotriva Chinei 68
Jocul de spionaj 73

Capitolul 4
Organizații neguvernamentale? 77
Obiectivul: controlul asupra ONG-urilor 79
Indigenism și resurse naturale 82
Armata „umanitară" a Unchiului Sam 87

Capitolul 5
Secretul mișcării antiglobalizare 90
Magnații în mișcarea antiglobalizare 93
Cei care țes ițele 96
Legătura cu intriga financiară din spatele atacului de la 11 septembrie 99
Speculant financiar, apărător al drepturilor omului și creator de sărăcie 101
Antonio Negri: Marx în secolul al XXI-lea 102

Capitolul 6
Africa: biografia unui genocid 105
Războiul rece din Africa 107

Noii imperialiști 112
Adevărul cu privire la masacrele din Rwanda 116
Un plan de genocid împotriva Africii? 120

Capitolul 7

Traficul de droguri S.A. 125
Banca Internațională și comerțul cu droguri 129
Traficanții de droguri ai CIA 134
Și comuniștii fac trafic 140

Capitolul 8

Teroriști... depinde pentru cine 145
Școala de terorism a Statelor Unite 147
Genocidul din America Centrală 149
Războiul terorist împotriva Cubei 153
Masonerie, bombe și servicii secrete 157
Teroarea „roșie" 162
Adevărata poveste a lui Carlos „Șacalul" 166
Războiul din Cecenia și atentatele de la Moscova 169

Capitolul 9

Subtila artă a manipulării 173
Multinaționalele din domeniul informațiilor și comunicarea 174
Dezinformează și îți vei atinge scopul 179
Un minister al culturii numit CIA 185

Către L.
MI-A FOST BINE CÂT AM FOST PUTERNIC

Tuturor acelora care privesc realitatea
cu ochi plini de curiozitate

Corupţi...

O am aici, alături, în spatele fotoliului meu, alături de altele care aşteaptă de luni întregi să le verific şi să le aşez pe perete. Este ciudat că, odată cu trecerea anilor, pe măsură ce acumulăm mai multe cunoştinţe şi mai multă experienţă, recunoaşterile academice şi diplomele sunt alungate în locuri din ce în ce mai puţin vizibile, până când, aşa cum este şi cazul meu, trec ani buni în aşteptarea momentului în care cineva, evident eu, să le aşeze într-un „birou" nou. Totuşi, în această atitudine nu există nici urmă de dispreţ, căci fiecare dintre aceste bucăţi de carton încadrate în chenar reprezintă etape ale propriei vieţi, eforturi, insatisfacţii, mulţumiri şi, de bună seamă, multe anecdote. Cea la care mă refer în rândurile de mai sus este o diplomă, datată 3 decembrie 1965, prin care îmi este recunoscută absolvirea Cursului de Investigaţii Criminale susţinut la Şcoala de Medicină Legală a Universităţii din Madrid.

La ultimul etaj al vechii facultăţi San Carlos existau mai multe săli spaţioase care puteau să facă parte din decorul unui film al studiourilor Universal. Dacă aş fi căutat, probabil că aş fi găsit o uşă de acces secretă către laboratorul doctorului Frankenstein. Rafturi enorme se înălţau până la tavanul înalt, învăluit în permanenţă în întuneric. Pe aceste rafturi, închise în recipiente pline cu formol, erau numeroase părţi anatomice provenind de la asasini, sinucigaşi sau victime ale unor accidente, asemenea unei galerii de fetuşi monstruoşi purtând urmele tuturor malformaţiilor imaginabile. O sobă cu cărbuni, aflată în mijlocul uneia dintre încăperi, oferea destulă căldură pentru ca noi, cei care ne făceam practica aici, să nu îngheţăm; chiar şi aşa, atmosfera era mai plăcută decât cea din sala de autopsie, alt decor fabulos în care se derula o bună parte a cursului. Principalele noastre instrumente erau lupa, pensetele, microscopul şi lumina ultravioletă, însă profesorii noştri puneau cel mai mare preţ pe dezvoltarea capacităţii noastre de observaţie şi pe simplul bun-simţ, care continuă să fie cele mai eficiente arme în rezolvarea unei crime. Ar fi exagerat să spun că am devenit experţi criminalişti, dar noi, cei care am participat la acel curs, inspectori de poliţie, avocaţi şi studenţi în ultimii ani la Facultatea de Medicină, am răspuns cerinţelor cursului,

dobândind o bază solidă în acest sens. În ceea ce mă privește, acea pregătire mi-a fost foarte utilă pentru a putea citi romane polițiste ca un cunoscător, deoarece, după absolvirea studiilor universitare, m-am specializat în psihiatrie, pe parcursul ultimilor treizeci și șase de ani dedicându-mă exclusiv acestei ramuri a medicinii.

Avantajul de a scrie un *cuvânt înainte* este acela că povara, dar și meritul cărții, revin autorului, iar semnatarul *cuvântului înainte* se poate pierde în divagații mai mult sau mai puțin utile, cu scopul de a introduce cititorul în temă, lucru pe care încă nu l-am făcut, dar pe care îl voi face imediat. În cadrul acelui curs de Investigații Criminale, de care îmi amintesc cu multă plăcere, obișnuiam, ca exercițiu practic, să comentăm crimele publicate din când în când în ziare, analizând datele disponibile, traseele de investigație posibile etc. La începutul cursului, era încă proaspăt asasinatul din Dallas[1] (22 noiembrie 1963). Văzuserăm de nenumărate ori imaginile cu asasinarea președintelui Kennedy și uciderea presupusului său asasin, Lee H. Oswald, de către Jack Ruby, un mafiot local erijat în înger al răzbunării. A fost un incident care a impresionat lumea, dar pe care noi, ucenici în domeniul criminalisticii, eram hotărâți să îl luăm în considerare ca pe un mister demn de a fi elucidat. Investigația efectuată, realizată fără îndoială de către cei mai buni și mai experimentați polițiști din America de Nord, avea să fie – așa ne imaginam noi – un exemplu de minuțiozitate, de metodă și rigoare: toate piesele urmau să își găsească locul și să se facă lumină. Cititorul își poate imagina cu câtă nerăbdare așteptam să intrăm în posesia celebrului „raport Warren", tradus așa cum se cuvine, pentru a învăța cum se realizează o investigație.

A sosit și acea zi și am citit cu atenție fiecare pagină care avea legătură cu materiile ce reprezentau obiectul nostru de studiu. Pentru a nu lungi povestea, de la stupoare am trecut la hohote de râs și, în final, la indignare. Nimic nu se făcuse cum trebuie, începând de la alegerea chirurgilor care au efectuat necropsia, care nu erau nicidecum

[1] Referire la asasinarea lui John F. Kennedy, al treizeci și cincilea președinte al SUA (1961-1963). (n.tr.)

legişti cu experienţă, lucru pe care ar fi trebuit să îl ceară chiar şi cel mai stângaci judecător, şi terminând cu studiile balistice.

Povestea „glonţului magic" reprezintă cea mai mare absurditate care s-a publicat vreodată în analele criminalisticii. Era atât de evident că au fost mai mulţi trăgători şi că raportul nu avea alt scop decât să ascundă adevărul, oricare ar fi fost acesta, camuflându-l sub forma unei investigaţii şi a unor concluzii bune doar pentru imbecili, încât optzeci la sută din populaţia SUA de la acea vreme, altminteri un model de încredere naivă în instituţiile statului, nu a fost mulţumită. Ce este extraordinar sau, mai bine spus, ceea ce confirmă existenţa unui complot la cel mai înalt nivel cu scopul de a îl elimina pe JFK, este faptul că astăzi, după ce au trecut peste patruzeci de ani, „raportul Warren" continuă să fie versiunea oficială asupra incidentului.

Acele evenimente au marcat sfârşitul inocenţei. Versiunea simplă pe care cetăţeanul de rând o avea asupra unei lumi împărţite în „buni" şi „răi", potrivit căreia atât unii cât şi ceilalţi se ghidau după principii, poate greşite, dar asumate cu sinceritate, a fost înlocuită de o alta, pe măsură ce ziarişti şi investigatori independenţi, pierzându-şi respectul faţă de cei care nu îl meritau, dezvăluiau faptul că „cei răi" şi „cei buni" încheiaseră acorduri între ei, că destinul popoarelor şi al naţiunilor se hotăra pe baza unor raţiuni strategice şi economice, cu o totală lipsă de consideraţie faţă de milioanele de vieţi care se pierdeau sau de libertăţile fundamentale care erau călcate în picioare. Într-un cuvânt, ceea ce ni se oferă nouă, oamenilor de rând, simpli pioni şi, atunci când trebuie, victime convenabile, este, fără nici un ocoliş, nimic altceva decât o minciună sfruntată transformată în grandilocvenţă, patriotism şi mai ales în altruism şi noblеţe, calităţi pe care le venerăm cu toţii.

Nimic, dar absolut nimic, din ceea ce ne parvine din partea politicienilor, a instituţiilor şi a grupurilor mediatice nu merită, din capul locului, încredere. În acest moment, singura atitudine înţeleaptă este aceea de neîncredere şi singura armă la îndemâna noastră este să denunţăm ceea ce se întâmplă. Scoaterea în evidenţă a intereselor ilegale a celor care deţin puterea nu ajută prea mult şi ascunde în

sine riscuri pentru cei care investighează și denunță, dar, cel puțin, arată clar care sunt regulile jocului.

Ceea ce va găsi cititorul în această carte scrisă de Miguel Pedrero, care își propune să denunțe minciuna, nu constituie chiar un motiv de optimism. Ea este rezultatul unei munci de investigație lungi și conștiincioase asupra diferitelor intrigi și evenimente din trecutul recent și a altora din cea mai fierbinte actualitate, care ne arată cum este în realitate lumea în care trăim, societatea pe care am construit-o cu toții. Dacă, după ce am cunoscut aceste fapte, considerăm că trebuie sau nu să adoptăm o atitudine, alta decât resemnarea, este un lucru pe care fiecare trebuie să-l hotărască singur.

Fernando Jiménez del Oso

Introducere

Un prieten, ziarist de investigaţii trecut prin multe, spune că în jurnalele de ştiri de la televiziune ar trebui să apară scris pe ecran cu litere mari ceva de genul *„orice asemănare cu fapte şi întâmplări reale este o pură coincidenţă."* Şi adevărul este că, dacă ne gândim puţin, ne dăm seama imediat că avem acces doar la „decupaje" din realitate. Suntem obişnuiţi să vedem la televizor, să ascultăm la radio sau să citim în ziare informaţii referitoare la terorism, războaie, masacre, trafic de droguri, proteste sociale, corupţie etc., însă informaţia pe care o primim este de moment şi concentrată doar pe faptul în sine, fără nici o aprofundare mai serioasă. Dacă facem exerciţiul de a ne „scufunda" în fiecare dintre aceste ştiri, încercând să ne informăm din diverse surse, ne dăm seama de adevărata realitate a evenimentului respectiv şi de relaţia lui cu alte circumstanţe politice, sociale sau economice pe care nu le-am fi bănuit niciodată.

Acesta este scopul cărţii de faţă, de a merge mai departe, de a aprofunda aceste subiecte spinoase, fără eufemisme şi fără acele „corectitudini politice", atât de la modă în presa actuală. Astfel, eliberaţi de îngrădiri ce ţin de ideologie sau doar de interes, ne apare în faţa ochilor lumea, lumea serviciilor de informaţii secrete, cea a marilor corporaţii internaţionale, a înfruntărilor geopolitice dintre puteri sau a alianţelor politice şi economice nerecunoscute dintre diversele grupuri; o lume în care ideologiile politice, orientările de dreapta şi de stânga sau diferenţele dintre guvernanţi şi criminali se estompează. Este lumea reală: nedreaptă, sălbatică, competiţională, în care viaţa umană este subordonată unor interese mai „importante".

Însă adevărul este că, în pofida tuturor acestor aspecte, nu trebuie să ne pierdem optimismul; din fericire, la toate nivelurile încă mai există milioane de oameni cu suflet bun, idealişti care luptă în fiecare zi pentru o lume mai bună. Da, lumea a fost mereu nedreaptă şi, în acelaşi timp, pasionantă şi misterioasă. Merită să trăim, să ne bucurăm de existenţă, să lăsăm la o parte ranchiunele noastre prosteşti, să ne ajutăm semenii şi, mai presus de toate, să nu ne pierdem

niciodată speranța și curiozitatea. Există atâtea lucruri pe care le putem descoperi și atâtea lucruri de care ne putem bucura...

„În spatele Revoluției din Octombrie există personaje mult mai influente decât cei care au gândit și au pus în practică marxismul."

V. I. Lenin, liderul Revoluției Bolșevice
și președintele URSS în perioada 1917–1924.

Capitolul 1

Comuniști prin **bunăvoința „zeului"** bancă

Despre felul cum marile cercuri de interese bancare au finanțat Revoluția Bolșevică și alte mișcări revoluționare.

Învățăm de obicei că Revoluția Rusă a fost înfăptuită de niște comuniști care au preluat puterea cu forța, că URSS și Statele Unite s-au confruntat de-a lungul câtorva decenii în conflictul numit Războiul Rece, sau că mișcările revoluționare luptă împotriva capitalismului. Cu toate acestea, citind acest capitol, veți vedea că lucrurile nu sunt atât de clare.

Carrol Quigley este cu siguranță unul dintre cei mai insistenți cercetători ai influenței pe care o exercită enorma putere a marilor bancheri; în calitate de profesor la Harvard, Princeton și Georgetown, el a fost mentorul unei pleiade de politicieni și intelectuali americani, ajunși în posturi de răspundere în administrația SUA, printre care se numără și fostul președinte Bill Clinton, care i-a fost student la Georgetown. Profesorul Quigley scria: „*Cunosc operațiunile acestei conspirații, pentru că am studiat-o timp de douăzeci de ani, iar la începutul anilor '60 mi s-a permis, timp de doi ani, să cercetez documentele și registrele lor secrete... Acum, ca și în trecut, mă opun unora dintre politicile sale. Dar, în general, punctul principal asupra căruia nu sunt de acord este dorința lor de a păstra secretul asupra organizației, căci eu consider că rolul pe care l-a jucat în istorie este suficient de semnificativ încât să fie făcut public.*"

Conspirația **băncii** internaționale

Adevăratul inițiator al conspirației bancare nu este o societate secretă, ci un personaj ingenios numit Meyer Amschel Rothschild (1743–1812). Spre deosebire de alți colegi de breaslă, bancherul german și-a dat seama că cea mai bună metodă de a face avere era aceea de a împrumuta diferitelor puteri europene sume mari de bani, cu o dobândă ridicată. Singura problemă o constituia felul în care aceste țări puteau fi făcute să restituie împrumuturile. Rothschild era conștient de posibilitatea ca marii regi și guvernanți să refuze să plătească și chiar să încerce să-l ucidă. O modalitate prin care se putea asigura de returnarea împrumutului era aceea de a obține o anumită putere în interiorul acelor guverne pentru ca, astfel, să aibă capacitatea de a interveni în politica lor națională. Capcana consta în finanțarea dușmanului, în cazul în care regele sau guvernul încerca să se îndepărteze de la linia trasată de către marele bancher. Altfel spus, orice națiune trebuie să aibă un dușman; dacă acesta nu exista, Rothschild avea grijă să-l inventeze.

Pentru a-și duce la îndeplinire planul, bancherul și-a răspândit fiii prin Europa, creând diverse sucursale ale societății sale. Se poate aprecia că, de-a lungul secolului al XIX-lea, familia Rothschild a influențat mare parte din conflictele europene. Profesorul de economie Stuart Crane scria: *„Dacă privim în urmă, ne dăm seama că fiecare război din Europa secolului al XIX-lea s-a încheiat prin realizarea unui echilibru de putere. De fiecare dată când se împărțeau cărțile, se realiza un astfel de echilibru în interiorul unui grup din jurul Casei Rothschild din Anglia, Franța sau Austria... Analiza situației națiunilor pe timp de război arăta, în general, cine va fi cel care va pierde."* Ulterior și alte familii de bancheri și-au îndreptat atenția în direcția aceluiași joc de influențe ce implica state și națiuni. Ne referim în special la familiile Warburg, Schiff, Morgan, Kuhn, Loeb sau Rockefeller care, alături de clanul Rothschild, au fost adevărații arhitecți ai istoriei secolelor al XIX-lea și al XX-lea.

Printre avantajele acordate în schimbul împrumuturilor către națiuni se numărau concesionarea exploatărilor de resurse naturale, fa-

cilități în cadrul diferitelor sectoare industriale etc.; în realitate însă, marile familii de bancheri aspirau la controlul monedei naționale. Pentru realizarea acestui scop, au obținut de la principalele puteri europene controlul asupra băncilor centrale, ca plată a împrumuturilor. Astfel au luat ființă băncile centrale din Germania, Anglia sau Franța. Cu privire la acest aspect, ediția din 26 septembrie 1921 a ziarului *London Financial Times* publica informația potrivit căreia „o *mână de oameni, aflați la cel mai înalt nivel în cadrul celor cinci mari bănci, ar putea anihila întreaga activitate financiară a guvernului.*" În Statele Unite, temându-se de ceea ce se prefigura, președintele Thomas Jefferson scria într-o epistolă adresată lui John Adams: „*La fel ca și tine, cred sincer că instituțiile bancare sunt mai periculoase decât o armată pusă pe atac.*"

Un număr din ce în ce mai mare de politicieni își dădeau seama că, în loc să lupte între ele, marile familii de bancheri erau interesate să formeze alianțe spre a-și duce la îndeplinire planul comun de acțiune. Aceste alianțe nu erau realizate prin fuziuni bancare, așa cum ar putea crede unii cititori, ci cu ajutorul unor legături mult mai puternice. Ne referim la legăturile matrimoniale. Astfel, odată cu uniunile de sânge, începe adevărata istorie a puterii mondiale și a globalizării. Iată câteva exemple: Paul Warburg s-a căsătorit cu Nina Loeb, Felix Warburg cu Fiedra Schiff; fiica lui Nelson Aldrich, agent al băncii Morgan, a devenit soția lui John D. Rockefeller etc.

Odată cucerită puterea în Europa, conspiratorii și-au ațintit privirea asupra Statelor Unite, o piesă fundamentală în obținerea puterii absolute. Planul lor era să sprijine crearea unei bănci centrale în SUA, pe care să o controleze în totalitate, la fel cum făceau cu marile bănci europene. Să reținem faptul că senatorul Nelson Aldrich, agent al familiei Morgan, a promovat împreună cu Paul Warburg ideea unei „reforme bancare" în Statele Unite. În 1907 se produce o însemnată cădere bancară, susținută de banca Morgan, în urma căreia Aldrich obține sprijinul Senatului pentru a prezida Comisia Monetară Națională din Senat. La sfârșitul anului 1910, aflat în această poziție privilegiată, Aldrich a organizat cea mai importantă reuniune secretă din istoria Statelor Unite și, probabil, a lumii. Pe insula Jekyl

s-au reunit Paul Warburg; Benjamin Strong, preşedintele Banker's Trust, proprietate a familiei Morgan; Henry P. Davinson, membru al companiei J.P. Morgan; Frank A. Vandelip, preşedinte al National City Bank, proprietatea Rockefeller şi P. Piatt Andrew, adjunctul secretarului trezoreriei Statelor Unite. După cum mărturisea Vanderlip în memoriile sale, aici s-a hotărât crearea Băncii Centrale a SUA. Participanţii au căzut de acord să evite acest nume pentru a nu ridica suspiciuni din partea publicului şi au hotărât să denumească instituţia Rezerva Federală. În timpul aceleaşi reuniuni au fost elaborate şi raportul Comisiei Monetare şi legea de funcţionare a Rezervei Federale.

Cu toate acestea, legea Aldrich nu a fost aprobată de către Congres şi conspiratorii au fost nevoiţi să mai aştepte câţiva ani pentru a îşi duce la îndeplinire planurile. Problema a fost rezolvată la alegerile prezidenţiale la care au candidat T. Roosevelt, Wilson şi Taft. Primii doi au fost sprijiniţi în campanie de către cei care au conceput legea privind Rezerva Federală. Imediat ce Wilson a câştigat alegerile, el a obţinut aprobarea legii în Congres. „Conspiratorii" controlau deja Banca Centrală a Statelor Unite. Wright Patman, preşedintele Comisiei Bancare a Congresului, atrăgea atenţia în privinţa creării Rezervei Federale: *„În prezent, în Statele Unite avem de fapt două guverne... Unul legal constituit şi altul independent, care nu poate fi nici controlat, nici coordonat; acesta este sistemul Rezervei Federale."* La rândul său, senatorul C.A. Lindberg afirma: *„acest act bune bazele celui mai puternic trust de pe planetă... Când preşedintele va semna acest act, guvernul invizibil al puterii monetare va intra în legalitate."* Astfel, toate crizele economice au fost de fapt bine plănuite dinainte, inclusiv faimosul „crah" din 1926, după cum a recunoscut Louis MacFadden, preşedintele Comisiei Bancare şi al Comitetului pentru Capital Circulant din Congres.

Conspiratorii au reuşit, prin crearea Rezervei Federale, să ridice datoria externă a Statelor Unite la miliarde de dolari pe care poporul american trebuia să îi plătească marilor familii de bancheri, adevăraţii stăpâni ai marii puteri.

Interese economice și războaie mondiale

În 1916, Wilson a fost reales președinte al Statelor Unite. Unul dintre sloganurile sale era: *„El ne-a ținut departe de război."* Adevărul este că, dimpotrivă, intențiile lui erau complet diferite. Colonelul House, agent al marii bănci internaționale, mâna dreaptă a lui Wilson și președintele din umbră al SUA, avea ordin să aranjeze intrarea Statelor Unite în Primul Război Mondial (1914-1918). Pe fond, motivele pentru care a izbucnit marele război european erau strict comerciale. Banca împrumutase Marea Britanie cu importante sume de bani, implicându-se enorm în industria și comerțul acesteia. Totuși, interesele comerciale britanice se vedeau amenințate de o concurență din ce în ce mai dură din partea Germaniei. Banca era interesată de un război pentru a-și proteja interesele din Marea Britanie. În plus, era nevoie urgentă de ajutorul militar al Statelor Unite. În acest scop, au fost folosiți toți agenții americani, în special colonelul House, și întreaga putere mediatică a acestora. La fel cum se întâmplă și în prezent, majoritatea ziarelor influente ale epocii se aflau în mâna marii bănci.

Pretextul perfect pentru a intra în război în sprijinul britanicilor a fost oferit de scufundarea vasului *Lusitania* de către submarinele germane. Moartea unor cetățeni americani în acest incident a fost exploatată până la refuz de presa americană pentru a crea un curent de opinie favorabil participării la război. Așa cum se întâmplă întotdeauna, adevărul referitor la scufundarea vasului *Lusitania* a fost complet diferit de cel vehiculat prin intermediul presei. Marea Britanie și Germania erau implicate într-o confruntare dură între submarine, cu scopul de a nu lăsa muniția transportată pe mare să ajungă în mâinile taberei adverse. Vasul *Lusitania* transporta o încărcătură de muniție pentru tabăra britanică. În fapt, guvernul german publicase numeroase anunțuri în presa americană avertizând cetățenii americani să nu călătorească la bordul *Lusitaniei*, argumentând că acest vas va fi scufundat, deoarece, după cum s-a demonstrat ulterior, transporta muniție. În cele din urmă, în 1917, sub deviza

„Război pentru a pune capăt tuturor războaielor", Statele Unite au intrat în conflict. În același timp, conspiratorii obțineau beneficii enorme de pe urma industriei de război, îndatorând în același timp și mai mult națiunile implicate în conflict și sporindu-și propria putere. Însuși Winston Churchill a mărturisit că, dacă Statele Unite nu intrau în război, *„s-ar fi încheiat pacea cu Germania, colapsul în urma căruia Rusia a optat pentru comunism nu ar fi avut loc, nici căderea guvernului în Italia, urmată de fascism, iar nazismul nu ar fi cunoscut niciodată ascensiunea în Germania."* Fără comentarii..

Tot conspiratorii au fost în bună măsură cei responsabili de ascensiunea la putere a lui Hitler și a întregii sale echipe de fanatici. Partidul nazist a obținut diferite ajutoare din partea marilor puteri financiare. Marii bancheri credeau că numai cu Hitler la putere se putea evita realizarea planului de refacere economică, plan conceput de către doctorul Wilhem Lauterbach.

Principalul agent al conspiratorilor în această acțiune era Greeley Schacht, președintele Băncii Centrale a Germaniei, întotdeauna legat de interesele băncii Morgan. Prin controversata sa demisie din funcție, Schacht a provocat o profundă instabilitate politică, ceea ce a condus la situația ca în doar patru ani în Germania să se succeadă tot atâtea guverne. Ultimul dintre acestea, condus de către Von Schleicher, a obținut o anumită stabilitate, fapt care a provocat o tulburare imensă în rândurile conspiratorilor.

Cu sprijinul lui Schacht, bancherii internaționali au reușit să îl îndepărteze pe Von Schleicher din postul de cancelar și să îl numească în locul acestuia pe Hitler, sprijinit puternic de către marea bancă cu sediul pe Wall Street. În 1933, Hitler a obținut sprijinul a peste 90% din populație, erijându-se în Führer – conducătorul suprem. Bineînțeles că în timpul faimoasei „nopți a cuțitelor lungi", unul dintre cei asasinați a fost Von Schleicher, singura persoană care se mai putea opune intereselor oligarhice, care, conjugate cu nerăbdarea unui psihopat de a ajunge la putere, au provocat Al Doilea Război Mondial.

Contrar așteptărilor centrelor financiare, Hitler nu a urmat instrucțiunile primite de la conspiratori și a provocat un război fără precedent. Totul a reprezentat o eroare de calcul a marilor cercuri de interese bancare, eroare care s-a soldat cu milioane de morți.

Finanțatorii **Revoluției** Ruse

Faimosul anarhist Bakunin a declarat că *„adepții lui Karl Marx stau cu un picior în bancă, iar cu celălalt în mișcarea socialistă."* De bună seamă că nu se înșela. Este știut faptul că Revoluția Bolșevică care l-a adus pe Lenin la putere a fost finanțată de banca internațională. Animați de dorința de a-și extinde puterea, reprezentanții băncii au remarcat imediat posibilitatea de a pune stăpânire pe vechiul imperiu țarist. Erau nerăbdători să controleze banca rusă și să pătrundă cu interesele lor industriale într-un teritoriu nou, vast și încă neexploatat.

În timp ce Primul Război Mondial era în plină desfășurare, Lenin a străbătut Europa având în posesie peste șase milioane de dolari destinați finanțării revoluționarilor ruși. Cea mai mare parte a acestei sume de bani provenea de la Max Warburg. Să ne amintim că fratele său, Paul, era unul dintre conspiratorii care au făcut posibilă înființarea Rezervei Federale americane. Al treilea frate, Felix Warburg, era căsătorit cu fiica lui Jacob Schiff, care, potrivit declarației nepotului său, John Schiff, a contribuit cu o sumă de aproximativ 20 milioane de dolari la succesul Revoluției Bolșevice.

Alt revoluționar cunoscut, Lev Troțki, a primit și el ajutorul conspiratorilor. Troțki a fost luat prizonier de către armata canadiană în timp ce se îndrepta către Rusia, împreună cu 275 de oameni pregătiți de acțiune. Troțki a fost eliberat cu ajutorul colonelului House, principalul agent al băncii internaționale în Statele Unite și, folosind un pașaport american, i s-a alăturat lui Lenin.

În cartea lui *Țarismul și Revoluția*, Arsene De Goulevitch, un fost general rus implicat în Revoluție, afirma că principalii ei finanțatori erau *„anumite cercuri britanice și americane care sprijiniseră cauza revoluționară rusă o lungă perioadă de timp... Rolul important pe care l-a jucat înstăritul bancher american Jacob Schiff în evenimentele din Rusia nu mai reprezintă deja un secret pentru nimeni, deși pentru mo-*

ment lucrurile nu sunt pe deplin lămurite." De Goulevitch confirmă şi el că a fost informat de către autorităţile epocii cu privire la faptul că *„peste douăzeci şi unu de milioane de ruble au fost folosite de către Lord Milner pentru finanţarea Revoluţiei Ruse.*"

Milner, o persoană apropiată familiei Rotschild, a fost preşedinte al organizaţiei secrete *Mesa de Rhodes* creată de multimilionarul Cecil Rhodes cu scopul de a asigura primatul britanic în lume. La moartea sa, Rhodes i-a lăsat o bună parte din avere şi conducerea organizaţiei sale lordului Rotschild care, oferind burse celor mai buni studenţi britanici, sponsorizând carierele oamenilor politici şi creând diverse organizaţii de presiune, a reuşit să creeze un guvern din umbră, paralel cu cel care guvernează Marea Britanie.

Filiala din Statele Unite a organizaţiei, creată de Rhodes, este Consiliul Relaţiilor Externe (CFR)[1], o organizaţie semiclandestină din care au făcut parte un mare număr de preşedinţi şi alţi oameni politici americani cu funcţii înalte. Nu este întâmplător faptul că CFR este legat de marile organizaţii de tip „think-tanks" americane, precum fundaţiile Ford şi Rockefeller sau Rand Corporation. În plus, averile celor mai importanţi bancheri şi industriaşi sunt reprezentate şi ele în CFR prin intermediul trusturilor de presă, de care depind ziare, posturi de televiziune, studiouri cinematografice, staţii de radio etc.

La rândul lui, fostul general ţarist Janin a consemnat în jurnalul său faptul că un informator i-a spus că Revoluţia Bolşevică *„era condusă de către englezi, mai exact de Sir George Buchanan şi Lord Milner*". Acelaşi informator l-a asigurat că *„Oraşul Sankt-Petersburg era plin de englezi. El putea enumera străzile şi adresele la care erau găzduiţi agenţii britanici. În timpul revoltei, aceştia au primit ordin să dea bani soldaţilor pentru a îi face să se răzvrătească.*" Cu privire la acelaşi aspect, doctorul George A. Simons, preot creştin detaşat la Petrograd în timpul Revoluţiei, afirma că a văzut *„sute de agitatori venind din cartierele sărace ale acestui New York şi care făceau parte dintre acoliţii lui Troţki.*"

[1] Council of Foreign Relations (n.tr.)

Un alt fost general rus, Alexander Nechvolodov, a declarat și el public în primăvara anului 1917, că *„Jacob Schiff a început să-l subvenționeze pe Troțki... În același timp, Troțki și compania erau subvenționați și de Max Warburg și Olaf Aschberg, de filiala Nye Banken din Stockholm, de Sindicatul din Rhenania Westfalia și de Jivotovsky, un bogat om de afaceri a cărui fiică tocmai se căsătorise cu Troțki."*

Potrivit ultimului ambasador rus în Statele Unite de dinaintea izbucnirii conflictului, după triumful revoluției, bolșevicii au transferat sute de milioane de ruble în aur către banca Kuhn-Leob. Referitor la același aspect, edițiile ziarelor americane susținătoare ale tezei conspirației, precum *Washington Post*, au informat că familiile Morgan și Rockefeller i-au finanțat și ele pe revoluționari. De fapt, în anul 1964, însuși David Rockefeller și-a petrecut vacanța în Uniunea Sovietică, la invitația guvernului comunist. De-a lungul vieții sale va repeta experiența cu diferite ocazii. Este paradoxal faptul că unul dintre marii capitaliști ai lumii a menținut relații cu liderii „dictaturii proletariatului". Rockefeller l-a însărcinat personal pe unul dintre consilierii săi pe probleme de relații publice, Ivy Lee, să insufle americanilor ideea că bolșevicii erau pur și simplu niște idealiști neînțeleși aflați în căutarea binelui pentru poporul lor.

Este un fapt sigur că în arhivele Departamentului Apărării din Statele Unite există o misivă adresată unui bancher și datată Stockholm 21 septembrie 1917, cu câteva săptămâni înaintea revoluției, în care se poate citi: *„Banca M. Warburg a deschis ca urmare a unei telegrame din partea președintelui sindicatului din Rhenania Westfalia un cont curent pentru acțiunea tovarășului Troțki. Un avocat, probabil domnul Kestroff, a recepționat muniția pe care a trimis-o cu un transport împreună cu banii destinați tovarășului Troțki..."*

În anul 1919, într-un raport trimis guvernului său de către serviciul de spionaj francez din Statele Unite, se afirma că, în anul 1916, ‚spionii francezi au aflat pentru prima dată că se punea la cale o revoluție în Rusia, acțiune în care erau implicate băncile Schiff, Kuhn Loeb, Warburg și altele. În același document se afirma: *„În primăvara anului 1917, Jacob Schiff i-a cerut ajutorul evreului Troțki pentru a*

realiza revoluția socială în Rusia... Max Warburg îi controla pe Troțki și pe ceilalți..."

. . . . . .

Oligarhia **financiară** și URSS-ul

Există numeroase date care consemnează faptul că, pe lângă finanțarea bolșevicilor, conspiratorii au ajutat și susținut URSS-ul atât din punct de vedere economic, cât și tehnologic, prin transmiterea de brevete și informații tehnice. În timp ce puterile occidentale cheltuiau mii de milioane de dolari pentru înarmarea împotriva inamicului sovietic, conspiratorii controlau ambele tabere. Tactica lor era infailibilă. Oricine ar fi câștigat, ei nu aveau cum să iasă în pierdere. Să vedem câteva exemple concrete referitoare la această problemă:

1. Potrivit unui raport al Departamentului de Stat american, banca Kuhn a finanțat în primii cinci ani planurile economice ale lui Stalin. Cu privire la același aspect, profesorul Sutton citează, în lucrarea sa în trei volume având ca subiect dezvoltarea tehnologică sovietică, un raport al Departamentului de Stat american la care a avut acces și în care se poate citi: „*Stalin a plătit tribut ajutorului oferit de către Statele Unite înainte și în timpul războiului. El afirmă că aproape două treimi din marele organism industrial al Uniunii Sovietice au fost construite cu ajutorul sau cu asistența tehnică a Statelor Unite.*"

2. Chase Manhattan Bank – bancă proprietate a familiilor Warburg și Rockeffeler – a facilitat crearea Camerei de Comerț Ruso-Americane în anul 1922, care a făcut posibilă supraviețuirea fragilei economii ruse. În legătură cu această problemă, congresmenul american Louis MacFadden, președintele comitetului Comisiei Bancare din Senatul Statelor Unite, a declarat într-un discurs susținut în fața acestei comisii: „*guvernul sovietic a primit fonduri din partea trezoreriei Statelor Unite prin consiliul Rezervei Federale și prin băncile aflate în subordinea Rezervei Federale, care au acționat prin intermediul Chase Guaranty Trust Company și al altor bănci din orașul New*

3. În anul 1927, compania Standard Oil din New York a construit o imensă rafinărie în Rusia, fapt care a ajutat enorm la refacerea economică a acesteia. După puțin timp, aceeași companie a realizat, prin intermediul uneia dintre firmele subsidiare, o înțelegere având ca scop trimiterea petrolului sovietic pe piețele europene și, în plus, acordarea unui împrumut de 75 milioane de dolari guvernului bolșevic.

4. După Revoluția Bolșevică, compania Standard Oil, susținătoare a intereselor casei Rockeffeler, a investit în URSS milioane de dolari în domeniul comerțului. Printre achiziții se numără jumătate din câmpurile petrolifere din Caucaz.

5. Chase Manhattan Bank a fost implicată în vânzarea de bunuri rusești către Statele Unite începând din anul 1928, prin intermediul consiliului Rezervei Federale, după cum informează președintele Comisiei Bancare a Congresului, Louis MacFadden.

6. Conform celor publicate de *New York Times*, corporația IBEC, controlată de către familiile Rockeffeler și Rothschild, a investit mii de milioane de dolari în URSS.

7. Fostul director însărcinat cu schimburi internaționale în cadrul Rezervei Federale a recunoscut, într-o conferință ținută la data de 5 decembrie 1984, că banca sovietică exercita o influență enormă asupra pieței interbancare prin intermediul unor organizații bancare americane.

8. În 1980, sovieticii s-au aliat cu întreprinderi occidentale pentru a controla piața mondială a aurului.

9. După cum rezultă din documentele FBI și ale Departamentului de Stat american, susținute și de documente de la Kremlin apărute după căderea URSS, magnatul multimilionar american Armand Hammer a finanțat Revoluția Bolșevică și a colaborat încă din primii ani ai acesteia la instalarea Uniunii Sovietice. Albert Gore, tatăl fostului candidat democrat la președinția Statelor Unite, a lucrat o mare parte din viață pentru Hammer. Folosindu-se de postul său în cadrul Comisiei pentru Relații Externe a Senatului, Albert Gore a împiedicat mai multe investigații federale vizând relațiile lui Hammer cu URSS-ul. În plus, multimilionarul a finanțat cariera politică

a lui Albert Gore Jr., contracandidatul democrat în alegerile prezidențiale câștigate de către George Bush-fiul.

Comitetul Reece din Congresul Statelor Unite, însărcinat cu investigarea operațiunilor fundațiilor scutite de impozit, a descoperit implicarea acestor fundații, subordonate marii bănci, în finanțarea mișcărilor revoluționare din întreaga lume.

Henry Kissinger, aprigul om politic și conspirator, s-a văzut implicat într-un mare scandal atunci când autoritățile americane l-au reținut pe unul dintre asociații săi din cadrul unei anumite organizații, acuzându-l de implicare în afaceri necurate cu URSS.

10. Ziarul *New York Times* a publicat o informație potrivit căreia marii bancheri au exportat de-a lungul mai multor ani produse „nestrategice" către URSS. Trucul consta în catalogarea tuturor produselor ca fiind nestrategice, incluzând pe această listă instrumente științifice, produse chimice și metalurgice etc.

11. Tot *New York Times* a publicat informația conform căreia, împreună cu Rockeffeler, cunoscutul magnat Cyrus Eaton a încheiat acorduri cu sovieticii în scopul trimiterii din Statele Unite a mai multor tipuri de brevete. Cu alte cuvinte, de-a lungul anilor, conspiratorii au facilitat accesul URSS la tehnologia americană.

Secretul lui Karl Marx

Dacă cele scrise anterior ar putea fi catalogate ca simple informații surprinzătoare, posibilitatea ca apariția comunismului să fi fost și ea strâns legată de anumite interese financiare este și mai uimitoare. Și, în mod ciudat, apar mereu la lumină aceleași nume. Este arhicunoscut faptul că revoluționarul Karl Marx, autorul *Manifestului comunist* – o carte care a schimbat indubitabil istoria secolului al XX-lea – și-a scris operele cu sprijinul financiar al bancherului Na-

than Rothschild, ale cărui cecuri destinate lui Marx pot fi văzute la Muzeul Britanic.

Și de parcă toate acestea nu ar fi destul, se poate proba din punct de vedere istoric faptul că Marx făcea parte dintr-o societate secretă numită *Liga celor Drepți* care, după părerea mai multor istorici, reprezenta o societate afiliată Ordinului *Illuminati*, organizație de factură luciferică al cărei scop era instaurarea guvernului mondial... Dar să luăm lucrurile pe rând.

În noaptea de 30 aprilie 1776, noaptea Walpurgiei[1], Adam Weishaupt, profesor de drept la Universitatea bavareză din Ingolstad, a înființat împreună cu câțiva adepți Ordinul *Illuminati*. Membrii acestei societăți secrete se închinau lui Lucifer, îngerul căzut din cauza orgoliului. Antimonarhiști și atei convinși, scopul lor era formarea unui guvern mondial condus de către un grup de „iluminați". Astfel, ei au decis să se infiltreze în toate organizațiile politice, inclusiv în masonerie. În scurt timp, din rândurile Ordinului *Illuminati* făceau parte unii dintre cei mai influenți membri ai societății bavareze și, după câțiva ani, ordinul s-a extins în mare parte din Europa, menținând contacte și pătrunzând peste tot, de la bănci și biserici până la curțile nobiliare de pe bătrânul continent. Vasta rețea de agenți informa consiliul organizației despre cele mai importante evenimente care se petreceau pe continent și, uneori, acționa în conformitate cu ordinele emise de „nucleul central".

Ordinul a participat activ la planificarea Revoluției Franceze, iar unii dintre liderii iacobinilor, precum Mirabeau, Saint-Juste, Danton, Hebert sau Marat, făceau parte dintre *Illuminati*.

Cu toate acestea, conspirația urzită de către Weishaupt a fost descoperită când un curier care transporta documente importante referitoare la planurile Ordinului a căzut răpus de un fulger, în anul 1785. Poliția bavareză a predat documentele guvernului și astfel împăratul Francisc al Austriei a aflat că organizația *Illuminati* dorea să-l elimine pe el și pe fiica sa, Maria Antoaneta, regină a Franței la vremea

[1] Numită și Noaptea Vrăjitoarelor când, conform tradiției germane, vrăjitoarele organizează o mare petrece în așteptarea primăverii (n.tr.).

aceea. Documentele scoteau la lumină şi o conspiraţie menită să creeze o mişcare subversivă în rândul înaltei societăţi. Cu alte cuvinte, respectivele scrieri indicau cât se poate de vădit planurile de înfăptuire a Revoluţiei Franceze.

În acel moment, Weishaupt a fost arestat şi organizaţia lui dezmembrată. Asta cel puţin în aparenţă, căci agenţii organizaţiei *Illuminati* se aflau deja în poziţii-cheie în cadrul celor mai influente cercuri de putere din Europa. La fel ca şi în cazul celorlalte societăţi secrete ale căror planuri au fost descoperite, Ordinul a continuat să funcţioneze sub alte denumiri, influenţând activ cele mai importante evenimente care au avut loc în secolele următoare.

Fostul agent secret britanic William Guy Carr afirma, în cartea sa *Pioni în jocul cel mare*, publicată în anul 1967, că guvernul Marii Britanii păstrează corespondenţa întreţinută între anii 1870 şi 1871 de către liderii Ordinului: generalul confederat american Albert S. Pike şi Giuseppe Mazzini, liderul mişcării revoluţionare italiene a carbonarilor. Potrivit lui Guy Carr, prin intermediul respectivei corespondenţe s-au planificat următoarele trei războaie mondiale şi crearea unui imperiu ateist în Rusia. Ultimul război mondial, care ar permite consiliului Ordinului să preia controlul asupra lumii, se va realiza în momentul în care agenţii iluminaţi vor reuşi să creeze divergenţe insurmontabile între puterea sionistă internaţională şi conducătorii lumii musulmane. Nu există nici un dubiu că ultimele întâmplări de la nivel mondial aduc în actualitate descoperirile publicate de către fostul agent britanic.

Illuminati au participat şi la revoluţia americană care a condus la înfiinţarea Statelor Unite ale Americii de Nord. De fapt, emblema cea mare aflată în colţul din stânga pe aversul dolarului american este un simbol evident al *Ordinului*. Aceasta reprezintă o piramidă străbătută de trei linii, la a cărei bază apare numărul 1776 scris cu cifre romane. În vârful piramidei se află un ochi încadrat într-un triunghi înconjurat de raze, simbol care apare pe coperta textelor iacobine din timpul Revoluţiei Franceze şi prin care se identifică Ordinul *Illuminati*. Deasupra ochiului apare dictonul „*Anniut Coeptis*", ceea ce înseamnă: „*El ne-a înlesnit acţiunea*", făcând referire

probabil la puterile oculte din spatele celor mai importante evenimente politice. În partea inferioară a piramidei apare alt dicton: „*Novus Ordo Seculorum*", care ne trimite la noua ordine mondială, pe care doreau să o realizeze iluminații, sau la cea proclamată de către George Bush-tatăl, după căderea imperiului sovietic și după primul Război din Golf. Cele trei linii ale piramidei făceau referire la cele trei cercuri concentrice ale *iluminaților*, iar anul 1776 este cel al înființării Statelor Unite și al creării Ordinului *Illuminati*.

Una dintre filialele organizației create de către Weishaupt era o societate secretă, adeptă a ideologiei revoluționare, cunoscută sub numele de *Liga celor Drepți*. Marx a făcut parte din această societate secretă, după cum informează un raport al poliției prusace, care îi urmărea pe toți membrii Ligii celor Drepți. În însemnările lui Marx apar laude la adresa misterioasei organizații: „*Pentru ei* – se referă la membrii Ligii – *noțiunea de fraternitate nu era un cuvânt gol, ci o realitate, și întreaga noblețe a umanității iradia din acei oameni călîți de muncă.*"

După intrarea autorului *Manifestului comunist* în această societate secretă, la sugestia lui Marx, s-a înlocuit vechea lozincă: „*Toți oamenii sunt frați*" cu una nouă: „*Proletari din toate țările, uniți-vă!*"; mai mult, a început să se editeze o revistă denumită *Revista comunistă*. Întrebările sunt clare: În ce a constat influența Ligii celor Drepți asupra ideologiei marxiste? Dar cea a familiei Rothschild?

Adevărul care nu este pe **placul** nimănui

În prezent, situația nu diferă prea mult de cea descrisă mai sus. Banca și marile cercuri de interese financiare continuă să susțină gherilele comuniste sau mișcările revoluționare, cu care teoretic ar trebui să se lupte, și încheie acorduri cu acestea. Dar realitatea depășește întotdeauna ficțiunea.

În continuare, ne vom concentra atenţia asupra unei serii de evenimente pe care nici unul dintre regizorii celebri de la Hollywood nu ar îndrăzni vreodată să le ecranizeze. Ele sunt considerate incorecte din punct de vedere politic, atât pentru forţele de stânga, cât şi pentru cele de dreapta, şi par izvorâte din mintea unui scenarist cu prea multă imaginaţie şi prea puţină credibilitate.

Wall Street se aliază cu **gherila** columbiană

Orice cititor, care acordă o minimă atenţie avenimentelor zilei, a auzit cu diferite ocazii şi prin intermediul diverselor mijloace de informare de FARC (Forţele Armate Revoluţionare din Columbia). În fapt, aceasta nu este o simplă grupare de gherilă, ci o adevărată armată insurgentă formată din zeci de mii de oameni bine pregătiţi din punct de vedere militar, care deţin suficient armament pentru a face faţă armatei columbiene. Teoretic, FARC luptă împotriva imperialismului, a capitalismului şi a nedreptăţilor sociale din Columbia, asemenea unei alte grupări militare columbiene, ELN[1], de inspiraţie guevaristă. Ele încearcă să înfrângă armata şi guvernul pentru a crea un stat socialist asemănător celui cubanez. În acest scop, recurg la terorism, şantaj, sechestrări de persoană, răpiri de minori, destinaţi să îngroaşe rândurile organizaţiei, şi la orice fel de acţiune militară împotriva instituţiilor, a forţelor de securitate şi a armatei.

Bineînţeles că nu trebuie să uităm de traficul de droguri, principala sursă de finanţare a acestor organizaţii. De bună seamă că traficul internaţional de stupefiante nu reprezintă o activitate tocmai „revoluţionară", dar liderii FARC se justifică afirmând că în acest fel reuşesc să obţină fondurile necesare luptei împotriva imperialismului, căci umplând străzile oraşelor capitaliste cu droguri ei slăbesc respectivele societăţi.

[1] Ajército de Liberación Nacional – Armata de Eliberare Naţională (n.tr.)

În războiul pe care ELN și FARC îl desfășoară *de facto* împotriva instituțiilor columbiene, pe care cartelurile drogurilor au reușit să le corupă, intervine și un alt actor. Ne referim la grupările paramilitare, de ideologie fascistă, având un sistem de organizare asemănător cu al gherilelor, finanțate de asemenea în mare parte cu bani obținuți din traficul de droguri. Paramilitarii luptă împotriva gherilelor, dar utilizează propriile metode și forme de finanțare. Singurul care suferă de pe urma tuturor acestora este aproape întotdeauna omul obișnuit. În cele din urmă, Columbia este literalmente devorată de acest parazit, de pe urma căruia marile cercuri de interese financiare nu ezită să profite, după cum vom vedea în continuare.

În luna iunie a anului 1999, Richard Grasso, președintele bursei din New York, mai cunoscută sub denumirea de Wall Street, s-a întâlnit în selva[1] columbiană cu comandantul FARC Raúl Rayes, însărcinatul cu probleme financiare al armatei de gherilă. Grasso era însoțit de șeful pe probleme de securitate al bursei, James Esposito și de vicepreședintele pentru relații publice al Wall Street, Alan Yves Morvan, alături de care se afla și ministrul de finanțe columbian, care a jucat rolul de traducător. După întoarcerea sa, Grasso a oferit în cadrul unei conferințe de presă câteva detalii referitoare la întâlnirea cu comandantul Reyes. A început prin a-i califica drept „extraordinari" pe liderii gherilei și a specificat că au analizat împreună problema *„unui schimb reciproc de capitaluri"*. Grasso s-a declarat mulțumit de negocierile cu FARC, deoarece el consideră că *„trebuie să fim foarte agresivi când căutăm piețe și oportunități internaționale."* Referindu-se la Reyes, a afirmat că *„în ciuda felului în care arată, îmbrăcat în uniformă de camuflaj și purtând pe umăr arma de tip M-16, deține suficiente cunoștințe despre investiții și piețe de capital și este conștient de necesitatea stimulării intrărilor de capital străin în Columbia..."* La final, a declarat că l-a invitat pe comandantul suprem – Manuel Marulanda, alias „Tirofijo" (țintă fixă) și pe alți lideri ai FARC să viziteze bursa newyorkeză pentru a *„face împreună o plimbare prin ring"*, marele salon unde au loc tranzacțiile societății.

[1] Selva = pădure intertropicală cu vegetație exuberantă (n.tr.)

Cu alte cuvinte, directorul bursei din New York, sprijinit de Departamentul de Stat american, i-a invitat personal pe liderii FARC să-şi investească la bursă narcodolarii[1]. Şi trebuie să avem în vedere faptul că Grasso, ca simplu angajat, nu ar fi avut niciodată o întâlnire de acest gen fără consimţământul „şefilor" lui: reprezentanţii oligarhiei financiare mondiale. Un raport pe tema informaţiilor secrete, realizat de către *EIR* (*Executive Inteligence Review*), publicaţie exclusivistă specializată în probleme de informaţii secrete, explică astfel motivele acestei întâlniri surprinzătoare: *„În momentul de faţă, prin sistemul financiar circulă o sumă de aproximativ 300 miliarde de dolari sub forma derivatelor financiare şi altor instrumente de credit care nu pot fi recuperate. Oligarhia a hotărât că trebuie să înlăture cu orice preţ acest cancer... Fluxul de bani proveniţi din traficul de droguri – peste jumătate de miliard de dolari, potrivit calculelor EIR – este considerat un stâlp de susţinere indispensabil pentru sistemul oligarhiei financiare, care, deşi este menit pierzaniei, mai poate fi ajutat să persiste un timp ... Indicele Dow a conţinut întotdeauna o sumă importantă de bani murdari; de fapt, se poate spune că pieţele financiare de pe Wall Street şi din Londra sunt la fel de dependente de narcodolari precum sunt drogaţii de cocaină sau de heroină."*

Este ciudat faptul că în aceeaşi lună iunie a anului 1999, în timp ce se negocia încheierea unui acord între FARC şi Wall Street, Fondul Monetar Internaţional (FMI), instituţie supranaţională care instrumentează procesul de globalizare economică, sub controlul marii bănci, făcea unele recomandări „drastice" guvernului columbian: începând din acel moment, guvernul trebuia să treacă la *„includerea producţiei agricole provenite din culturi ilicite"* în produsul său intern brut. În acest sens, îndemnul FMI era ca de această problemă să se ocupe o serie de „firme specializate". Cu alte cuvinte, FMI doreşte să legalizeze o economie bazată pe traficul de droguri. Şi, în treacăt fie spus, „recomandările" sale nu reprezintă altceva decât ordine pe care trebuie să le îndeplinească orice naţiune care nu vrea să piardă trenul globalizării.

[1] Narcodolari = dolarii obţinuţi din traficul de droguri (n.tr.)

Generalul columbian Harold Bedoya, candidat la alegerile prezidențiale din anul 1998, a criticat timp de mai mulți ani în cadrul forurilor internaționale, acordurile dintre oligarhia financiară și FARC. Într-o conferință susținută la Agenția de Informații a Statelor Unite (USIA)[1] în data de 10 septembrie 1999, acesta a susținut că: *„Nu trebuie să transmitem mesajul potrivit căruia cocaina este bună, așa cum ne-a spus domnul de pe Wall Street, domnul Grasso... Nimeni nu înțelege ce face Wall Street, nici ce face Fondul Monetar Internațional când solicită Columbiei să introducă banii obținuți din culturile de coca în Produsul Intern Brut (PIB). Acest fapt ne transformă într-o narcodemocrație și practic legalizează acest drog în Columbia și în toată lumea."* Într-o altă conferință de presă, el a mers chiar mai departe, afirmând: *„Mă întreb care este legătura ilicită dintre Fondul Monetar și aceste mafii? Care este legătura ilicită dintre Fondul Monetar și domnul Grasso? Care este legătura ilicită dintre crima organizată și guvernul columbian?"*

Este posibil ca una dintre cheile acestor legături ilicite să se afle în mâna cunoscutului traficant de arme numit Sarkis Soghanalian, implicat într-o operațiune de aprovizionare a FARC cu armament, care a fost descoperită de către serviciul secret peruan în data de 21 august 2000. Soghanalian este o mai veche cunoștință a CIA și a lui George Bush-tatăl, care pe lângă funcțiile de președinte și vicepreședinte al Statelor Unite, a ocupat-o și pe cea de director al agenției de spionaj. Nu degeaba traficantul a fost implicat într-o mulțime de operațiuni clandestine ale CIA, atât în America de Sud, cât și în Orientul Mijlociu, iar în cercurile de informații secrete se bănuiește că este agent al serviciului secret american.

Conform dezvăluirilor guvernului peruan, avioanele încărcate cu arme decolau din Rusia sau Ucraina și aterizau pentru realimentare cu combustibil în capitala Iordaniei, cu acordul unor lucrători corupți ai serviciilor vamale. Apoi avioanele se îndreptau în direcția Iquitos (Peru), trecând prin insulele Canare și Guayana. Înainte de aterizarea avioanelor în Peru, armele erau lansate cu parașute în zona columbiană în care opera FARC. Într-una dintre fotografiile obținu-

[1] United States Information Agency (n.tr.)

te de către serviciile secrete peruane pot fi observați mai mulți oficiali iordanieni care s-au întâlnit cu Soghanalian și cu alți traficanți peruani. Întrebarea pe care și-o pun numeroși ziariști este dacă CIA are vreo legătură cu aprovizionarea cu arme a FARC.

Sendero Luminoso și datoria externă a statului Peru

Sendere Luminoso[1] este o grupare de gherilă cu o ideologie asemănătoare celei a FARC, dar mai radicală. De inspirație maoistă, ea a fost înființată în anii '60 în apropierea Universității Huamanga, centru situat în regiunea peruană Ayacucho, una dintre cele mai importante zone producătoare de coca din lume.

În perioada în care Abimael Guzmán, profesor la Huamanga și lider al grupării – în prezent, aflat în închisoare – începea să-și organizeze gherila, el a inițiat contacte cu un profesor american de la aceeași universitate, David Scott Palmer, care se va transforma în scurt timp într-unul dintre cei mai aprigi apărători ai grupării de gherilă pe teritoriul Statelor Unite. În aparență, Palmer lucra la niște planuri de reîmpădurire. Între anii 1970 și 1972 s-a întors în zonă pentru a efectua „studii agrare". În acea perioadă, Guzmán îndeplinea, pe lângă funcția de lider al grupului Sendero Luminoso, și pe aceea de șef de personal în cadrul Universității Huamanga. Guzmán nu era o persoană oarecare; el fusese în China de două ori în timpul așanumitelor Revoluții Culturale, fiind ales de către liderul chinez de atunci, Mao Zedong, să conducă cea de a doua revoluție culturală, însă în final Guzmán s-a hotărât să revină în țara lui pentru a aduce revoluția maoistă în Peru.

Palmer nu era nici el un simplu „academician". A lucrat vreme de un deceniu pentru Departamentul de Stat și pentru Departamentul

[1] Sendero Luminoso este un grup terorist care acționează în Peru (n.tr.)

de Informații al Statelor Unite (USIS)[1]. De la mijlocul anilor '70 s-a ocupat de direcția Departamentului de Studii despre America Latină, aparținând Serviciului Extern al Departamentului de Stat, și, potrivit unor surse, a fost consilier pe probleme de planificare a contrainsurgenței în Peru, în timpul guvernării lui George Bush-tatăl. Cel puțin o dată, Palmer a depus mărturie cu privire la situația din Peru în fața Congresului american. Pentru aceasta a primit ajutorul lui Luigi Einaudi, care lucra deja alături de „profesor" la unele din cărțile sale. Einaudi este un expert în probleme referitoare la America Latină care a lucrat pentru Rand Corporation – organizație aflată în subordinea serviciilor secrete americane – ocupându-se cu analiza pozițiilor ideologice ale militarilor și clericilor latino-americani. În plus, a fost ambasador al guvernării conduse de Bush-tatăl la Organizația Statelor Americane (OEA)[2]. Apoi, Einaudi a condus Biroul de Planificare Politică pentru America Latină al Departamentului de Stat.

Este ciudat faptul că Departamentul de Stat și alte organisme americane au făcut tot posibilul pentru a evita ca Sendero să fie considerată o grupare teroristă, încercând chiar să minimalizeze situația din Peru. Care este motivul acestei atitudini ciudate? Potrivit informațiilor noastre, cheia ar putea fi datoria externă a statului Peru, care sufocă țara și îi împiedică dezvoltarea, la fel cum se întâmplă și în cazul altor națiuni latino-americane și africane. Cu cât o națiune este mai puțin dezvoltată, cu atât mai mare este controlul pe care puterea americană îl deține asupra deciziilor sale politice, militare și economice. Și este cert faptul că, până la jumătatea anilor '80, Sendero cauzase statului Peru, prin sabotajele sale, pierderi economice în valoare de aproape 25000 milioane de dolari. În acea perioadă, datoria externă a țării se apropia de 20000 milioane de dolari. Trageți dumneavoastră concluziile.

. . . . . .

[1] United States Investigation Services (n.tr.)
[2] Organización de Estados Americanos (n.tr.)

Hugo Chávez: revoluționarul globalizării

În urmă cu cincisprezece ani, președintele venezuelean de tristă amintire, Carlos Andrés Pérez, aflat atunci în funcție, a început să pună în aplicare în țară o serie de măsuri economice având ca scop integrarea Venezuelei în procesul de globalizare, după cum solicita FMI. Rezultatul acestor politici a fost pur și simplu un haos total: dezintegrarea industriei, falimentul agriculturii, creșterea ratei șomajului și a delincvenței și falimentul sistemului economic al țării. Această situație a implicat un val de privatizări ale întreprinderilor publice, care explică faptul că o bună parte din industria și sistemul bancar al țării au încăput pe mâinile reprezentanților marilor interese multinaționale. Totuși, Pérez nu și-a putut definitiva „experimentul" din cauza a două încercări de lovitură de stat – una având-l ca protagonist pe Hugo Chávez – și a destituirii sale, ca rezultat al gestionării frauduloase a fondurilor publice.

După o scurtă perioadă în care la conducere s-a aflat un guvern interimar, funcția de președinte a fost ocupată de Rafael Caldera, care a încercat să facă totul invers decât Pérez: să pună în practică o politică protecționistă și să nu ia în seamă „cântecul de sirenă" al FMI. Încă din primele momente, guvernul Caldera a fost atacat de către instituțiile financiare internaționale, de guvernele occidentale și de influentele mijloace de informare, supuse întotdeauna ordinelor oligarhiei financiare.

În cele din urmă, fostul militar și revoluționar Hugo Chávez, susținător al tezelor lui Fidel Castro și al gherilelor latino-americane, reușește să se impună în alegeri promițând o schimbare de „regim" și desfășurarea unei lupte necruțătoare împotriva sărăciei, a nedreptății sociale și a colonialismului occidental. Cu toate acestea, la puțin timp după instalarea sa în fotoliul prezidențial, el a semnat o serie de acorduri cu FMI referitoare la derularea unei politici economice foarte asemănătoare celei a lui Carlos Andrés Pérez. De fapt, când nu era încă președinte, Chávez s-a întâlnit deseori în secret cu ambasadorul britanic în Venezuela și cu alți înalți funcționari politici și militari ai aceleași ambasade. Aceste întâlniri secrete au fost dezvăluite în presă. John Flinn, ambasadorul britanic, a încercat să îi

aranjeze lui Chávez o călătorie la Londra, dar aceasta s-a anulat în cele din urmă, ca urmare a protestelor guvernului Caldera.

Cu câteva zile înainte de a prelua funcția de președinte, Chávez a călătorit în Statele Unite pentru a se întâlni cu Michael Camdessus, pe atunci director al FMI, și cu directorul Consiliului pentru Securitate Națională al Statelor Unite. Ca urmare a acestei călătorii, președintele venezuelean a acceptat să respecte indicațiile economice ale FMI, lucru de așteptat încă din momentul în care, înaintea periplului său american, el a afirmat că FMI este o instituție care nu trebuie acuzată.

Cu prilejul unei alte călătorii a lui Chávez în Statele Unite, acesta a fost primit de nimeni altul decât Henry A. Kissinger, fostul secretar de stat american implicat în lupta anticomunistă la nivel mondial și fost consilier al lui Carlos Andrés Pérez. Chávez l-a invitat pe Kissinger să viziteze Venezuela, iar acesta a afirmat că „*Venezuela își poate aduce contribuția la democratizarea și la progresul Americii Latine și al întregului continent.*" De bună seamă că lumea s-a întors pe dos.

Programul de lucru al lui Hugo Chávez în Statele Unite a fost elaborat în mare parte de către reprezentanții grupului financiar J.P. Morgan, care i-au organizat o întâlnire cu liderii presei economice americane. Mai târziu urma să întâlnească un grup important de oameni de afaceri la sediul Camerei Americane de Comerț, unde a oferit garanții că, atâta timp cât se va afla la guvernare, Venezuela nu se va abate de la calea cea dreaptă a globalizării. Aceste atitudini proglobalizare și pro-FMI au provocat dispute între Chávez și unul dintre partidele sale aliate, Mișcarea către Socialism – care a reușit să introducă în cabinet doi dintre membrii săi.

Însuși președintele a declarat în anul 2000 că „*datoria externă este sfântă*" și că se va plăti la timp, în ciuda faptului că în fața plenului Adunării Naționale Constituante – parlamentul venezuelean, cu majoritate chavistă – aprobase o hotărâre prin care sugera creditorilor să reducă datoria.

> *„Știți deja că am avut probleme cu alcoolul. În acest moment ar trebui să fiu într-un bar din Texas, în loc să mă aflu în Biroul Oval. Există un singur motiv pentru care sunt în Biroul Oval și nu într-un bar: Am descoperit speranța. L-am întâlnit pe Dumnezeu. Sunt aici datorită puterii rugăciunii."*
>
> George Bush Jr., actualul președinte al Statelor Unite ale Americii.

Capitolul 2

Sioniştii şi **fundamentaliştii** creştini: o alianţă „**împotriva naturii**"

Despre felul în care o alianţă ciudată poate provoca o catastrofă cu consecinţe grave la nivel mondial.

Extrema dreaptă israeliană şi radicalii creştini americani şi-au unit forţele de mulţi ani în lupta pentru atingerea aceloraşi obiective. Înspăimântător cu privire la acest subiect este faptul că respectiva alianţă se bazează pe credinţe apocaliptice iraţionale, pe care actualii membri ai administraţiei Bush le pun în practică.

Unul dintre evenimentele-cheie care explică succesul lui George Bush în încercarea de a convinge poporul american să accepte deciziile sale sinucigașe, mai ales pe cele de politică externă, o reprezintă faptul că președintele celei mai puternice națiuni de pe planetă reprezintă ceea ce mulți istorici au denumit „a treia revoluție religioasă din Statele Unite". Prima s-a desfășurat la începuturile națiunii americane, iar cea de a doua a avut loc după încheierea Războiului de Secesiune, creând condițiile necesare expansiunii unor mișcări precum cea a adventiștilor, a Martorilor lui Iehova sau a mormonilor, printre multe altele.

În prezent triumfă secta creștinilor „renăscuți", persoane care se îndepărtaseră total de religie, dar care, într-un anumit moment al vieții lor, au simțit influența directă a lui Dumnezeu sau pe cea a lui Iisus Hristos, eveniment care le-a schimbat complet existența. Un element de luat în seamă este faptul că 94% dintre americani se consideră credincioși, iar din acest procent, 87% se declară creștini. Surprinzător este că jumătate dintre creștini sunt creștini „renăscuți", la fel cum este și președintele George Bush. Aceștia din urmă cred că Apocalipsa urmează să aibă loc în curând. Toate relele care devastează lumea sunt interpretate de către acești fundamentaliști creștini dintr-o perspectivă catastrofică. Altfel spus, jumătate din populația celei mai puternice națiuni a lumii este animată de respectivele credințe și printre ei înșuși președintele și cei mai apropiați colaboratori ai săi, responsabili de războaiele din Irak și Afganistan.

„Revoluția religioasă" în plină **desfășurare**

Pentru a înțelege caracteristicile și forțele implicate în așa-numita „a treia revoluție religioasă", trebuie mai întâi să aruncăm o privire în trecut și să călătorim la începutul anilor '70, perioadă în care începea mișcarea ideologică numită „noul conservatorism", care își va atinge apogeul în timpul președinției lui Ronald Reagan.

În anul 1971, avocatul Lewis Powell, care mai târziu avea să devină judecător la Curtea Supremă, redacta un manifest destinat Camerei de Comerț, document pe care această instituție l-a făcut să circule printre cei mai puternici oameni de afaceri din țară. Powell apăra unitatea de acțiune a forțelor conservatoare menite să lupte împotriva ideologiei de stânga care devasta țara. El credea că doar marile medii economice puteau câștiga „războiul ideilor" împotriva stângii. Powell îndemna la crearea unor grupuri de presiune importante care să influențeze clasa politică în mod direct și agresiv. În același timp, diverse fundații, proprietate a acestor grupuri de presiune, urmau să preia controlul mijloacelor de informare, să creeze lideri de opinie și să finanțeze publicarea de cărți și studii în conformitate cu interesele lor.

Oameni extrem de puternici, cu averi imense, au fost fascinați de cuvintele viitorului judecător și au dat o mână de ajutor la realizarea operei sale. Unul dintre aceste personaje, Richard Scciffe Mellon, considerat cel mai bogat om din Statele Unite, după John D. Rockeffeler, a luat foarte în serios recomandările lui Powell și a început să lucreze în această direcție. Mellon controla direct diverse fundații de orientare ultraconservatoare, ale căror active se apropiau de 600 milioane de dolari. De exemplu, Mellon este proprietarul Institutului Hoover din cadrul Universității Standford, a cărui responsabilă a fost Condoleeza Rice, actuala consilieră pe probleme de securitate a lui George Bush, și al Institutului American pentru Afaceri, ai cărui directori sunt înalții funcționari de la Pentagon Richard Perle și Lynne Cheney, soția actualului vicepreședinte al Statelor Unite. Totuși, niciuna dintre aceste fundații nu a reușit să aibă un impact

major asupra politicii americane, cu excepția Fundației Heritage, care reprezintă adevărata mândrie a lui Scciffe Mellon. Heritage propunea soluții, proiecte și puncte de vedere noi pentru fiecare lege sau acțiune de vot importantă care urma să fie adusă în fața Senatului sau a Camerei Reprezentanților. Cu câteva zile înaintea votului, toți senatorii primeau atât un scurt raport care le explica subiectul, cât și ceea se considera a fi cea mai bună soluție, evident din perspectiva conservatoare a Fundației Heritage.

Dar, dacă este să dăm numele unui personaj a cărui influență se remarcă în mod deosebit la vârful extremei drepte, acesta este Charles Murray. Necunoscutul scriitor din statul Iowa a trimis într-o zi un pamflet revistei conservatoare *National Interest*, al cărei director, Irving Kristol, a rămas uimit de conținutul paginilor respective. I-a propus imediat lui Murray să scrie o carte împreună, pentru care a reușit să obțină finanțare din partea a două fundații de dreapta: Fundația Olin și Institutul Manhattan, al cărui fondator era William Casey, fost director CIA în timpul guvernului Reagan. Promovată prin intermediul unor importante campanii publicitare plătite de către aceste organizații, cartea lui Murray și Kristol s-a transformat într-un relativ succes. Dar Murray a devenit cu adevărat faimos abia după apariția operei *The Bell Curve*, care s-a transformat în scurt timp în cartea de căpătâi a mișcării „noul conservatorism", ai cărei ideologi l-au ajutat pe Reagan să acceadă la putere. În cartea *The Bell Curve*, Murray susținea că inteligența depinde în principal de rasă și că cei din clasele sărace nu ar trebui să primească nici un tip de ajutor guvernamental pentru a se integra în societate, ci, dimpotrivă, ar trebui să fie supuși unor măsuri coercitive dure, îndreptate în direcția schimbării comportamentului lor. Căci pentru Murray sărăcia reprezenta doar consecința incapacității individului și a trăsăturilor sale genetice inferioare. Factorii economici și sociali nu aveau nimic de a face cu sărăcia.

Ronald Reagan a dat formă conservatorismului american pornind de la patru idei fundamentale: cultul întreprinzătorului și al omului de afaceri în calitate de creatori ai bogăției; încrederea în micșorarea impozitelor ca formă de stimulare a economiei și reducerea influ-

enței guvernului federal în problema cheltuielilor sociale; sprijinul acordat grupărilor religioase care se vedeau amenințate de schimbările din ultimele decenii; transformarea credinței și a Evangheliei în termeni politici la ordinea zilei. În prezent, liderii Partidului Republican sunt „moștenitorii" revoluției conservatoare a lui Reagan. Electoratul republican este format, pe de o parte, din muncitori săraci care nu vor să știe nimic despre guvern și care privesc restul lumii cu ostilitate, iar pe de altă parte, din cei mai bogați oameni ai unei societăți prospere. Nucleul partidului este format din mișcarea evanghelică albă, compusă din fundamentaliști, calviniști și, mai ales, din creștini „renăscuți". În această mișcare evanghelică, cel care simte că valorile creștine sunt amenințate de o societate coruptă moral, știe că Partidul Republican reprezintă o voce puternică cu ajutorul cărei pot fi reinstaurate aceste valori în sânul societății americane.

Radicali creștini la **Casa Albă**

George Bush Jr. era nerăbdător să devină, asemenea tatălui său, un om de afaceri și un politician de succes, dar realitatea se dovedea potrivnică. Nu avusese noroc în afaceri și dăduse faliment cu toate companiile la conducerea cărora se aflase. Cu toate acestea, Bush Jr. a fost mereu salvat *in extremis* de către tatăl lui sau de prietenii influenți ai acestuia. Nici în direcția carierei lui politice nu se întrevedea vreo perspectivă, iar căsătoria sa nu era nici ea deosebit de reușită. Lipsit de perspective la nivel profesional, fără nici o dorință de a continua să lupte în viață, Bush a început să consume alcool. Fără îndoială că ceea ce ura cel mai mult nu era eșecul său profesional, ci nenumăratele comparații care se făceau cu tatăl lui. În ciuda sfaturilor familiei și, în special, ale soției sale, Bush își continua drumul către autodistrugere prin beții care durau uneori zile întregi.

La un moment dat, pe când avea 39 de ani și trecea printr-o criză profundă, Bush a stat de vorbă cu bunul său prieten Bob Evans, în

prezent secretar de stat pe probleme de comerţ, care se confrunta şi el în aceeaşi perioadă cu grave probleme personale. Evans se alăturase unui grup de studiu al Bibliei. Timp de un an, membrii acestui grup studiau una dintre cărţile Vechiului Testament în cadrul unor întâlniri săptămânale. La început, viitorul preşedinte al Statelor Unite nu a acordat prea mare atenţie ideii, dar la insistenţele lui Evans a hotărât să îl însoţească la una dintre întâlniri. După numai câteva săptămâni, Bush era deja unul dintre cei mai pasionaţi învăţăcei ai Bibliei din cadrul acestui grup de fundamentalişti creştini.

După câteva luni de la alegerea sa ca preşedinte, Bush afirma: „*Credinţa m-a susţinut în momentele de succes şi în cele de decepţie. Fără ea, aş fi altul decât cel care sunt. Fără ea, cu siguranţă nu aş fi astăzi aici.*" Radicalismul creştin manifestat de el, precum şi simplitatea exasperantă care îl caracterizează şi pentru care este atât de criticat, transpar din afirmaţiile sale: „*Doar cei care cred în Iisus vor merge în Ceruri.*" Şi adevărul este că, odată cu trecerea timpului, Bush a început să se considere un instrument prin care Dumnezeu îşi îndeplineşte scopurile pe Pământ. La puţin timp după prima lui victorie electorală în cursa de guvernator al statului Texas, a afirmat, spre stupoarea celor prezenţi, că „*nu aş fi devenit guvernator dacă nu aş fi crezut într-un plan divin care răzbate în ciuda tuturor planurilor omeneşti.*"

În anul 1987, Bush s-a alăturat echipei care se ocupa cu campania electorală a tatălui său. El a primit însărcinarea de a asigura comunicarea între această echipă şi mişcările şi organizaţiile dreptei religioase din ţară. Bush a intrat în contact în special cu organizaţia numită Coaliţia Creştină, creată de către Pat Robertson, un cunoscut telepredicator a cărui avere personală se ridică la 150 milioane de dolari. Pe durata întregului proces electoral, George Bush a încercat să insereze maximum de citate biblice în discursurile tatălui său, dar consilierii campaniei au făcut astfel încât fiul candidatului să nu îşi atingă obiectivele.

În 1993, când a hotărât să candideze pentru postul de guvernator al statului Texas, Bush a studiat în detaliu alături de consilierii săi motivele pentru care tatăl lui pierduse alegerile prezidenţiale din anul

1992 împotriva lui Bill Clinton. Concluzia a fost că, în timpul campaniei, Bush-tatăl nu ţinuse cont de imensa masă electorală care era reprezentată de dreapta religioasă.

Pe durata mandatului său de guvernator al statului Texas, viitorul preşedinte i-a susţinut pe principalii telepredicatori şi principalele organizaţii creştine fundamentaliste ale statului. Era deja un lucru obişnuit ca Bush să fie văzut în „show-urile" de televiziune ale telepredicatorilor importanţi. După ce a fost reales guvernator pentru a doua oară, l-a invitat pe telepredicatorul James Robinson să ia cuvântul în timpul unui „prânz de rugăciune". Robinson a început să vorbească fără nici o jenă despre o conversaţie pe care o avusese cu Dumnezeu în timp ce mergea pe autostrada dintre Arlington şi Dallas.

La începutul anului 1999, Bush a îmbrăţişat ideea de a candida la preşedinţie. A vorbit mai întâi cu mama lui, alături de care participa la o slujbă religioasă. După terminarea slujbei, Bush s-a întors acasă şi de aici l-a sunat pe un bun prieten al familiei sale care îi servea uneori şi drept consilier în probleme spirituale: celebrul telepredicator Billy Graham. Acesta, consilier pe probleme religioase al mai multor preşedinţi americani, începând cu Richard Nixon, l-a încurajat pe Bush să candideze şi i-a promis că îşi va folosi toate relaţiile din cadrul dreptei religioase pentru a-l sprijini. Câteva săptămâni mai târziu, viitorul preşedinte i-a reunit la reşedinţa lui pe principalii conducători ai dreptei creştine şi le-a împărtăşit planurile sale. După ce l-au ascultat spunând că fusese chemat de forţe spirituale să ocupe cele mai înalte funcţii din stat, toţi au hotărât să îl sprijine. *„Este de-al nostru"*, a afirmat Charles Colson, unul dintre cei care l-au sprijinit cel mai mult în cadrul mişcărilor religioase de extremă dreptă.

Bush se folosea în discursurile sale de trei aspecte pentru a câştiga încrederea dreptei religioase: îşi manifesta fervoarea într-o manieră explicită; insista în mod sâcâitor pe puterea rugăciunii; şi, în cele din urmă, folosea zilnic un limbaj impregnat cu fraze şi imagini biblice.

După atentatele din 11 septembrie, declaraţiile lui George Bush au început să conţină şi mai multe referiri biblice. La trei zile după pră-

bușirea turnurilor gemene, Bush a promis într-un discurs *„o cruciadă împotriva unei noi forme a răului"*, iar în alocuțiunea sa către națiunea americană, din data de 7 octombrie 2001, el a folosit, pentru a anunța atacul împotriva Afganistanului, citate din Isaia, Iov, Matei, Ieremia și din Apocalipsa lui Ioan. Conform anumitor cercetători, între care se numără și profesorul de istorie de la Universitatea din Wisconsin, Paul S. Boyer, *„președintele se folosea de amintirea evenimentelor din data de 11 septembrie utilizând un vocabular apocaliptic învechit și menit să înșele, care, pentru milioane de adepți ai profețiilor creștine, conținea un mesaj specific și impresionant, prin care se anunța un final apropiat, nu doar cel al lui Saddam Hussein, ci și cel al istoriei omenirii, așa cum era ea cunoscută până în prezent."*

Executivul american este dominat de un climat ultrareligios străin tuturor administrațiilor anterioare. Astfel, soția secretarului general al președinției, Andrew Card, este pastor al cultului metodist; tatăl puternicei Condoleezza Rice, consiliera pe probleme de securitate națională, este predicator în statul Alabama; iar Michael Geerson, șeful echipei care îi pregătește discursurile lui Bush, este un cunoscut extremist catolic, care crede în apropierea Apocalipsei, în apariția unui Antihrist și în venirea lui Mesia însuși. În consecință, nu este de mirare că întregul personal de la Casa Albă participă zilnic la sesiuni dedicate studiului Bibliei.

Pe de altă parte, telepredicatorii și liderii extremei drepte religioase au un puternic aliat căruia să îi solicite bani atunci când situația o cere. Acest aliat ciudat al fundamentaliștilor creștini este reverendul Moon, autointitulat „împăratul Universului", lider mondial al unei secte de origine coreeană și un dușman înfocat al stângii. Moon, care controlează ziarul *The Washington Post*, mijlocul de informare cheie cu ajutorul căruia Reagan a câștigat alegerile, l-a sprijinit atât pe Bush-tatăl, cât și pe actualul președinte. Ca și cum acest lucru nu ar fi suficient, Moon donează sume enorme de bani Partidului Republican și organizațiilor creștine extremiste.

Unul dintre organismele care beneficiază din plin de sprijinul respectivului reverend este Consiliul pentru Politica Națională, creat în anul 1981 de către scriitorul ultrareligios Tim Lahaye. Sub umbrela

acestui organism acționează cele mai cunoscute stele mediatice din panoplia fundamentalist-creștină a Statelor Unite, în rândul cărora se remarcă Jerry Falwell, Pat Robertson, Paul Weyrich – director al Fundației Heritage, James Donson – mentor al lui George Bush, James Robinson – unul dintre telepredicatorii preferați ai președintelui și Bob Jones II – responsabil al universității ultraconservatoare din Carolina de Sud, care îi poartă numele, instituție cunoscută pentru atitudinea îndrăzneață față de clerul de la Roma, despre care crede că are o viziune de stânga exagerată. În timpul campaniei prezidențiale din anul 2002, această universitate convertită a primit vizita lui George Bush, care a evidențiat astfel sprijinul lui față de mișcările fundamentaliste creștine ale țării.

La mijlocul anilor '90, telepredicatorul Jerry Falwell se confrunta cu dificultăți economice grave. În urma unei lungi întrevederi cu administratorii Bisericii Unificării, condusă de reverendul Moon, telepredicatorul a primit 2,5 milioane de dolari în schimbul închirierii instituției sale de învățământ, Universitatea Liberty din Virginia. Începând din acel moment, Falwell a devenit unul dintre cei mai mari aliați ai „împăratului Universului", pe care l-a calificat drept *„erou necunoscut al cauzei libertății"*.

Printre alții, au mai beneficiat de donațiile făcute de Moon: evanghelistul Tim Lahaye, autor al unui bestseller, care a primit un milion de dolari de la Bo Hi Park, mâna dreaptă a lui Moon și fost funcționar de rang înalt în cadrul serviciului de spionaj sud-coreean; Ralph Reed, unul dintre responsabilii Fundației Heritage; și telepredicatorul Robert Schuller.

Un personaj foarte apropiat președintelui și militant în favoarea celor mai vechi tradiții creștine americane este procurorul general John Ashcroft, filofascist care a folosit atacurile teroriste din 11 septembrie pentru a își pune în practică unul dintre proiectele sale de suflet: limitarea libertăților cetățenilor și creșterea nivelului controlului, de orice tip, asupra populației.

Ashcroft face parte din mișcarea numită Adunarea lui Dumnezeu, cea mai importantă mișcare penticostală din lume, care numără peste două milioane de adepți în Statele Unite și circa treizeci de milioa-

ne în întreaga lume. Tatăl lui era ministrul culturii și responsabil cu educația al filialei Adunarea lui Dumnezeu din orașul Springfield.

Ashcroft este cunoscut și pentru faptul că folosește pasaje biblice în discursurile sale, în care rescrie istoria Statelor Unite dintr-o perspectivă religioasă. În anul 1999, într-o conferință susținută la Universitatea din Carolina de Sud, a afirmat că răscoala coloniștilor împotriva Angliei a avut loc din motive religioase: *„Cei care colectau impozitele veneau cerând ceea ce i se cuvenea regelui, dar coloniștii le răspundeau adesea: 'Nu avem alt rege decât pe Iisus.'"*

Guvernator și mai apoi senator al statului Missouri, Ashcroft și-a depus candidatura pentru președinția Partidului Republican, însă sprijinul obținut de el din partea dreptei creștine a fost mai redus decât cel acordat lui George Bush. Liderul Coaliției Creștine, Pat Robertson, i-a donat doar 10000 de dolari pentru campania sa, o sumă derizorie față de donațiile făcute lui George Bush. Pe de altă parte, reverendul Moon a hotărât să susțină și el candidatura lui Bush, ceea ce l-a împiedicat pe fiul pastorului penticostal să meargă mai departe. După sosirea lui Bush la Casa Albă, dreapta creștină a făcut presiuni asupra președintelui insistând ca răsplata pentru sprijinul acordat lui, în defavoarea lui Ashcroft, să constea în numirea acestuia în funcția de procuror general, ceea ce s-a și întâmplat.

Uniți de **Apocalipsă**

Multe dintre mișcările fundamentaliste creștine din Statele Unite vin în prelungirea predicilor lui John Darby, un pastor protestant din secolul al XIX-lea, care credea că înainte de sfârșitul lumii urmau să apară o serie de semne, precum: înființarea unui ordin politic și economic mondial, începutul unor războaie crâncene și întoarcerea poporului iudeu în Țara Sfântă. Ziaristul Eric Laurent, autor al lucrării *Lumea secretă a lui Bush*, remarcă următorul fapt: *„conform profețiilor lui Darby, Dumnezeu s-a îndepărtat de Israel, care l-a respins pe Mesia, pentru a construi și apoi a salva, în mod miraculos,*

Biserica înaintea marelui zbucium. Sfârşitul lumii va fi precedat de mai multe faze. În timpul înălţării, adevăraţii credincioşi i se vor alătura lui Hristos în ceruri. Zbuciumul va anunţa sosirea Antihristului, care va prelua puterea asupra lumii; un episod marcat prin lupta din Apocalipsă, care va avea loc înainte de a doua întoarcere a lui Hristos şi de instaurarea împărăţiei lui Dumnezeu. Acest final depinde de convertirea evreilor. Şi toate acestea vor fi posibile dacă evreii îşi vor recăpăta ţinuturile dăruite lor de Dumnezeu... Alianţa dintre administraţia Bush şi actualul guvern israelian nu poate ascunde latura îngrijorătoare a tezei lui Darby, conform căreia creştinii extremişti cred că la sfârşitul Apocalipsei, reprezentată de această confruntare decisivă dintre bine şi rău, mulţi evrei se vor converti la creştinism, iar necredincioşii, printre care se numără evreii şi musulmanii, vor fi condamnaţi să dispară. Apoi Mesia îi va conduce pe cei drepţi în Paradis." Această doctrină este îmbrăţişată şi de Michael Geerson, cel care îi scrie discursurile lui George Bush şi al cărui birou de la Casa Albă se află în imediata vecinătate a biroului preşedintelui.

Aspectele expuse anterior explică motivul care îi determină pe fundamentaliştii creştini americani să sprijine Israelul şi în special extrema dreaptă religioasă iudaică, aflată în prezent la putere în urma alegerilor câştigate de către fostul militar Ariel Sharon[1] şi de partidul Likud condus de el. Scriitorul evreu Gershom Gorenberg explică în mod clar problema: „*Nu le place adevăratul popor evreu... Le suntem pe plac în calitate de personaje ale poveştii şi ale jocului lor, însă noi nu reprezentăm ceea ce susţin ei că reprezentăm. Dacă ascultaţi povestea spusă de ei, aceasta este în mare, o operă în cinci acte, în care evreii dispar în actul patru.*" Cu alte cuvinte, recuperarea de către evrei a ţinuturilor promise de Dumnezeu reprezintă pentru aceste grupuri ultracreştine un element indispensabil producerii Apocalipsei, revenirii lui Mesia şi prosternării evreilor în faţa regelui creştinilor.

Pe baza acestei perspective, putem interpreta aşa cum se cuvine cuvintele pe care George Bush le-a rostit în faţa câtorva lideri ai sionis-

[1] La data publicării, 2004, Likud şi Ariel Sharon erau la putere în Israel (n.tr.).

mului mondial: „*Cei mai buni prieteni pe care se poate baza Israelul sunt cei care cred că Biblia nu conține cuvântul lui Dumnezeu, ci că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu.*" Faimosul telepredicator Jerry Falwell a afirma, la rândul său: „*Cel mai devotat prieten pe care îl poate avea poporul evreu, atât în Israel, cât și în întreaga lume, este Jerry Falwell.*" În anul 1985, în timpul unui banchet din Israel, organizat în onoarea lui Moshé Arens, ministrul israelian al apărării și membru al Likud, un martor l-a auzit pe Jerry Falwell cum îi spunea ministrului: „*Vreau să vă mulțumesc din nou pentru avionul pe care mi l-ați dăruit.*"

Nelson Bell, redactor la publicația *Cristianity Today* și socrul celebrului predicator Billy Graham, scria referindu-se la aceasta: „*Faptul că pentru prima dată după mai mult de două mii de ani, Ierusalimul se află din nou în mâinile evreilor le provoacă celor care studiază Biblia o tresărire și o credință reînnoită în exactitatea și validitatea cuvântului biblic.*" Însuși Billy Graham întărește cuvintele rudei sale, într-un mod chiar mai crud și mai direct. Într-o conversație avută cu președintele de atunci, Richard Nixon, a cărei înregistrare s-a păstrat, Graham – să se amintim că el este consilierul spiritual al unei mâini bune de președinți – afirma: „*Mulți evrei îmi sunt foarte buni prieteni. Mișună în jurul meu și se arată prietenoși pentru că știu că eu manifest prietenie față de Israel. Dar ei nu știu ce simt eu legat de acțiunile lor în această țară...*". Cu un alt prilej, Graham critică „*dominația pe care o exercită evreii asupra mijloacelor de informare*".

Alianța dintre creștinii radicali și aripa de extremă dreaptă a partidului israelian Likud se realizează în anul 1977, când acest partid politic câștigă prima dată în istoria sa alegerile în Israel. Președintele aflat în funcție în acel moment, Menahem Begin, s-a apropiat de creștinii fundamentaliști, care aveau deja o influență însemnată în deciziile guvernului, pentru a evita ca președintele american Jimmy Carter să își pună în aplicare planul de pace, menit să recunoască dreptul palestinienilor de a avea o patrie.

Astfel, nu este surprinzător faptul că în timpul întâlnirilor anuale ale Coaliției Creștine din Statele Unite, mii de oameni își manifestă sprijinul față de Israel. În ediția din 28 octombrie 2002 a cotidia-

nului britanic *The Guardian*, Matthew Engel scria următoarele, referindu-se la Coaliția Creștină: „*... Ați putea crede că acești militanți creștini reprezintă forma cea mai accentuată a delirului politic și religios ce caracterizează Statele Unite. Politicienii nu cred însă acest lucru. Conferința a început cu proiectarea unor imagini video conținând o binecuvântare venită direct din Biroul Oval – din partea președintelui Statelor Unite. Câțiva dintre cei mai influenți republicani din Congres s-au adresat audienței... «Sunteți sătui de toate acestea? Da?», a strigat senatorul republican Tom De Lay. 'Nuuuuu!', au răspuns ei. 'Desigur că nu, căci vă rugați atât pentru evrei cât și pentru Iisus', a replicat el. Evreii nu se mai roagă pentru Iisus. Majoritatea liderilor evrei au hotărât să își adune oamenii, să accepte sprijinul creștin și să îi lase în continuare să vorbească despre convertirea lor. Alți lideri mai chibzuiți sunt cel puțin neliniștiți. 'Voi accepta acest sprijin pentru că Israelul are nevoie de el', a spus rabinul Jerome Epstein, vicepreședintele United Synagogue, organizația evreiască de orientare conservatoare din Statele Unite. 'Teologia lor este o lume aparte. Să acceptăm asta. Dacă vă conving să nu sprijiniți Israelul, vor renunța reprezentanții lui la tentativele de a îi converti pe evrei? Nu', a asigurat Epstein.*" Fostul responsabil al Coaliției Creștine, Ralph Reed, scria în același sens: „*Astăzi nu o există probă mai puternică privind conducerea providențială a lumii decât supraviețuirea evreilor și existența statului Israel... Acest adevăr explică în parte motivul pentru care creștinii și ceilalți conservatori animați de credință rămân atât de hotărâți să sprijine statul Israel.*" Sprijinul interesat acordat poporului israelian de către creștinii fundamentaliști îi determină pe mulți dintre senatorii americani să apere mereu interesele poporului iudeu în defavoarea intereselor palestinienilor.

Importanța enormă pe care liderii guvernului din Israel o acordă sprijinului creștinilor fundamentaliști este ușor de înțeles, cunoscut fiind faptul că, în anul 1981, Menahem Begin a luat legătura mai întâi cu Jerry Falwell și nu cu președintele Statelor Unite pentru a îi comunica faptul că avioane militare israeliene distruseseră centrul nuclear irakian din Osirak. Iar în anul 1982, când Begin a hotărât să invadeze Libanul, ministrul de atunci al apărării, Ariel Sharon,

a primit sarcina de a merge în Statele Unite pentru a se asigura de sprijinul creștinilor fundamentaliști. În anul 1998, când prim-ministrul israelian de la acea dată, Benjamin Netanyahu, a sosit în grabă la Washington, el nu s-a întâlnit mai întâi cu Bill Clinton, ci cu Jerry Falwell și cu cei două mii de creștini fundamentaliști reuniți cu această ocazie.

Extrema dreaptă **israeliană** conduce politica externă **americană**

Extrema dreaptă israeliană are aliați puternici în cadrul administrației Bush. Aceștia sunt numiți „șoimii", susținători ai politicii agresive de apărare cunoscută drept „război preventiv". Iată câteva dintre numele acestor personaje:

Richard Perle: director al grupului de investigații militare, aflat în subordinea Pentagonului. Poreclit „prințipele tenebrelor", acestuia îi place să conducă din umbră. Alături de Paul Wolfowitz și de Donald Rumsfeld, el este în fapt unul dintre șefii Pentagonului. Dârz apărător al Israelului, Perle face parte din JISMA (Institutul Evreiesc pentru Probleme de Securitate Națională), un grup de presiune destinat blocării vânzărilor de armament către statele arabe și stimulării sprijinului militar acordat de Statele Unite Israelului. Înainte de asta, el a lucrat pentru Soltam, o fabrică israeliană de armament. Zvonuri anterioare venite din partea NSA (Agenția de Securitate Națională) îl acuzau de facilitarea unor scurgeri de informații secrete ale Statelor Unite către Israel.

Paul Wolfowitz: asemenea lui Perle, el este un membru marcant al JISMA.

Douglas Feith: subsecretar de stat pentru apărare. Este un personaj apropiat de organizația evreiască de extremă dreaptă Zionist Organization of America, în cadrul ședințelor căreia ține discursuri. Ta-

tăl lui este membru al unei organizații evreiești extrem de radicale. Înainte de intrarea în administrația Bush, Feith a fost reprezentantul unei fabrici israeliene de armament și director al Center for Security Police (CSP), organizație condusă multă vreme de către Frank Gaffney, cel care realiza legătura între creștinii radicali americani și extrema dreaptă israeliană. Feith a elaborat lista neagră a dușmanilor Statelor Unite. În fruntea acesteia se situează Siria, o importantă putere militară din zonă și principalul dușman al Israelului, potrivit strategiei partidului israelian Likud.

Dov Zakheim: trezorierul Pentagonului. Rabin ortodox de New York.

Elliot Abrams: director pentru Orientul Apropiat al Consiliului de Securitate Națională de la Casa Albă. Apărător furibund al Israelului, pentru George Bush el reprezintă principala sursă de informații referitoare la conflictul arabo-israelian. A fost unul dintre cei care au pus la cale genocidul politic al administrației Reagan în America Latină.

Ari Fleischer: purtător de cuvânt la Casa Albă. Copreședinte al Chabad's Capitol Jewish Forum, organism subordonat sectei evreiești Jabad Lubavich.

O probă incontestabilă a alianței dintre dreapta fundamentalistă americană și partidul israelian de extremă dreaptă Likud o constituie faptul că organizațiile ultracreștine au finanțat masiv acest partid, prin intermediul unor fundații nonprofit. One Jerusalem sau New Jerusalem, fondată de către Douglas Feith, reprezintă doar câteva dintre aceste organizații americane care finanțează partidul actualului prim-ministru israelian, Ariel Sharon.

Richard Perle și Douglas Feith sunt doi dintre cei trei autori ai unui raport strict secret intitulat *Clean Break*. Redactat în anul 1996 și înmânat primului ministru al Israelului de la acea vreme, Benjamin Netanyahu, înscrisul se concentra pe două puncte principale, concepute în interesul Israelului: dezmembrarea Irakului și neutralizarea Siriei. Documentul atașat îi recomanda primului ministru israelian să folosească un limbaj adecvat mentalității poporului american, de fiecare dată când dorea să își formuleze obiectivele politice în fața marelui public. Este ciudat faptul că Perle, Feith și alți „șoimi" de la Pentagon, toți membri ai extremei drepte și simpatizanți ai par-

tidului Likud, au redactat în anul 2000 un raport sub egida Project for New America Century (PNAC), fundație tradiționalistă ultraconservatoare. Acest raport este cel înmânat cu câțiva ani înainte lui Netanyahu, adaptat de data aceasta mentalității și circumstanțelor actuale din Statele Unite și conceput, bineînțeles, pe baza viziunii de dreapta a Partidului Republican.

Cei care au redactat raportul PNAC ocupă în prezent posturi-cheie în cadrul administrației Bush, în special la Pentagon, fapt care ne duce tocmai la legătura dintre actuala politică externă a Statelor Unite și planurile expuse în raportul menționat anterior, în cuprinsul căruia găsim proiectul declanșării unui război împotriva Irakului prin care „șoimii" să obțină controlul absolut în Orientul Mijlociu. Pentru atingerea acestui scop, ei intenționau să invoce existența unor arme „fantomă" de distrugere în masă și să îl acuze pe Hussein că menține legături cu Osama Bin Laden, aspecte utilizate ulterior de către administrația Bush pentru a justifica războiul împotriva Irakului.

Întrebarea pe care și-o pun mulți este dacă politica externă nebunească pe care o desfășoară „șoimii" în numele Statelor Unite apără cu adevărat interesul Americii sau, mai degrabă, pe acela al Israelului. Nu cumva acești oameni pun în practică în Orientul Mijlociu o politică menită să-l apere pe Ariel Sharon și partidul său, Likud? Sunt credințele religioase ale „șoimilor" și sprijinul pe care ei îl acordă intereselor extremei drepte israeliene cele care le modelează viziunea referitoare la situația din Orientul Mijlociu? Din datele extrase din acest capitol pare limpede că răspunsul la aceste întrebări este un da răspicat. Cu alte cuvinte, credințele religioase ale unui grup de persoane, aflat în prezent la conducerea celei mai puternice națiuni din lume, pot genera o situație intolerabilă în Orientul Mijlociu, ceea ce ar putea reprezenta începutul unui conflict cu consecințe groaznice între „blocuri".

„Națiunea noastră, națiunea chineză, are curajul de a lupta cu dușmanul până la ultima picătură de sânge, hotărârea de a recupera prin forțe proprii tot ceea ce s-a pierdut, precum și capacitatea de a se evidenția printre celelalte națiuni."

MAO ZEDONG, *Cartea roșie*.

Capitolul 3

SUA contra **China**: cheia **noului război** rece

Despre felul în care cele mai groaznice evenimente din ultimii ani nu fac decât să susţină teoria acestui război secret

China se îndreaptă în direcţia transformării într-o mare superputere având capacitatea de a lupta împotriva Statelor Unite pentru cucerirea hegemoniei mondiale. Această nouă situaţie geopolitică provoacă o confruntare între cele două puteri pe terenuri dintre cele mai diferite: militar, cultural, economic, spaţial sau cel al serviciilor secrete. Dar marea competiţie are drept miză principală controlul asupra enormelor rezerve energetice din Orientul Mijlociu. Astfel poate fi explicată conspiraţia din spatele atentatelor de la 11 septembrie, demonstrând faptul că Statele Unite şi China se luptă pentru supremaţia mondială în secolul viitor tocmai în această zonă a planetei.

Gordon Thomas, unul dintre cei mai prestigioși ziariști de investigație din lume, a avut acces la un raport strict secret, elaborat în anul 2000 de către George Tenet, pe atunci director al CIA, și consilierii lui. Raportul era destinat noului președinte George Bush și celor mai importanți membri ai administrației sale, concentrându-se pe provocările cărora trebuia să le facă față Statele Unite în următorii ani spre a își menține poziția hegemonică pe care o ocupă pe complicata tablă de șah a lumii. Tenet a spus lucrurilor pe nume: cel mai mare dușman al Statelor Unite era China și, dacă situația continua ca până atunci, se întrevedea un conflict militar între cele două puteri încă înainte de anul 2015. În *Raportul Tenet* se poate citi: „*Pe măsură ce se transformă în noua superputere a mileniului trei, China își va procura probabil armele chimice și biologice, precum și dispozitivele nucleare, necesare inițierii unui război terorist împotriva Statelor Unite... Aceste arme vor fi capabile să ajungă în Statele Unite, transportând focoase nucleare, chimice și biologice... Este posibil ca până în anul 2015 America să renunțe la rolul său de jandarm al lumii. Acest fapt se va produce într-un moment de acutizare a tensiunilor din Orientul Îndepărtat; potrivit informațiilor actuale, China va ordona Japoniei să își desființeze programul nuclear și să lase Statele Unite fără nici o alternativă în ceea ce privește relațiile cu Asia, în condiții care ar putea provoca un important conflict armat, înainte de anul 2015. Protagonistele vor fi probabil China și America.*"

Teza lui Tenet coincide perfect cu cea a „șoimilor" din noul guvern, ceea ce face să nu fie deloc surprinzător faptul că, la începutul mandatului său, președintele Bush declara el însuși în mod public: China trebuie tratată ca un „*inamic strategic și nu ca un partener strategic*", cuvinte care au declanșat alarma pentru guvernul chinez. Câțiva ani mai târziu, odată cu decizia de invadare a Irakului, strategii chinezi nu au mai avut nici un dubiu cu privire la faptul că maxima politicii externe americane era să „înece" colosul galben, câștigând poziții în zone cu mari rezerve de petrol, zone care în viitor ar putea fi controlate de China, ca rezultat al apropierii geografice și al anticipatei creșteri economice și militare. Liderii chinezi au acuzat Washingtonul de „imperialism" și, potrivit informațiilor scurse prin diverse mijloace de informare, conducătorii Partidului Comunist Chinez

s-au convins şi ei că o confruntare directă cu Statele Unite ar putea avea loc mai repede decât se aştepta.

Între timp, devine tot mai evidentă confruntarea dintre cele două puteri în plan economic, spaţial, diplomatic, precum şi în planul serviciilor secrete. În diverse ocazii, tensiunea a fost pe punctul de a provoca un conflict greu de evitat, dar, după cum subliniază mai mulţi experţi, nu s-a ajuns încă într-un punct fără întoarcere datorită intereselor economice ale celor două naţiuni, ceea ce reprezintă un nou paradox în „Noul Război Rece".

Dragonul adormit deschide un ochi

Este incontestabil că ideologia comunistă nu a fost abandonată de China. În realitate, noul colos a hotărât să adopte total economia capitalistă, însă fără să îngroape sistemul partidului unic. Partidul Comunist Chinez, rebotezat în glumă de către miniştrii chinezi „Partidul Capitalist din China", a hotărât, în anul 1976, la moartea „liderului iubit" Mao Zedong, să înfăptuiască marea reformă economică. Doi ani mai târziu, noul conducător, Deng Xiaoping, şi-a dat seama că singurul mod în care se putea evita colapsul ţării era să deschidă un drum dureros către economia de piaţă, încercând, în acelaşi timp, să păstreze intact sistemul politic. A trebuit să aştepte până în anul 2002, pentru ca preşedintele Jiang Zemin să renunţe definitiv la viziunea marxistă asupra economiei. Partidul Comunist Chinez a aprobat cea mai mare reformă din istoria sa, apărând ceea ce s-a numit teoria celor „trei reprezentări", adică promitea să îşi deschidă porţile atât proletariatului, cât şi întreprinzătorilor capitalişti şi liber-profesioniştilor. Cea de a patra generaţie de conducători, comandaţi de către preşedintele Hu Jintao, nu a făcut altceva decât să adâncească reformele. Astfel, dacă înainte se spunea despre China că este un dragon adormit, începând din acest moment se aşteaptă ca el să deschidă ambii ochi. Această situaţie se configura deja din

anul 2001, când țara a devenit membră a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), intrând astfel în însuși „palatul" capitalismului.

Pentru a ne putea face o idee cu privire la importanța pe care o presupune faptul că 1300 milioane de persoane pătrund dintr-odată în sistemul capitalist mondial, sunt suficiente câteva date și puțină logică: creșterea economică a noului colos este de 10% pe an, ea dublându-și astfel produsul intern brut o dată la șapte ani. În acest ritm, până în 2010 China va deveni prima putere economică mondială, depășind cu mult Statele Unite. La momentul actual, China reprezintă al doilea consumator de petrol din lume, deși consumul anual pe cap de locuitor este de un baril și jumătate, cu mult mai scăzut decât cei zece barili pe care îi consumă fiecare spaniol, de pildă. Pe de altă parte, numărul de automobile se va înzeci în următorii cincisprezece ani, ceea ce presupune o creștere fără precedent a importului de petrol. Cele menționate anterior, la care se adaugă industrializarea accentuată care are loc în China, creează perspectiva ca în câțiva ani ea să devină prima țară importatoare de țiței neprelucrat, ceea ce neliniștește țările occidentale, deoarece, potrivit calculelor actuale, nu va exista petrol suficient pentru a acoperi viitoarele necesitățile ale acestui colos. Acest fapt va genera grave conflicte strategice cu puterile occidentale, în special cu Statele Unite, vizând controlul asupra „aurului negru". Nu degeaba strategia chineză a ultimilor ani urmărește semnarea unor acorduri și realizarea unor investiții considerabile în Asia Centrală, zonă pe care Statele Unite încearcă să o domine, iar dacă americanii reușesc să obțină controlul rezervelor energetice de care China are nevoie în următorii ani, acest lucru le va asigura supremația mondială în secolul al XXI-lea. În caz contrar, China ar putea să le ocupe locul.

Pe de altă parte, necesitățile de cărbune ale Chinei sunt și ele considerabile. Până acum, lipsa energiei electrice a constituit principala frână în dezvoltarea țării, dar această situație a început să se schimbe odată cu inaugurarea a sute de centrale electrice și termice, pentru a căror funcționare consumul de cărbuni a crescut la 1400 milioane de tone anual. China este și principalul importator mondial de oțel, nichel și aluminiu.

Alt aspect pe care nu trebuie să îl trecem cu vederea este faptul că în prezent China consumă deja cantități mai mari de cereale, carne, îngrășăminte și oțel decât Statele Unite. Consumul său este atât de exagerat, încât se pune problema că nu există suficiente nave pentru a transporta toate materiile prime pe care le cere China. O informație spectaculoasă care ne oferă o viziune asupra importanței importurilor chineze o constituie faptul că, în anul 2003, creșterea acestora se estima la 60% din totalul importurilor mondiale.

Diverse studii referitoare la noua superputere avertizează că, dacă Statele Unite nu reușesc să oprească ascensiunea marelui dragon, importurile chineze exagerate vor provoca o penurie de materii prime importante, ceea ce va genera o creștere a prețurilor și, drept urmare, o gravă recesiune economică în lume. Dacă la această previzibilă criză economică la nivel mondial adăugăm și creșterea emisiei de gaze poluante în atmosferă, pe care o va presupune industrializarea puternică, nu exagerăm afirmând că ne aflăm în fața unui dezastru economic și ecologic de anvergură, care va genera un enorm haos politic și social, în special în țările din „lumea întâi". Acesta este conflictul în care sunt angrenate cele două mari puteri. Miza o constituie chiar supremația mondială.

Arta **războiului**

China și URSS, cele două mari state marxiste ale secolului al XX-lea, erau dușmani înverșunați. Ambele au jucat un rol important în diverse ciocniri armate care aveau loc la frontieră, fără să deruleze practic nici un fel de schimb comercial. În 1971, Henry Kissinger, vicleanul secretar de stat american, a mers în secret în țara galbenă, unde a semnat o alianță între Statele Unite și China. Din acel moment, între cele două țări a început un schimb comercial nestingherit, care continuă până în ziua de astăzi. Totuși, căderea imperiului sovietic și începutul procesului prin care China apare ca următoarea mare putere a provocat o înfruntare cu Statele Unite și o apropiere clară de Rusia.

În prezent, strategia militară americană constă în controlarea acțiunilor Chinei. Mașinăria de război a Statelor Unite este prezentă în Marea Chinei și în strâmtoarea Taiwanului, teritoriu „rebel" față de China continentală, care se bazează pe protecția militară americană. Armata americană menține vase de război și baze militare și în mările și pe teritoriul aferent Coreei de Sus și Japoniei. Zeci de avioane de spionaj decolează de la baza americană din Okinawa, din Japonia, pentru a controla semnalele radar și comunicațiile chineze. În plus, Statele Unite mențin baze permanente în Irak și Afganistan, țară aflată la frontiera cu China și în care americanii au instalat mai multe baze de interceptare a comunicațiilor, cu scopul de obține cât mai multe informații referitoare la manevrele militare chineze. La acestea se adaugă bazele pe care le mențin în noile republici Uzbekistan și Tadjikistan, fosre teritorii sovietice, și submarinele care patrulează pe coastele Pacificului având în dotare 20 de rachete nucleare autopropulsate de tip *Tomahawk*, ațintite direct spre obiectivele chineze.

O mulțime de analiști se întreabă de ce China nu face nimic în timp ce Statele Unite ocupă poziții clare în conflictul strategic în care se înfruntă cele două puteri. Mai mulți specialiști subliniază faptul că răspunsul poate fi găsit în *Arta războiului*, o carte scrisă în preajma secolului IV î.Hr., de către strategul chinez Sun Tsu. Considerat cel mai bun manual de război din toate timpurile, învățăturile lui Sun Tsu sunt utilizate atât de academiile militare, cât și de cele comerciale. Viziunea lui strategică – alăturată culturii, credințelor și caracterului chinez – recomandă calmul, inteligența și analiza moderată a situației, lăsându-l pe dușman să comită greșeli de care în cele din urmă vei putea profita, folosindu-le pentru a organiza un ultim și decisiv atac.

Așteaptă oare China acum ca potențialul economic și militar american să scadă ca rezultat al costisitoarelor aventuri de politică externă – din Irak, Afganistan și așa mai departe – pentru a iniția „lovitura" decisivă? Potrivit mai multor rapoarte ale CIA, aceasta este adevărata strategie a gigantului asiatic. În acest sens, agenția de informații secrete și Pentagonul sunt extrem de preocupate în privința

a ceea ce au numit „noua artă a războiului", făcând referire la cartea *Războiul fără limite*, scrisă de către Wang Xiangsui și Qiao Liang, ambii colonei în Armata Populară de Eliberare (APE), carte ce are o enormă influență asupra conducătorilor politici și militari ai țării. În această operă se afirmă că cea care a avut cel mai mult de suferit de pe urma invaziilor din Irak și Afganistan a fost China și că părerea generală în rândul generalilor APE este că *„dacă NATO impune un sistem de valori* – cu ajutorul forței – *într-o țară europeană* – Iugoslavia – *mâine poate face la fel în Taiwan, în Tibet sau în Xinjiang*" – teritoriu chinez în care armata poartă un război împotriva luptătorilor islamiști pentru independență.

Xiangsui și Liang notează că, în cazul în care China se va vedea obligată să se apere împotriva unei mari puteri – făcând aluzie la Statele Unite, ea ar trebui să facă acest lucru prin orice metodă cu putință, desfășurând tehnici de război avansate pe plan financiar, comercial, legal și ideologic. Dar ceea ce a atras cel mai mult atenția analiștilor americani este viziunea acestor doi militari chinezi referitoare la strategia militară americană: ei consideră că structura industriei militare a Statelor Unite este prea concentrată pe crearea de noi arme și echipamente tehnologice, fapt care se datorează în principal presiunilor companiilor multinaționale din domeniul armamentului, care nu vor să piardă beneficiile enorme pe care le obțin din banii statului. Acest fapt va provoca, după părerea coloneilor chinezi, un colaps în economia americană, atâta timp cât nu se acordă atenție domeniilor în care se desfășoară războiul viitorului – informațiile, economia, informatica, terorismul... În acest sens, la sfârșitul lunii aprilie a anului 2002, mai multe medii de informare au lansat știrea potrivit căreia CIA se pregătea pentru a face față unui mare atac „cibernetic" pe care îl pregăteau serviciile secrete chineze. Cu alte cuvinte, totul indică faptul că oficialii chinezi așteaptă ca Statele Unite să comită erori importante pentru „a ieși la atac".

Pentagonul manifestă și el o preocupare enormă față de creșterea spectaculoasă a cheltuielilor militare chineze, care se vor mări de patru ori în următorii douăzeci de ani. Studii ale serviciilor de informații americane afirmă că statul chinez are aproximativ 350 rachete

balistice aţintite către Taiwan, la care se adaugă alte 50 în fiecare an. În plus: experimentele cu un nou tip de rachetă ghidată cu ajutorului radarului, o rachetă rusească de tip *AA-12*, achiziţionarea a 2000 de rachete aer-sol ruseşti, a 80 de avioane de vânătoare militare de tip *Su-30*, a zece submarine şi a două distrugătoare. Iar APE a reuşit să dezvolte un nou radar capabil să detecteze cele mai avansate avioane de vânătoare americane de tip *Stealth*, până atunci invizibile pentru sistemele de securitate inamice. Răspunsul militarilor americani a constat în transferarea către Taiwan a 120 de rachete aer-aer, care fuseseră cumpărate cu această destinaţie, dar rămăseseră nepredate în bazele americane.

La începutul lunii iulie a anului 2002, Pentagonul a făcut cunoscut un studiu în care se afirma că militarii chinezi proiectau arme terestre menite să distrugă sistemul spaţial de comunicaţii şi supraveghere al Statelor Unite. În aceeaşi perioadă, un comitet al Congresului american, cunoscut sub numele de *Comisia pentru Revizuirea Securităţii SUA – China*, a emis un raport care trăgea un semnal de alarmă cu privire la progresele Chinei în plan economic şi în domeniul armamentului, recomandând autorităţilor americane să evite transformarea colosului galben într-o *„ameninţare crescândă la adresa intereselor Washingtonului în Orientul Mijlociu şi în întreaga Asie"*. Mai mulţi membri ai Congresului au protestat când s-a descoperit că principalele porturi ale canalului Panama, vitale pentru interesele comerciale americane, erau controlate de întreprinderi chineze. *„Se pare că am predat armele fără să tragem nici un foc"*, a afirmat republicanul William Cohen.

Răspunsul APE la proiectul american numit „Războiul Galaxiilor" a fost şi el suficient de hotărât. Potrivit rapoartelor CIA, China intenţionează să-şi multiplice de zece ori arsenalul de rachete cu rază lungă de acţiune, capabile să străpungă echipamentele de apărare americane, inclusiv faimosul scut antirachetă proiectat de către strategii de la Pentagon.

Potrivit opiniei Institutului de Investigaţii privind Pacea Mondială, cu sediul la Stockholm, China a devenit principalul importator de arme în anii 2000 – 2001, fiind foarte probabil ca această situaţie să

continue şi în anii următori. Iar retragerea guvernului George Bush din cadrul Tratatului ABM – îndreptat împotriva rachetelor balistice – a condus la iniţierea de către armata chineză a unei curse pentru modernizarea arsenalului său nuclear.

Pe de altă parte, APE, ale cărei efective depăşesc trei milioane de soldaţi, a hotărât să ridice la maximum gradul de securitate al comunicaţiilor sale, cunoscând faptul că antenele şi sateliţii de spionaj americani erau aţintite direct asupra lor. Printr-o circulară, APE interzicea utilizarea de către *„întregul personal militar a telefoanelor mobile, a dispozitivelor de emisie-recepţie sau a oricărui aparat de telecomunicaţii dacă folosirea acestora nu este autorizată de către comandantul diviziei sau al brigăzii."*

O temă constantă de fricţiuni între Statele Unite şi China o reprezintă Coreea de Nord, unica ţară de pe planetă care mai este guvernată după principii staliniste. Sprijinul pe care îl acordă China regimului falimentar al lui Kim Jong-il nu are nimic de-a face cu aspecte ideologice, ci cu ideea de a nu permite „Unchiului Sam" să obţină controlul asupra Coreei, reuşind astfel să pună într-o şi mai mare măsură China sub asediu.

Referitor la problema invaziei chineze în Tibet, este cunoscut faptul că guvernul din exil condus de Dalai Lama a fost susţinut şi finanţat de către CIA. De fapt, însuşi Dalai Lama a recunoscut că organizaţia sa a primit fonduri din partea agenţiei de spionaj, deşi a dat asigurări că banii au fost folosiţi doar în scopul răspândirii filosofiei sale. Cert este că, începând cu jumătatea secolului al XX-lea, organizaţiile budiste au reprezentat cea mai bună campanie propagandistică americană referitoare la încălcarea drepturilor omului de către armata chineză.

Cu toate acestea, în Nepal, China guvernează ţara cu sprijin american, America finanţând agresiunea maoistă împotriva regimului monarhic nepalez. Totuşi, nu există îndoială că de fapt insula „rebelă" Taiwan reprezintă cauza principală a conflictelor dintre armata chineză şi cea americană. În Războiul Civil chinez din anul 1949 s-au confruntat comuniştii împotriva naţionaliştilor. Victoria primilor, în fruntea cărora se afla „Marele Mao", a făcut ca naţionaliştii

să preia Taiwan. De atunci, insula este recunoscută de către organismele internaționale ca parte a Chinei, deși ea păstrează în fapt un guvern și o armată proprie, aflate mereu sub umbrela americană.

În timpul alegerilor legislative taiwaneze din anul 1996, liderul partidului Kuomintang a adoptat o atitudine curajoasă, înfruntând guvernul de la Beijing. Regimul comunist a răspuns ordonând efectuarea unor spectaculoase manevre militare în largul coastelor Taiwanului, la care s-a folosit muniție reală. În consecință, Statele Unite au sărit în apărarea aliatului lor realizând cea mai amplă desfășurare de forțe navală din Asia de la Războiul din Vietnam încoace, utilizând portavioane și submarine nucleare, nave și 140 avioane militare de luptă. Într-un moment de mare tensiune, Beijingul a avertizat navele americane că va răspunde prin forță dacă acestea pătrund în strâmtoarea Taiwanului. În cele din urmă, apele s-au liniștit, însă China a realizat în acest an mai multe probe cu rachete de tip *M-9*, lansate fără încărcătură explozivă în direcția unor obiective aflate în apropierea porturilor taiwaneze. La rândul lor, americanii au trimis Taiwanului 150 de bombardiere de tip *F-16A*. La alegerile din anul 2000, un alt lider taiwanez, Lee Teng-hui, a cerut public o întrevedere cu Beijingul *„ca de la stat la stat"*. Avioane ale APE au străbătut de mai multe ori spațiul aerian al „insulei rebele", iar Statele Unite au trimis din nou portavioane în zonă. Liniștea a durat până în anul 2004, când „șoimii" administrației Bush au hotărât să realizeze o serie de manevre militare în apropierea Taiwanului, folosind șapte unități de atac. Era pentru prima oară când șapte din cele douăsprezece unități de atac ale marinei americane erau desfășurate simultan în același loc. APE, știindu-se incapabilă de a face față „provocării" americane, a anunțat punerea în mișcare a unui „proiect" care le-ar fi permis combaterea și înfrângerea a șapte unități de atac americane.

Pe parcursul anului 2001, Statele Unite au liberalizat, în virtutea unui acord semnat cu China, restricțiile economice impuse acesteia, adică au eliminat taxa obligatorie pe care trebuiau să o plătească companiile chineze pentru a-și introduce produsele pe piața americană. Efectele nu s-au lăsat așteptate, astfel încât într-un singur an China și-a multiplicat exporturile de șapte ori și prețul produselor

restricţionate a scăzut cu 54%. Acest exemplu greu de urmat arată cauzele războiului comercial ascuns pe care îl duc cele două puteri. Washingtonul acuză Beijingul că profită de mâna de lucru ieftină şi de devalorizarea monedei sale pentru a inunda piaţa americană cu produse cu care industria ţării nu poate intra în competiţie. De fapt, mai mulţi analişti au tras un semnal de alarmă referitor la faptul că deficitul comercial al Statelor Unite faţă de China atinge suma de 125000 de milioane de dolari, adică un procent de 22% din deficitul total al balanţei comerciale americane! Acest deficit faţă de China generează o enormă restructurare de posturi americane, ceea ce i-a făcut pe mai mulţi analişti să conchidă că planurile comerciale ale Chinei fac parte dintr-un „atac comercial" îndreptat împotriva Statelor Unite. Pentru a rezolva problema, Washingtonul a hotărât să publice o listă cu produse de import chinezeşti în valoare de 3000 de milioane de dolari, produse care vor fi supuse unor taxe însumând 100% din valoarea lor. China a răspuns ofertei afirmând că, în cazul continuării practicii „taxelor abuzive", va refuza să ducă la îndeplinire termenii acordurilor privind protejarea drepturilor de proprietate intelectuală ale Statelor Unite pe piaţa chineză. Altfel spus, guvernul chinez va permite, neimpunând nici o piedică, pirateria căreia îi sunt expuse mărcile americane. *„Dacă Statele Unite anunţă o sancţiune, de orice tip ar fi ea, împotriva Chinei, vom răspunde imediat printr-o serie de măsuri care vor pune în joc o valoare chiar mai mare decât a acestor sancţiuni"*, a afirmat cu hotărâre directorul general al Ministerului Comerţului Exterior din China.

În 1999, China încerca din răsputeri să fie admisă în Organizaţia Mondială a Comerţului (OMC), însă eforturile sale au fost obstrucţionate de către administraţia americană, la solicitarea Pentagonului şi a CIA. În plină „luptă" între diplomaţiile celor două puteri, asupra ambasadei chineze din Belgrad cădeau mai multe bombe, în timpul atacurilor din războiul desfăşurat în Iugoslavia. Trei diplomaţi chinezi au decedat şi douăzeci au fost răniţi. Oare credea CIA într-adevăr că Serbia îşi organiza apărarea aeriană graţie informaţiilor pe care armata chineză i le transmitea prin radar – prin intermediul ambasadei? NATO a asigurat prin vo-

cea lui Javier Solana, la acea vreme director general al organizației militare, că totul se datorase unei *„lamentabile erori"*. Guvernul chinez a respins explicațiile puțin credibile ale NATO, calificându-l pe Solana drept un *„lacheu jalnic al imperialiștilor americani"*. Președintele Jiang Zemin a mers și mai departe afirmând că puterea militară și industrială a Statelor Unite dorea să dezlănțuie un război mondial.

O altă criză diplomatică gravă a avut loc în anul 2001, când radarele chineze au detectat prezența unei aeronave necunoscute care survola spațiul aerian al țării. Era vorba despre un avion de spionaj american cunoscut sub numele de *EP-3*. Aceste zboruri erau destul de obișnuite și, în ciuda protestelor chineze, ele continuau să aibă loc. Numai că, de această dată, două avioane de vânătoare chineze au primit ordin să intercepteze „intrusul". În plină urmărire, unul dintre avioanele chineze s-a ciocnit cu aparatul *EP-3*. Pilotul a decedat și avionul de spionaj a fost obligat să efectueze o aterizare de urgență pe pământ chinez. Imediat, efectivele APE i-au luat prizonieri pe piloții americani și au confiscate resturile avionului, acestea ajungând în mâinile inginerilor militari care au examinat și ultimul milimetru al aparatului cu scopul de a îi copia tehnologia. După mai multe negocieri, Beijingul a predat forțelor americane prizonierii și resturile avionului de spionaj. Potrivit lui Andrew Brookes, misiunea zborurilor avioanelor de spionaj americane deasupra Chinei nu era obținerea de informații, ci observarea felului în care reacționează inamicul confruntat cu atare situații: *„Se pot obține mult mai multe informații prin intermediul sateliților de spionaj, însă nu poate afla cum reacționează adversarul potențial dacă acesta nu este testat periodic."*

În anul 2003, colosul galben a intrat pe ușa principală în istoria cursei spațiale. După lansarea mai multor capsule spațiale fără pilot, nava *Shenzhou V* – Nava Divină – a trimis primul astronaut chinez în spațiu. Yang Liwei, militar al APE în vârstă de 38 de ani, s-a întors fără prea mari probleme pe podișul din Mongolia, transformând astfel China în cea de a treia țară din lume care a lansat un om în spațiu, după Statele Unite și fosta Uniune Sovietică. În urma suc-

cesului misiunii, autoritățile chineze au anunțat că în următorii trei ani vor trimite un satelit pe orbita lunară pentru a cerceta geografia și resursele astrului, vor trimite un om pe Lună înainte de anul 2020 și vor construi o stație spațială permanentă. Autoritățile chineze au amintit, de asemenea, că acest succes al oamenilor de știință chinezi se alătură celor obținute prin construirea bombei nucleare chineze, a primei rachete cu tehnologie națională și a unui satelit pilotabil.

La puțin timp după aceea, un raport al Pentagonului atrăgea atenția cu privire la faptul că programul spațial chinez va contribui la perfecționarea sistemelor sale spațiale militare în perioada 2010–2020. La rândul lui, Roger Handberg, cercetător în domeniul spațial și profesor la Universitatea din Florida, a afirmat că *„programul spațial chinez reprezintă o interesantă întoarcere în vremea în care țările zburau în spațiu pentru prestigiu internațional și putere. China dorește să se numere printre țările aflate în top."* O viziune împărtășită și de William Martel, profesor la Școala de Război Naval din Rhode Island, care adaugă că *„obsesia Chinei legată de prestigiul internațional, care acoperă interesele sale comerciale și militare, îi animă și politica spațială."* Să nu uităm că George Bush a declarat cu câteva luni în urmă că guvernul Statelor Unite intenționează să construiască o bază lunară permanentă destinată studiului resurselor astrului. În acest sens, ziaristul Edward Timperlake, autor al lucrării *Anul șobolanului*, carte care tratează problema operațiunilor chineze având ca scop obținerea tehnologiei occidentale, afirmă că noul interes al chinezilor față de Lună își are temeiul în existența în solul lunar a elementului „heliu 3", un izotop rar pe Terra, despre care anumiți oameni de știință cred că poate reprezenta un combustibil curat pentru funcționarea viitoarelor reactoare cu fuziune nucleară, ceea ce va rezolva în viitor problemele energetice ale Chinei, ai cărei guvernanți știu că le va fi greu să obțină acces la surse energetice suficiente. *„Trebuie să profităm de acest moment în care nici o altă țară nu are un plan bine pus la punct pentru a se întoarce pe Lună"*, a declarat Luan Enjie, director al Agenției Spațiale Chineze, care are în vedere și planuri de studiere a planetei Marte.

11 septembrie: **Conspiraţie** împotriva Chinei

După cum arătam mai sus, necesarul de petrol al colosului chinez determină China să realizeze adevărate „piruete" în politica externă. Japonia, China şi Statele Unite concurează pentru construirea unor oleoducte în regiunea rusească a Siberiei, care să transporte preţiosul „aur negru" către teritoriile lor. Rusia încearcă să dea o ripostă tuturor prin crearea mai multor oleoducte, dar şi prin menţinerea unei linii destinată exportării ţiţeiului neprelucrat în China pe calea ferată. În privinţa Orientului Mijlociu, problema se pune în alţi termeni. Statele Unite şi-au pus în mişcare impresionanta maşinărie de război pentru a obţine cu orice preţ controlul asupra zonei. La rândul ei, China a încheiat, în ciuda protestelor Washingtonului, acorduri cu Iranul, o ţară bogată în resurse petroliere, râvnite de companiile americane. Nu degeaba guvernul american a încadrat Iranul în rândul naţiunilor din „axa răului", acesta fiind următorul lor obiectiv după Irak şi Afganistan.

Însă guvernul de la Beijing a încheiat de asemenea acorduri importante cu Arabia Saudită, principalul aliat al Statelor Unite în zonă. În schimbul accesului la resursele sale petroliere, oferta Chinei constă în investiţii uriaşe în ţară, ca şi punerea la dispoziţie a celei mai avansate tehnologii din domeniul armamentului, ceea ce Europa şi Statele Unite au refuzat să facă în trecut.

Cu toate acestea, ţara în care se joacă totul cu privire la obţinerea controlului asupra rezervelor energetice ale Orientului Mijlociu este Afganistanul, cel puţin aşa era până în momentul în care armata americană a invadat acest teritoriu.

La jumătatea anilor '90 s-au descoperit rezerve enorme de petrol şi gaz natural într-o zonă aparţinând fostelor teritorii sovietice, astăzi devenite republici independente – Uzbekistan, Tadjikistan, Turkmenistan, Kazahstan, Kîrgîzstan. Statele Unite au remarcat imediat oportunitatea de a controla zona, scop în care au demarat o campanie de „sprijin pentru dezvoltare", incluzând aceste teritorii sub

protecția NATO. Companiile petroliere americane au format un „grup de presiune" puternic având ca scop exploatarea completă a resurselor regiunii. În acest grup întâlnim personaje cu o influență enormă în cadrul ultimelor câteva administrații americane, precum Zbignew Brzezinsky, fost consilier al lui Jimmy Carter pe probleme de securitate națională; Dick Cheney, actualul vicepreședinte al Statelor Unite sau Madeleine Albright, secretar de stat în administrația Clinton. Planul acestui puternic conglomerat de companii, sprijinit de CIA și de armată, era să construiască unul sau mai multe oleoducte care să ducă petrolul din fostele republici sovietice până în Pakistan, țară aliată, și de acolo să îl transporte cu ajutorul vapoarelor până în Statele Unite. Exista o singură problemă: petrolul trebuia să treacă obligatoriu prin Afganistan, iar situația din țara dominată de către radicalii talibani și aflată în mijlocul unor războaie constante între diversele clanuri nu era cea mai fericită. Pentru siguranță, guvernul american a ajuns la un acord cu liderii talibani și, astfel, 138 de membri ai guvernului afgan au fost invitați în Statele Unite pentru a fi instruiți în tehnici de construire și întreținere a oleoductelor. Compania Unocal, care avea sarcina de a construi prima linie de transport, l-a ales pe Hamid Karzai, rezident afgan în Statele Unite, ca reprezentant al companiei petroliere care să negocieze cu guvernul taliban. La început, totul părea să meargă ca uns, talibanii fiind prezentați în fața publicului american drept eliberatori ai poporului lor – chiar au fost comparați cu părinții fondatori ai Statelor Unite – în cadrul unei campanii publicitare fără precedent. Bineînțeles că nu se spunea nimic despre problema drepturilor omului sau despre situația în care trăiau femeile afgane.

Cu toate acestea, lucrurile s-au complicat și radicalii talibani au hotărât ca nici un „necredincios occidental" să nu mai calce în republica islamică Afganistan. Confruntarea dintre guvernul american și talibani era din ce în ce mai evidentă, moment de care guvernul chinez a profitat trimițând mai multe delegații în țară care să negocieze cu guvernul afgan. După cum a mărturisit în fața CIA, Xu Junping, un colonel al armatei chineze care dezertase în Statele Unite, APE le oferise talibanilor mai multe echipamente electronice de apărare

de înaltă tehnologie, produse în Marea Britanie și Statele Unite. În același timp, diplomația chineză menținea relații constante cu guvernele islamice ale fostelor teritorii sovietice pentru a le convinge să nu permită exploatarea resurselor lor de către companiile americane înainte ca Beijingul să le facă o ofertă.

În acel moment, complexul militar, industrial și petrolier reprezentat de către George Bush și de vicepreședintele Dick Cheney a hotărât să cucerească Afganistanul prin forță. Situația se anunța foarte gravă. În cazul în care companiile americane nu reușeau să construiască prețioasele oleoducte și chinezii obțineau controlul în zonă, Statele Unite pierdeau poziția de mare putere mondială a secolului următor. China ar fi obținut resurse energetice suficiente pentru a deveni marea superputere care se visa și, ceea ce era mai grav, ar fi avut în mână viitorul economic și industrial al Statelor Unite. Mai era nevoie doar de un „pretext" pentru a începe cucerirea Afganistanului și apoi a întregului Orient Mijlociu – Irak, Iran, Siria. În joc se afla supremația mondială în secolul viitor. Iar „pretextul" l-au reprezentat în fața opiniei publice internaționale atentatele de la 11 septembrie, o operațiune strălucită a serviciilor de informații secrete planificată de către puterile economice și militare care domină Statele Unite. Intenția mea nu este să intru în detaliile conspirației care a provocat atentatele împotriva Pentagonului și Turnurilor Gemene, căci s-a scris deja suficient cu privire la acest subiect, destul de controversat. Celor care sunt interesați să aprofundeze subiectul, le recomand lucrarea *9-11, Istoria unei ticăloșii*, o operă documentată, scrisă de ziaristul spaniol Bruno Cardeñosa. Totuși, nu pot să nu ofer câteva date referitoare la intriga din spatele atentatelor de la 11 septembrie.

Organizația Internațională a Comisiilor pentru Valori (IOSCO)[1] a emis un raport în care se afirma că există speculanți care au știut cu câteva zile înainte că urmau să se producă atentatele de la 11 septembrie. Acești „inițiați" au câștigat sute de milioane de dolari făcând speculații la bursă împotriva companiilor aeriene, care au

[1] International Organization of Securities Commissions (n.tr.)

fost în mod sigur prejudiciate în urma atentatelor. IOSCO a stabilit că cea mai mare parte a tranzacțiilor s-au efectuat prin intermediul *„Deutsche Bank și a sucursalei sale americane de investiții, compania Alex Brown, cu ajutorul unui procedeu de tip «portage»[1] care asigura anonimatul celor care realizau tranzacțiile."* Compania Alex Brown este condusă de către A.B. Krongard, numărul trei în CIA în acest moment. Alex Brown controlează o parte din investițiile Carlyle Group, al cărui director executiv este Frank Carlucci, fostul secretar de stat pentru apărare și prieten apropiat al lui Donald Rumsfeld, care ocupă astăzi aceeași funcție. Câțiva dintre principalii directori ai Carlyle sunt: fostul președinte George Bush, fostul prim-ministru britanic John Major, fostul secretar de stat al lui Bush-tatăl, James Baker, și Fred Malek, director al campaniei electorale a lui Bush-fiul, ale cărei fonduri au fost aduse în mare parte de grupul Carlyle. În plus, Carlyle gestionează o parte importantă din averea familiei Bin Laden – de zeci de ani familiile Bush și Bin Laden fac afaceri împreună, mai ales în sectorul petrolier. Carlyle deține și majoritatea acțiunilor United Defence, companie producătoare de armament care, în urma evenimentelor din data de 11 septembrie, a primit mii de milioane de dolari din partea administrației Bush pentru dezvoltarea de noi arme.

Câteva dintre persoanele acuzate că ar fi făcut parte dintre teroriștii sinucigași care au deturnat avioanele nu au nimic de a face cu terorismul și trăiesc liniștite în țările lor.

Faptul că sinucigașii au uitat un manual de zbor alături de portrete ale lui Bin Laden într-o mașină din apropierea aeroportului sau că s-a găsit „în mod miraculos" pașaportul liderului sinucigașilor între dărâmăturile Turnurilor Gemene arată foarte clar că totul nu este decât o operațiune a serviciilor secrete.

Niciunul dintre sinucigași nu era antrenat pentru a realiza complicatele manevre aeriene necesare deturnării avioanelor în direcția Turnurilor și cu atât mai puțin în direcția Pentagonului.

[1] transbordare (n.tr.)

Împotriva Pentagonului nici măcar nu a fost deturnat un avion, ci o rachetă. Acest fapt este indicat de fotografiile înfățișând pagubele de la Pentagon, în plus, un singur martor – un militar – spune că a văzut avionul. O înregistrare video a atentatului de la Pentagon a apărut dintr-o sursă anonimă pe postul de televiziune NBC. În respectiva înregistrare se observă un mic obiect prelung care se îndreaptă cu toată viteza în direcția clădirii la nivelul solului. Fără îndoială că nu era un Boeing.

Serviciile secrete ale Statelor Unite au primit zeci de avertizări din partea serviciilor străine și a propriilor agenți cu privire la faptul că se plănuia un mare atentat îndreptat împotriva unor importante simboluri ale Statelor Unite, care implica avioane. CIA a afirmat după atentate că acest fapt nu era sigur, dar în urma multitudinii de dezvăluiri din presă a fost nevoită să recunoască faptul că existau într-adevăr informații în acest sens dar că nu li s-a acordat atenția cuvenită. În plus, mai mulți agenți ai FBI și-au acuzat public superiorii că le-au interzis să îi investigheze pe sinucigași cu câteva săptămâni înaintea atentatelor.

În cele din urmă, s-a descoperit că plicurile cu antrax care au înspăimântat populația civilă americană de-a lungul mai multor săptămâni și a căror responsabilitate guvernul a atribuit-o lui Bin Laden, talibanilor și Irakului, proveneau din laboratoarele militare americane, după cum a dezvăluit public FBI-ul. De atunci, asemenea evenimente nu s-au mai repetat și nici un vinovat nu a fost arestat.

Restul poveștii este mai mult decât cunoscut: Statele Unite invadează Afganistanul și îl impun ca președinte al țării pe Hamid Karzai, fostul consilier al companiei petroliere Unocal. În data de 22 decembrie Karzai și președinții Turkmenistanului și Pakistanului semnează acordul pentru construirea mult doritului oleoduct. Pe scurt, Statele Unite câștigaseră o bătălie crucială în lupta împotriva gigantului galben.

. . . . . .

Jocul de **spionaj**

În timpul președinției lui Jiang Zemin, guvernul chinez a însărcinat mai multe companii americane să construiască avionul prezidențial, sub atenta supraveghere a douăzeci de oficiali din armata chineză. După ce avionul a fost predat și cu câteva zile înainte de a fi folosit pentru prima dată de către președinte, serviciul secret chinez (CSIS)[1] a descoperit aproape treizeci de microfoane minuscule ascunse în scaunele avionului, în baia președintelui și chiar în patul acestuia. Toți membrii armatei chineze care au supravegheat construirea avionului au fost arestați, dar guvernul de la Beijing a hotărât să adopte o atitudine prudentă și „să treacă peste" subiect pentru a nu tensiona și mai mult relațiile cu Statele Unite.

După câteva luni, comisia Cox, constituită de Congresul american, a acuzat serviciile de informații secrete chineze de furtul unor mari secrete militare aparținând Statelor Unite. Este sigur că membrii ei aveau dreptate și cel mai rău este că la operațiune participase și Mossad, serviciul secret israelian, unul dintre principalii aliați ai Statelor Unite.

Toată povestea începe în momentul în care soții William Hamilton și Nancy Burke, proprietari ai unei companii informatice, au dezvoltat un program cunoscut sub numele de *Enhanced Promis*. Soții Hamilton și-au dat seama imediat că dețineau o „bombă cu ceas" care îi putea face milionari. Programul informatic avea capacitatea de a căuta și de a face legătura între date neconexe din orice fel de arhivă, transformându-le în informații. De exemplu, doar apăsând pe o tastă, un funcționar judecătoresc putea avea acces la toate informațiile din orice arhivă – juridică, bancară, comercială, cărți de credit, consum de apă ... – și ceea ce este mai important: aceste date neconexe se transformă în „informații". Familia Hamilton a explicat astfel funcționarea programului Promis în fața mai multor funcționari de rang înalt din Departamentul de Justiție al Statelor Unite: *„Dacă o persoană investigată începe brusc să folosească mai multă apă și*

[1] Chinese Security Intelligence Service (n.tr.)

electricitate și să efectueze mai multe apeluri telefonice, ar fi logic să ne gândim că are invitați acasă. Atunci 'Enhanced Promis' ar putea începe să caute arhivele asociaților și prietenilor acesteia. Dacă se descoperă că vreunul dintre ei a încetat să folosească utilitățile esențiale, s-ar putea deduce că programul și-a îndeplinit obiectivul de bază. Astfel rețeaua s-ar lărgi. 'Enhanced Promis' are capacitatea de a realiza căutarea simultană a 100000 de persoane."

Grație contactelor cu Departamentul de Justiție, Rafi Etian, probabil cel mai bun agent secret al tuturor timpurilor, a aflat vestea imediat. Etian, spion al Mossadului, opera în Statele Unite și reușise să fure importante informații ultrasecrete deținute de cea mai puternică națiune de pe planetă. Una dintre cele mai cunoscute isprăvi ale sale a constat în faptul că s-a strecurat în Zona 51, cea mai secretă regiune militară din țară, pretinzând că era directorul unei companii de armament, pentru a asista la probele avionului *Stealth* – invizibil pe radar, unul dintre cele mai mari secrete din lume în materie de aviație la acea vreme. Etian a filmat probele *Stealth* cu o cameră ascunsă, obținând și importante informații tehnice pe care le-a transmis imediat Israelului.

Etian, având mereu o nouă identitate, a vizitat familia Hamilton la reședința sa și, nici astăzi nu se știe cum, a furat programul *Enhanced Promis*. Grație programului, Mossadul a putut să localizeze și să asasineze mai mulți teroriști palestinieni din Orientul Mijlociu și din Europa, însă Etian dorea să tragă și mai multe foloase de pe urma *Promis*. El i-a însărcinat pe informaticienii Mossadului să conceapă o „breșă" în program, astfel încât serviciul secret israelian să poată accesa arhivele tuturor acelor instituții care ar avea instalat programul *Promis* în orice colț al lumii. Trebuia găsită doar o fațadă credibilă pentru a comercializa „produsul" în toată lumea. Etian credea că astfel Israelul ar putea accesa secretele cele mai importante ale principalelor puteri mondiale. Pentru aceasta, superspionul israelian l-a ales pe Robert Maxwell, un magnat ce deținea o bună parte din mass-media britanică, un personaj profund legat ideologic de Israel. Misiunea lui Maxwell era să vândă programul în cât mai multe țări posibile folosind drept paravan o companie de înaltă tehnologie pe care o deținea în Israel.

Totul se desfăşura conform planului lui Etian până când Maxwell, presat de datorii importante faţă de mai multe bănci, a dezvăluit serviciului chinez de informaţii secrete (CSIS) existenţa unei „breşe" în program, precum şi felul în care poate fi aceasta utilizată. Bineînţeles, în schimbul unei mai mari sume de bani. Când Etian a aflat de cele întâmplate, a hotărât, ca un bun spion ce era, să profite de „contratimp" în propriul beneficiu. Astfel, CSIS şi Mossad au conceput cea mai incredibilă lovitură dată vreodată Statelor Unite, în ceea ce priveşte secretele militare. Dacă Maxwell reuşea să vândă programul *Promis* responsabililor cu instalaţiile militare din Los Álamos – centrul în care se derulau cele mai secrete cercetări militare din Statele Unite, CSIS şi Mossad ar fi deţinut marile secrete tehnologice ale celei mai puternice naţiuni de pe planetă. Graţie relaţiilor sale cu senatorul John Tower, Maxwell a avut prilejul de a oferi responsabililor de la Los Álamos o conferinţă de prezentare a programului *Enhanced Promis*. Bineînţeles că nu a pomenit nimic de „breşă". Responsabilii cu instalaţiile secrete de securitate au fost încântaţi şi la scurt timp au cumpărat programul informatic de la compania lui Maxwell.

Cea mai importantă operaţiune de spionaj a secolului a fost pregătită într-o anexă aflată în spatele clădirii Ministerului chinez al Apărării. La pregătirea ei au participat peste o sută de specialişti informaticieni, ciudat fiind doar faptul că mulţi dintre ei au fost instruiţi în Statele Unite. Obiectivul era pătrunderea în hard disk-urile Diviziei X, dotate cu cele mai sofisticate sisteme de securitate şi reprezentând cea mai confidenţială instalaţie din întregul Los Álamos, locul unde erau depozitate cele mai importante secrete ale ţării, motiv pentru care hard disk-urile erau supuse unor măsuri de securitate absolut de netrecut. Bineînţeles că CSIS şi informaticienii săi contau pe programul *Promis* şi pe „breşa" lui. CSIS a construit o instalaţie cât mai asemănătoare Diviziei X, dotată cu toate măsurile de securitate ale acesteia, pentru ca tehnicienii săi să poată pregăti furtul înainte de ziua cea mare. De cele mai multe ori ei au reuşit să treacă de măsurile de securitate ale „Diviziei X chineze", astfel încât lucrurile se prezentau cum nu se poate mai bine.

După câteva luni, echipa tehnică a CSIS care urma să realizeze lovitura sosea în Puerto Peñasco, localitate aflată în partea superioară a golfului California, în Mexic. Agenții chinezi zburaseră de la Beijing la Hong Kong. De acolo plecaseră cu un avion către capitala Mexicului, de unde au luat o mașină către Puerto Peñasco. Aici îi aștepta o navă cu toate echipamentele informatice necesare marii loviturii. Mai mulți agenți ai CSIS din Mexic aveau sarcina de a coordona sosirea materialului tehnic. Asaltul asupra Los Álamos urma să se petreacă de la bordul vasului, luându-se toate măsurile de precauție pentru ca echipa să nu fie localizată de sateliții de spionaj americani sau de sistemele de securitate ale Los Álamos. Câteva ore mai târziu, agenții CSIS dețineau deja cele mai avansate secrete tehnologice ale Statelor Unite, informații pe care le-au împărțit cu Mossadul, ca urmare a înțelegerii încheiate între cele două servicii.

La sfârșitul lunii noiembrie a anului 2000, a avut loc o reuniune în sala de consiliu a Diviziei X de la Los Álamos. La ea participau George Tenet – director al CIA, Dearlove – director al serviciului britanic MI6, Freech – director al FBI, și Eugene Habinger – șeful securității din Los Álamos. Însuflețiți de o dorință de colaborare nemaivăzută până atunci, ei au pus cu toții pe masă informațiile pe care le dețineau cu privire la un presupus furt de „informații ultrasecrete". Odată puse cap la cap toate piesele, concluzia era clară: Israelul și China dețineau toate secretele tehnologice ale Statelor Unite. Din acel moment, China avea capacitatea de a se confrunta cu Statele Unite de pe poziții egale în ceea ce privește dezvoltarea tehnologică. Pentru omenire începea o nouă epocă, marcată de competiția constantă între Occident și „dragonul adormit", care deja se trezea din lunga lui letargie.

„Dreptul la libera asociere a fost mereu cenzurat, îngrădit, interzis, manipulat și controlat de toate dictaturile, fie ele de stânga sau de dreapta."

Fernando de la Vieter Nobre, președinte al Organizației pentru Asistență Medicală Internațională (AMI)

Capitolul 4

Organizații neguvernamentale?

Despre felul în care ONG-urile și organizațiile umanitare servesc unor interese ascunse

Nimeni nu se îndoiește de activitatea importantă pe care o desfășoară o mulțime de ONG-uri, mai ales în zonele în care au loc cele mai grave conflicte din lume. Cu toate acestea, guvernele și companiile multinaționale încearcă, folosindu-se de puternicul ecou pe care îl provoacă în rândul opiniei publice prin campaniile lor publicitare, să le controleze și să le manipuleze cu orice mijloace, nedându-se înapoi de la nimic în acest scop.

La ora trei după-amiază, Luis a intrat pe ușa restaurantului. A privit în stânga și în dreapta și, ca de obicei, s-a așezat la masă astfel încât să poată vedea în permanență cine intra și cine ieșea din local. Surâzător, mi-a strâns mâna cu putere: *„A trecut ceva vreme de când nu te-am văzut, băiete. Hai, spune-mi, pe unde ai mai umblat."* Și așa, ca de fiecare dată când ne întâlneam, am început să vorbim despre politică, terorism, secte și despre tot acest amestec de secrete și manipulări care ne interesau pe amândoi de multă vreme. Diferența dintre noi consta în faptul că, deși amândoi lucram în „lumea informațiilor", umila mea persoană investighează doar pentru a publica ceea ce știe, în timp ce tovarășul meu folosește aceste informații pentru a lupta împotriva criminalității. Chiar dacă nimeni nu și-ar fi dat seama la prima vedere din atitudinea lui de intelectual distrat, Luis este un membru remarcabil al Serviciului de Informații al Gărzii Civile (SIGC), ale cărui investigații au făcut posibilă anihilarea unor grupări teroriste de comando și a unor importante organizații interlope din lumea traficului de droguri.

Așa cum fac de obicei după o discuție informală cu una dintre „sursele" mele, mi-am notat în agendă problemele cele mai interesante pe care le-a abordat Luis. Una dintre ele mi-a atras în mod deosebit atenția. Interlocutorul meu m-a informat că serviciul lui investiga modul în care se înființaseră în diferite orașe spaniole organizații neguvernamentale destinate protejării imigranților. Surprinzător cu privire la acest subiect era faptul că în fruntea acestor asociații se aflau activiști ai mișcării neonaziste spaniole. Luis mi-a confirmat că, potrivit investigațiilor lui, acești naziști exercitau presiuni în vederea exploatării economice a forței de muncă a imigranților, în special a celor care se aflau în țară doar temporar.

Câteva săptămâni mai târziu, m-am întâlnit cu un membru al consiliului de administrație al unei asociații destinate protejării naturii. La un moment dat, în timpul conversației noastre, l-am întrebat despre posibilitatea ca vreun serviciu secret să se fi infiltrat în organizația lor. Mă așteptam să îmi răspundă cu un nu hotărât și, mai mult, să manifeste o oarecare surpriză la auzul întrebării. Totuși, interlocutorul meu m-a privit fix și, spre surprinderea mea, mi-a

spus: *„Îți voi relata o poveste pe care doar puțini o știu, cu condiția să nu îmi dezvălui nici identitatea, nici numele organizației din care fac parte. La sfârșitul anilor '80, unul dintre cei mai activi conducători ai organizației era pe punctul de a muri într-un spital, victimă a unei boli groaznice. M-am dus să îl văd ca să îmi iau rămas bun și să îl îmbrățișez pentru ultima dată. Se simțea foarte rău, așa că presupun că a vrut să își ușureze conștiința în fața mea. Spre surprinderea mea, mi-a mărturisit că încă de la început el a lucrat pentru serviciul secret spaniol. Mi-a spus că în primii ani sarcina lui era doar aceea de a redacta rapoarte cu privire la activitățile noastre, o muncă de rutină, fără prea mare importanță. Cu toate acestea, când organizația a început să se dezvolte și să se implice în diferite probleme politice și sociale, el a primit sarcina de a încerca să ne conducă pașii și acțiunile în direcția dorită de către superiorii serviciului secret. Timp de aproape o oră, mi-a descris în detaliu tehnicile pe care le-a folosit pentru a ne manipula, fără ca noi să ne dăm seama. Am plâns amândoi, dar la sfârșit ne-am îmbrățișat întrebându-ne de ce este atât de complicată această lume; de ce credem uneori că luptăm pentru o cauză dreaptă și totuși servim unor interese meschine...“*

Obiectivul: controlul asupra **ONG**-urilor

La începutul anului 2001, stânga europeană a fost luată prin surprindere de descoperirea pe care a făcut-o o organizație de extremă stânga fondată în Elveția. *Construcția Revoluționară* a demascat un agent al serviciilor secrete germane, infiltrat încă de la mijlocul anilor '70 în toate asociațiile europene ale stângii radicale. Cetățeanul german Manfred Schlickenrieder deținea o bancă de date referitoare la sute de persoane, cu fotografii și explicații privind contactele acestora, plus numeroase conferințe, manifestații și acțiuni ale mișcărilor de stânga, înregistrate de firma sa de înregistrări video, Gruppe 2.

Profitând de cunoștințele pe care le dobândise în calitate de autor de documentare, în anii '70 Schlickenrieder a inițiat contacte cu partidele comuniste din acea perioadă. Potrivit descoperirilor presei germane, „cârtița" câștiga echivalentul a peste șase mii de euro pe lună pentru serviciile sale, iar cel mai bun prieten al lui era Karsten Banse, agent al serviciului militar german de informații secrete (MAD). Se știe de asemenea că agentul infiltrat a făcut o ofertă pentru cumpărarea de arme și muniție unei grupări teroriste turce, Dev Sol, deși motivul acestor tranzacții nu este cunoscut.

Interesant în ceea ce privește tema acestui capitol este faptul că, în anul 1996, Schlickenrieder a primit din partea superiorilor săi sarcina de a spiona activitățile desfășurate de unele ONG-uri împotriva companiilor petroliere Shell și BP. Pe de o parte, ei doreau să știe dacă era posibil să aibă loc o campanie de boicot inițiată de consumatori împotriva respectivelor companii petroliere, iar, pe de altă parte, să caute o modalitate prin care organizația Greenpeace putea fi distrusă din punct de vedere economic. Indiferent care ar fi fost situația, cert este faptul că, mulțumită cârtiței, multinaționalele din domeniul petrolier au cunoscut mereu dinainte planurile și acțiunile unor organizații precum Greenpeace și altele.

Devine evident faptul că organizațiile neguvernamentale au o influență din ce în ce mai mare asupra opiniei publice, ceea ce face ca guvernele și companiile multinaționale să fie neapărat interesate să aibă legături cu acestea și chiar să le manipuleze coform propriilor interese.

Bineînțeles, administrația Bush nu putea rămâne nici ea impasibilă. Institutul American pentru Afaceri (AEI)[1], alături de fundația de dreapta Societatea Federală pentru Studiul Legilor și Politicilor Publice, având legături strânse cu administrația americană, au lansat organizația NGOWatch[2], însărcinată cu supravegherea activităților ONG-urilor progresiste sau liberale. AEI, în cadrul seminarului pentru lansarea NGOWatch, intitulat *ONG-urile: Puterea crescândă a că-*

[1] American Enterprise Institute (n.tr.)
[2] non-governmental organization (n.tr.)

torva aleşi, a acuzat aceste organizaţii că reprezintă o ameninţare clară la adresa administraţiei Bush, a capitalismului, a pieţei libere şi a politicii externe a Washingtonului. *„ONG-urile şi-au creat propriile reguli şi acum vor ca guvernele şi companiile să se supună acestora. Liderii marilor companii şi oamenii politici sunt obligaţi să răspundă mecanismului mediatic al ONG-urilor... Creşterea extraordinară a numărului lor în statele liberale are potenţialul de a submina suveranitatea democraţiilor occidentale*", au semnalat organizatorii seminarului, la care au participat patruzeci şi doi de înalţi funcţionari, specialişti în politică externă, fostul director al consilierilor de la Pentagon, Richard Perle, şi Lynne Cheney, soţia vicepreşedintelui Statelor Unite, Dick Cheney.

În realitate, Institutul American pentru Afaceri este finanţat de cele mai puternice corporaţii de pe planetă. Membrii fundaţiei răspund doar în faţa consiliului director, care include Motorola, American Express, Mobil şi alte multinaţionale. În cadrul unui dineu organizat de AEI, preşedintele George Bush a declarat că *„în cadrul Institutului American pentru Afaceri, câteva dintre cele mai luminate minţi ale ţării sunt preocupate de unele dintre cele mai importante ameninţări îndreptate împotriva naţiunii noastre. Ele fac o treabă atât de bună, încât nu am putut să nu doresc să am între membrii staff-ului meu douăzeci dintre aceste minţi.*" Cu alte cuvinte, AEI devine un fel de pepinieră de consilieri ai guvernului Bush.

Curios, însă, niciuneia dintre aceste fundaţii aflate în strânse legături cu administraţia Bush nu pare să îi pese de alte organizaţii, fie chiar şi supranaţionale, ai căror reprezentanţi iau hotărâri vitale pentru locuitorii acestei planete, fără să ţină deloc seama de cetăţeni. Mă refer la organizaţii precum Fondul Monetar Internaţional (FMI), Banca Mondială (BM) şi altele de acest tip, ale căror directori nu au fost votaţi de nimeni. În schimb, ei se tem de activităţile pe care le-ar putea derula organizaţiile civile. În definitiv, se tem de societatea civilă.

La rândul său, Andrew Natsios, preşedinte al Agenţiei Statelor Unite pentru Dezvoltare Internaţională (USAID)[1], a atacat într-un discurs

[1] United States Agency for International Development (n.tr.)

ONG-urile americane pentru că nu și-au îndeplinit rolul cerut de administrație, acela de a se ocupa de relațiile publice ale guvernului Statelor Unite. Natsios a lăsat să se înțeleagă foarte clar că ONG-urile ar trebui să se transforme într-un instrument de politică externă al guvernului american, amenințând că altfel va tăia orice tip de subvenție destinată activităților acestora. De fapt, USAID a avertizat mai multe ONG-uri cu care a semnat contracte de ajutor umanitar interzicându-le să vorbească cu presa fără consultarea prealabilă a Washingtonului.

Uniunea Europeană a încercat și ea să controleze activitățile ONG-urilor europene prin intermediul unui comitet de coordonare, dar, convingându-se de imposibilitatea acestei acțiuni, comitetul a fost dizolvat în 2002. Graça Vasconcelos, una dintre coordonatoarele comitetului până în noiembrie 2001, a declarat: „*Comisia Europeană a ajuns la concluzia că, dacă finanțează comitetul de coordonare, trebuie să îl și controleze. Neputând să o facă, deoarece încălca principiul independenței ONG-urilor, a anulat bugetul comitetului și a înlocuit organismul cu un altul, mult redus.*"

Indigenism[1] și resurse naturale

La sfârșitul lunii octombrie a anului 1999, Forțele Armate din Brazilia au realizat o serie de manevre spectaculoase de-a lungul frontierei cu Columbia. Militarii brazilieni au făcut o importantă demonstrație de forță, cu scopul principal de a răspunde amenințării crescânde din partea gherilei columbiene FARC. Cu toate acestea, guvernele de la Washington și Londra au devenit foarte iritate când au aflat de cele petrecute, deoarece aceste operațiuni militare au coincis în timp cu acuzațiile concrete lansate de către înalți funcționari ai armatei braziliene împotriva Statelor Unite și a Marii Britanii că ar fi încer-

[1] Mișcare, inițiată în America Latină, care militează pentru implicarea indienilor în viața politică și socială (n.tr.).

cat să obţină controlul asupra teritoriului brazilian al Amazonului prin intermediul presiunilor diferitelor ONG-uri.

În data de 13 octombrie 1999, generalul brazilian Luis Gonzala Schröeder Lessa, şeful Comandoului Militar al Amazonului, a susţinut o conferinţă de presă lungă de trei ore la Clubul Militar din Río de Janeiro, una dintre instituţiile militare cele mai influente din ţară. Erau prezente peste 200 de persoane, inclusiv numeroşi generali din diferite regiuni militare şi importanţi reprezentanţi ai presei. Generalul Lessa a făcut o trecere în revistă a istoriei şi geografiei regiunii amazoniene, menţionând numeroasele eforturi străine din ultimii 400 de ani de a smulge regiunea, întâi Portugaliei şi mai apoi Braziliei, ca probă a „lăcomiei străine" care a pus de secole bune ochii pe această zonă. Generalul a explicat felul în care, în zilele noastre, aceste interese străine s-au folosit de problema indigenilor şi de ambientalism pentru a îşi atinge obiectivele. A afirmat că în acest scop sunt folosite organizaţii neguvernamentale care fac presiuni la nivel internaţional pentru crearea de rezervaţii indigene şi parcuri naturale. Lessa a prezentat o hartă a regiunii demarcate de cele două braţe ale Amazonului, pe aceasta fiind suprapuse trei elemente: ariile numite „coridoare ecologice", care fac legătura dintre numeroasele parcuri naturale din regiune, rezervaţiile indigene – naturale şi artificiale – şi importantele zăcăminte de minerale care sunt de un interes strategic enorm pentru lumea occidentală. Generalul a sugerat că suprapunerea acestor trei arii nu este o întâmplare, ci ea se datorează planurilor foarte elaborate ale anumitor cercuri de interese financiare internaţionale, care vor ca Brazilia să nu îşi poată exploata resursele naturale, ele rămânând astfel sub controlul multinaţionalelor americane şi britanice.

La rândul său, colonelul Amerino Raposo Filho, vicepreşedinte al Centrului Brazilian pentru Studii Strategice (CEBRES), a susţinut că *„în prezent situaţia este dezolantă, de aceea avem nevoie de o acţiune rapidă a guvernului, căci riscăm să ne pierdem suveranitatea, să ne fie invadat teritoriul şi să fie internaţionalizate zonele de frontieră pentru a servi intereselor străine... Mai mulţi lideri guvernamentali internaţionali doresc să impună conceptul de suveranitate limitată în regiunea Amazonului. Situaţia este dezastruoasă."*

La numai o lună după această conferință controversată, senatorii Bernardo Cabral și Gilberto Mestrinho au denunțat în fața Congresului național brazilian faptul că cei responsabili de crearea rezervațiilor naturale și indigene pe teritoriul aflat tocmai deasupra unor importante zăcăminte minerale în Amazonia braziliană *„își au sediul în Grandson, în Elveția, însă organismul lor director se află la Londra, coordonat fiind de către principele Philip, duce de Edinburg și principe consort, aliat al fostului principe nazist Bernard de Olanda, toți membri ai Clubului 101."* Grupul Bilderberg sau Clubul 101 este format din câțiva dintre cei mai puternici oameni ai Terrei, care se întâlnesc în mare taină cel puțin o dată pe an într-un loc de pe planetă, pentru un motiv necunoscut de nimeni. Deși nu este foarte dificil să ni-l imaginăm: încheierea de acorduri economice, punerea în mișcare a planurilor viitoare și, în cele din urmă, coordonarea viitorului economic al lumii. Potrivit lui Mestrinho: *„În timp ce lumea este preocupată de traficul de droguri, de consecințele acestei otrăvi, care, împrăștiată în toată lumea, distruge tineretul și creează probleme dificil de rezolvat, regiunea Amazonului rămâne vulnerabilă. Ea poate fi acaparată chiar mâine, iar tineretul nostru, indienii noștri vor putea fi folosiți în scopul creării unui centru de producție pentru întreaga lume... Cel puțin, aici putem protesta, putem să ne facem auzită vocea, să denunțăm riscurile și să arătăm că, dacă această situație va continua, trebuie să stabilim o comisie parlamentară de investigație pentru a verifica ONG-urile care funcționează în Brazilia. Dacă verificăm câte ONG-uri apără indienii din Brazilia, vom rămâne uimiți, pentru că există mai multe ONG-uri decât indieni. De exemplu, există 320 de ONG-uri care apără Amazonia. Ceea ce nu știe nimeni este de unde vine această problemă. Aceasta este realitatea dureroasă... Complotul îndreptat împotriva Amazoniei există de multă vreme, din perioada luptei generate de «Scudul Guyanez». Domniile voastre își amintesc faptul că regiunea Amapá a fost invadată și portughezii au fost scoși de pe teritoriul brazilian. Acel «Scud guyanez» care este format din Guyana Franceză, Surinam, fosta Guyana engleză – care în prezent este Republica Guyana, parte a Venezuelei, acea regiune disputată de Venezuela și Columbia, și actualul stat (brazilian) Roraima, face de mult timp cu ochiul acestui conglomerat de mari bancheri și oameni de*

afaceri, ce controlează piața petrolului și a lemnului și care de multă vreme își exercită dominația asupra întregii lumi, ducând un asediu neobosit, ce cuprinde inclusiv difuzarea unor știri false, pentru a pune mâna pe Amazonia."

În realitate, statul Roraima face parte din teritoriul aflat în atenția unui program destinat teoretic protecției faunei și florei și numit Inițiativa Scudului Guyanez, dar care, potrivit unor surse din armata braziliană și câtorva senatori ai țări, nu este altceva decât un complot pus la cale de oligarhia economică a Occidentului pentru a obține acces la bogatele resurse naturale ale zonei. Ziaristul brazilian Nilder Costa a scris următoarele referindu-se la operațiunile serviciilor de informații secrete britanice din secolul al XIX-lea, care erau destinate obținerii controlului asupra regiunii: „*În secolul trecut – secolul al XIX-lea – operațiunile serviciilor de informații secrete britanice care aveau ca intenție cucerirea insulei Guyana* – zonă delimitată de râurile Orinoco, Casicare, Negro și Amazon, în centrul căreia se află Roraima – *s-au soldat cu pierderea teritoriului brazilian de către provincia numită în acele vremuri Guyana engleză. Operațiunea a fost plănuită și pusă în aplicare de către lordul Palmerson, care în anul 1837 l-a trimis în Guyana pe agentul său Robert Schomburgk, aflat sub auspiciile Royal Geographic Society, instituție creată și condusă de către serviciul de informații britanic. Schomburgk și-a îndeplinit sarcina de teren, astfel încât teritoriile locuite de către triburile independente au fost mai întâi neutralizate, apoi asimilate, precedent istoric asupra căruia s-a făcut o documentare minuțioasă. Drept consecință, Brazilia a pierdut 15000 kilometri pătrați în beneficiul Angliei și astfel s-a împlinit parțial visul piratului Raleigh. Atât Raleigh cât și cetățeanul german Schomburgk au primit titlul de Sir în schimbul serviciilor aduse Coroanei Britanice. În 1971, când antropologul englez Robin Hanbury-Tenisson a întreprins o călătorie de explorare în Roraima, puțini și-au putut da seama că misiunea lui era aceea de a strânge informații cu privire la triburile indigene, necesare reactivării geopoliticii britanice în regiune, la fel cum a făcut colegul lui Schomburgk cu 134 de ani în urmă, în 1837. Consecința acestui fapt a fost hotărârea luată de către principele Philip în persoană, în palatul Buckingham, la auzul*

relatărilor lui Hanbury-Tenisson – aceea de a crea gigantica rezervație Yanomami."

După ce statele Peru și Ecuador și-au rezolvat disputele legate de frontieră, în octombrie 1998, a apărut o mișcare separatistă în provincia peruană Loreto, zonă bogată în petrol și alte resurse. Conform investigațiilor ziaristului Manuel Hihalgo, diverse ONG-uri care își desfășurau activitatea în zonă, alături de alte grupuri radicale de stânga, au reușit să împiedice timp de 80 de ani compania petrolieră națională Petroperú să exploateze resursele naturale ale locului, justificând că aceasta ar fi constituit un veritabil atentat împotriva florei și faunei. Cu toate acestea, la începutul anilor '90, alte companii occidentale, precum Royal Dutch Shell, Arco sau Occidental, nu au întâmpinat nici o rezistență în a-și desfășura activitatea.

În apropiere de Loreto, situată în lanțul muntos Cóndor, s-a creat un parc național, care ocupă teritoriile statelor Peru și Ecuador. Potrivit ziaristului Manuel Hidalgo, *„parcul binațional așezat în lanțul muntos Cóndor începe să șteargă frontiera, fapt pentru care teritoriul imens, nepopulat, dar bogat în petrol și alte resurse, va rămâne în mâinile britanicilor, administrat de Royal Dutch Shell, WWF etc. Multe loturi petrolifere de explorare și exploatare sunt aliniate de-a lungul frontierei cu Ecuadorul, adiacente acesteia. Aceeași situație se repetă pe partea ecuadoriană, iar loturile companiilor anglo-americane Arco și Occidental pot fi observate în ambele țări practic învecinate. Vor exista și loturi petrolifere transfrontaliere? Pe lângă Arco și Occidental, în ambele țări operează și companiile petroliere BHP (Australia), Elf (Franța), Murphy (Statele Unite) și YPF (Argentina). În plus, oleoductele ambelor națiuni vor putea fi folosite de către companiile petroliere stabilite pe ambele laturi ale frontierei – printr-un acord permis de firma Acuerdo (cea care se ocupă cu pacea între Peru și Ecuador, în urma mai multor dispute privind frontiera) – fără a se face nici o discriminare."*

. . . . . .

Armata „**umanitară**" a Unchiului Sam

Din cauza războiului din Maldive şi mai ales a problemei stringente a datoriei externe, căreia naţiunile latino-americane nu i-au putut face faţă, grupurile de interese strategice anglo-americane s-au mişcat rapid pentru a obţine un control clar asupra întregii Americi Latine. În acest sens, a fost creată la începutul anilor '80 o organizaţie numită Dialog Interamerican (DI). Această organizaţie a luat fiinţă în urma a a trei seminarii, desfăşurate în lunile iunie, iulie şi august ale anului 1982, având ca temă repercusiunile războiului din Maldive asupra relaţiilor dintre ţările americane. Fundaţia DI ocupa o poziţie excelentă în *establishment*-ul liberal american. Grupul era dominat de câţiva membri ai Comisiei Trilaterale – care reunea importanţi întreprinzători şi preşedinţi de companii multinaţionale din Statele Unite, Europa şi Japonia, precum David Rockefeller, Robert McNamara, Cyrus Vance sau Elliot Richardson. Reprezentanţii băncilor erau Donald Platten – preşedinte al Chemical Bank, Nicholas Ardito Barletta – vicepreşedintele Băncii Mondiale, şi înalţi funcţionari ai Marine Midland, First Boston International Bank of America, Morgan Guaranty şi altele. Aceste seminarii erau finanţate şi organizate de Centrul Academic Woodrow Wilson, în aparenţă un institut privat pentru studii sociale, dar în realitate subordonat direct guvernului Statelor Unite. Acest organism a fost creat în anul 1968 de către Congresul american cu un scop foarte precis. El era condus de un consiliu format din opt funcţionari americani, printre care se numărau secretarul de stat american şi unsprezece membri provenind din sectorul privat, dar numiţi de către guvern. La începutul anilor '80, printre ei se aflau figuri importante din lumea finanţelor, precum John Reed – preşedintele Citybank, Dwayne O. Andreas – preşedintele gigantului cartel al cerealelor Archer Daniel Midland sau Max Kampelman – preşedintele onorific al cunoscutului „grup de presiune" sionist Liga Antidefăimare.

Din octombrie şi până în martie 1983, centrul Woodrow Wilson a organizat o serie de reuniuni ale DI, în cadrul cărora 48 de delega-

ții din America Latină și Statele Unite au purtat discuții cu privire la viitorul continentului. La aceste reuniuni au participat reprezentanți importanți ai SUA, precum secretarul de stat de la acea vreme, George Shultz, și subsecretarul de stat pentru probleme interamericane, Thomas Enders.

Scopul întregului eșafodaj DI îl reprezenta în ultimă instanță obținerea controlului asupra activităților politice, financiare și militare ale țărilor latino-americane. În realitate, propunerile și planurile DI provin dintr-un ansamblu de măsuri, în special economice, cunoscute sub numele de Proiectul Democrația. Aceste măsuri constituiau politica oficială a președintelui Ronald Reagan, după cum reiese chiar din anunțurile făcute de acesta într-un discurs susținut în fața Parlamentului britanic în data de 8 iunie 1982.

Dar aceasta nu era o politică nouă. Ideea se născuse în anii '70 în rândurile acelorași persoane care au pus în mișcare Dialogul Interamerican: Comisia Trilaterală. Teza Proiectului Democrația fusese deja schițată în raportul final al „Grupului de lucru privind guvernabilitatea democrațiilor", elaborat de către Comisia Trilaterală în anul 1975. Analiștii Comisiei prevesteau venirea unor ani cu grave probleme economice, ceea ce potrivit raportului va provoca instabilitate politică în întreaga lume. Aceasta a fost chiar sarcina pe care a primit-o Proiectul Democrația: să organizeze o serie de rețele de influență transnaționale care să poată controla „noua ordine mondială" prevăzută de anglo-americani. Pentru îndeplinirea acestui scop, Proiectul Democrația a acordat întregul său sprijin organizației neguvernamentale National Endowment Democracy (NED), create chiar de Congresul Statelor Unite. NED are misiunea de a aduna întreaga desfășurare de forțe a organizațiilor neguvernamentale sub comanda guvernului SUA. Propunerea prezentată Congresului pentru crearea NED definea în mod clar faptul că această organizație trebuia să servească drept *„structură încăpătoare pentru eforturile neguvernamentale, prin intermediul căreia puteau fi mobilizate în mod efectiv resursele pentru diferitele interese ale Statelor Unite."*

NED primește fonduri din partea propriului guvern și din partea tuturor fundațiilor care sunt strâns legate de interesele marii oli-

garhii americane. Sub lozinca „să întărim instituțiile democrației", NED a început să finanțeze partidele politice, mediile de informare, centrele de studii etc. din toată America Latină. Singura condiție era ca beneficiarii ajutoarelor să fie de acord cu maximele Proiectului Democrația, adică să accepte normele impuse țărilor sud-americane de către Fondul Monetar Internațional (FMI) și ideologia emanată de către „noua ordine mondială" capitalistă. Henry Kissinger, detestatul fost secretar de stat, implicat până peste cap în tot felul de conspirații și interese financiare, a făcut parte încă de la început din consiliul director al NED.

„Este cu adevărat orb acela care nu vede că pe Terra se înfăptuiește o lucrare măreață, un plan important la a cărui îndeplinire ni se permite să acționăm, ca slujitori fideli."

Sir WINSTON CHURCHILL
Prim-ministrul britanic în perioadele
1940–1945 și 1951–1955

Capitolul 5

Secretul mișcării **antiglobalizare**

Despre felul în care reprezentanții puterilor economice mondiale și cei ai serviciilor secrete îi manipulează pe noii revoluționari

REPREZINTĂ PRINCIPALA FORȚĂ DE OPOZIȚIE împotriva capitalismului brutal care se impune în întreaga lume. Luptă împotriva nedreptăților sociale și economice ale procesului de globalizare. Își are proprii lideri și propriile ideologii, precum și o conducere internațională... Totuși, dedesubtul suprafeței acestei mișcări sociale importante se ascunde un hățiș de interese care vizează direct puterile împotriva cărora luptă în aparență.

Membrii echipei programului *Milenio*, difuzat de postul de radio independent Galega, aşteptau sosirea invitatului din acea seară. Un angajat, reporter al programului menţionat, intră în studioul de emisie împreună cu un agent al serviciului secret spaniol (CNI)[1], care fusese infiltrat cu aproape doi ani în urmă în mişcarea antiglobalizare. Bernardo, acesta era numele lui de acoperire, ne-a vorbit timp de o oră despre dedesubturile mişcării, cu vocea modificată de un dispozitiv electronic menit să îl facă de nerecunoscut şi măsurându-şi la milimetru cuvintele.

La sfârşitul înregistrării el a cerut un lucru care nu putea fi negociat – să ne continuăm conversaţia în faţa unei ceşti de cafea, fapt care s-a şi întâmplat pe durata mai multor ore, în care am consumat numeroase cafele foarte tari. Agentul CNI, având experienţă în lumea furtunoasă a serviciilor secrete, mi-a mărturisit că nu deţinea toate piesele puzzle-ului, dar m-a asigurat că *„în spatele acestei mişcări, care este foarte bine organizată, se află diverse interese multinaţionale, servicii secrete şi partide politice, uneori din tabere adverse. Mereu se întâmplă la fel: de fiecare dată când apare o mişcare socială influentă, toată lumea încearcă să o folosească drept instrument în beneficiul propriu."*

Bernardo şi-a băut cafeaua dintr-o sorbitură, m-a privit fix, cu un uşor surâs, şi a continuat: *„Uite, pot să îţi spun că în spatele unor grupuri antiglobalizare importante am descoperit elemente aparţinând serviciilor secrete cubaneze care intenţionează să destabilizeze anumite interese financiare. Iar adevărul este că uneori chiar şi serviciul spaniol de informaţii le-a ordonat ofiţerilor sub acoperire să încurajeze cele mai violente grupuri pentru a organiza manifestări de stradă zgomotoase. Deşi ar putea părea absurd, nu este deloc aşa, deoarece astfel reuşim să delegitimăm mişcarea şi să transmitem societăţii mesajul că reprezentanţii antiglobalizare sunt doar o gaşcă de radicali, teroriştişi pletoşi care nu vor nimic altceva decât să facă zarvă."*

Agentul a făcut o scurtă pauză în expunerea sa, apoi a continuat: *„Ceea ce ţi-am spus mă face să mă întreb dacă mişcarea antiglobalizare nu este controlată încă de la început de marile forţe financiare a căror*

[1] Centro Nacional de Inteligencia (spaniolă) (n.tr.)

intenție este chiar aceea de a întări măsurile de securitate pentru a-i controla pe liderii care luptă împotriva sistemului și pentru a desființa orice fel de opoziție intelectuală față de sistemul neoliberal și ultra-capitalist către care se îndreaptă conducătorii lumii. Altfel spus, vechea tactică acțiune-reacțiune. Cu cât sunt mai radicali și mai violenți reprezentanții antiglobalizării, cu atât mai ridicate pot fi măsurile de securitate, atât politice, cât și judiciare sau legislative, care se iau pentru a-i controla pe membrii acestei mișcări. În plus, în felul acesta, ideile cu adevărat interesante care se opun neoliberalismului rămân în fundal, pe al treilea sau al patrulea plan." Interlocutorul meu lăsase deja deoparte precauția și cumpătarea pe care le manifestase cu câteva ore înainte în fața microfonului. „*La naiba, dar propunerile pe care le fac pentru a lupta împotriva speculei financiare sunt ridicole! Nici dacă le-ar fi redactat Banca Mondială...! Vor să pună o taxă sau un impozit, pe care o numesc taxa Tobin, pentru înregistrarea fluxului de capital, când măsura care se cere este aceea de a crea un nou sistem financiar spre a pune capăt fluxului speculativ de capitaluri, deoarece noi nici nu aflăm despre cea mai mare parte din aceste sume. Mai ales că, pe fond, liderii mișcării nu sunt nici ei împotriva globalizării, doar că propun o globalizare alternativă și, asemenea reprezentanților marilor interese financiare, consideră că statele naționale trebuie să dispară. Dar, ce se întâmplă dacă de fapt singura formă în care se poate lupta împotriva neoliberalismului este prin întărirea controlului politic și financiar al statului pentru a evita ca multinaționalele să dicteze normele economice ale țărilor? Toate acestea mă fac să cred că în spatele mișcării se află o serie de interese care nu se dorește să fie dezvăluite...*"

. . . . . .

Magnații în **mișcarea** antiglobalizare

Mișcarea antiglobalizare a apărut pentru prima oară public în cadrul manifestațiilor masive care au avut loc în centrul financiar din Londra pe data de 1 mai 1999. În luna noiembrie a aceluiași an, reprezentanții antiglobalizare au fost actorii manifestațiilor violente din Seattle (Statele Unite) provocate de reunirea membrilor Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) în acest oraș. După noi concentrări de forțe, uneori extrem de violente, punctul culminant al protestelor s-a înregistrat la Genova (Italia) în luna iulie a anului 2001, în timpul reuniunii grupului G 8, format din cele mai puternic industrializate opt națiuni de pe planetă.

Liderii acestei mișcări au hotărât să organizeze și să concentreze acțiunile și linia directoare a ceea ce până atunci fusese o mișcare destul de dezbinată, punând în acțiune Forul Social Mondial (FSM), reuniune desfășurată în perioada 25–30 ianuarie 2001 în orașul brazilian Porto Alegre. Ca urmare a participării a mii de persoane reprezentând diverse grupuri sociale și a „delegaților" din 120 de țări, FSM și-a stabilit prioritatea - crearea unei conduceri internaționale. În mare, aceasta presupunea reorganizarea forțelor de stânga, a celor anarhiste, comuniste și revoluționare care rămăseseră „orfane" după căderea zidului Berlinului și a dispariției URSS. La Porto Alegre au venit delegații ale gherilei columbiene FARC, ale guvernului lui Fidel Castro, ale Armatei Zapatiste de Eliberare Națională (AZEN)[1] condusă de „subcomandantul" Marcos, ale Partidului Muncitorilor din Brazilia (PM)[2] – în prezent aflat la guvernare, ale grupării teroriste ETA[3], ale organizațiilor venezuelane pentru apărarea revoluției bolivare declanșată de comandantul Hugo Chávez, reprezentanți ai

[1] EZLN – Ejército Zapatista de Liberación Nacional (spaniolă) (n.tr.)
[2] PT – Partido dos Trabalhadores (portugheză) (n.tr.)
[3] Euskadi Ta Askatasuna (în limba bască, Patria bască și libertate), grup terorist naționalist basc din Spania (n.tr.)

ziarului *Le Monde Diplomatique*, portdrapelul mișcării antiglobalizare etc.

Unul dintre liderii Forului, Bernard Cassen, este autorul ideii celebrei taxe Tobin la care se referea Bernardo, agentul CNI, și fondatorul uneia dintre cele mai cunoscute inițiative ale mișcării: ATTAC (Acțiunea pentru Impozitarea Operațiunilor Financiare în Sprijinul Cetățenilor).

Totuși, *Le Monde Diplomatique*, principalul susținător mediatic al adepților antiglobalizării, depinde din punct de vedere economic de importante interese financiare. În acest sens, revista *EIR* dedicată activității serviciilor secrete afirmă: „Le Monde Diplomatique, *marea tribună publicitară a lui Bernard Cassen, reprezintă ea însăși o întrepătrundere de interese financiare proglobalizare, după cum se poate vedea din lista proprietarilor ei. Unul dintre aceștia, Marc Ladriet de Lecharrier, director al conglomeratului Fimalac, constituie o piesă-cheie în restructurarea* Le Monde *desfășurată în perioada 1994–1996, fiind cel care a adus ziarului* Le Monde Diplomatique *noul statut de semiautonomie. De Lecharrier este asociat cu Jean Marie Colombani, cel care a fost recent numit director la* Le Monde *și care și-a început cariera jurnalistică ca intransigent militant de dreapta în cadrul ziarului preponderent politic* Spectacle du Monde, *pe când acesta era proprietate a Filmac. Folosind credite substanțiale din partea Credit Lyonaise, De Lecharrier a introdus Filmac în economia financiară virtuală achiziționând agenții britanice și nord-americane de clasificare a creditelor și situând astfel compania pe un onorant loc trei pe piața financiară a Statelor Unite.*"

În plus, printre cei mai importanți finanțatori și apologeți ai mișcării antiglobalizare se numără și marele speculant financiar George Soros, alături de familia de multimilionari Goldsmith. După cum vom vedea în continuare, atât Soros, cât și clanul Goldsmith, au legături strânse cu familia Rothschild prin intermediul unor afaceri care nu au nimic de a face cu latura umanitară și liberală pe care încearcă să o afișeze prin ajutorul acordat Forului Social Mondial (FSM). Soros este inițiatorul unui dialog între Forul Mondial de la Davos – reuniune a celor mai mari finanțiști internaționali – re-

prezentat de el însuşi şi liderii FSM Joao Pedro şi Bernard Cassen. Acest fapt a provocat câteva declaraţii surprinzătoare, precum cele ale lui José Ramon Horta, liderul Timorului de Est, naţiune care şi-a căpătat recent independenţa faţă de Indonezia. Într-un interviu acordat ziarului italian Corriere della Sera, Horta a cerut membrilor FSM să se alăture lui *„George Soros, Bill Gates şi preşedintelui Băncii Mondiale, nişte veritabili haiduci, precum Robin Hood."* Astfel de declaraţii susţin mitul conform căruia Soros atacă economia naţiunilor occidentale prin planurile sale speculative pentru ca apoi să finanţeze diverse organizaţii de apărare a drepturilor omului şi mişcările antiglobalizare. Însă, realitatea este alta, deoarece Soros este principalul responsabil pentru falimentul financiar al Rusiei şi al altor naţiuni din estul Europei, care are ca rezultat creşterea şomajului, foametea, bolile şi apariţia mafiilor.

Conform celor publicate la acea vreme în *Jornal do Brasil*, George Soros menţine de ani buni un dialog fructuos cu Partidul Muncitorilor (PM) prin intermediul preşedintelui Băncii Centrale din Brazilia, Arminio Fraga, fost angajat al lui Soros şi prin intermediul fostului guvernator Cristovao Buarque. Înţelegerea era ca Buarque să participe la unul dintre proiectele umanitare derulate de Soros în schimbul menţinerii lui Arminio Fraga în cadrul băncii centrale, în cazul în care PM ar fi câştigat alegerile prezidenţiale. Ca parte a acestor negocieri, liderii FSM au anunţat cu surle şi trâmbiţe că în anul 2002 Soros va participa la cea de a doua reuniune a FSM din Porto Alegre.

Alţi sponsori ai reprezentanţilor antiglobalizare, familia Goldsmith, au finanţat cu milioane de dolari diferite organizaţii aparţinând mişcării. De exemplu, Teddy Goldsmith a fondat revista *The Ecologist*, în paginile căreia scriu unii dintre liderii antiglobalizării. Într-un interviu acordat unei reviste braziliene în anul 1991, James Goldsmith recunoştea că prin donaţiile făcute acestor organizaţii *„nu intenţionăm să ne risipim forţele ajutându-le pe toate şi pe niciuna în acelaşi timp. Am experienţă în afaceri; ca urmare voi aprecia acţiunile pe baza rezultatelor şi nu prin prisma publicităţii favorabile."*

Familia Goldsmith, ca şi George Soros, are propriile ONG-uri antiglobaliste, precum cel numit Forul Internaţional privind Globaliza-

rea (IFG)[1], care reprezintă una dintre forțele centrale în organizarea activităților Forului Social Mondial (FSM).

În cadrul amplei manifestații antiglobaliste de la Genova, Tarso Genro, președintele municipal al Porto Alegre și membru în Partidul Muncitorilor, a primit din partea FSM sarcina de a înmâna o scrisoare reprezentanților G 8 reuniți în oraș. După încheierea manifestațiilor, Genro a participat la un dineu privat alături de Teddy Goldsmith în luxosul său castel din Siena.

În mod ciudat, finanțatorii grupărilor antiglobalizare manifestă același dispreț față de statele naționale ca și reprezentanții globalizării, după cum mi-a spus Bernardo, agentul CNI. În acest sens, Paul, fratele și asociatul lui George Soros, a declarat de mai multe ori că atâta timp cât există structuri statale puternice nu vor exista niciodată garanții pentru investitorii externi. La rândul său, Terry Goldsmith, care a trăit mai mulți ani în Mexic, afirma că în viitor țara se va împărți în trei regiuni, fiecare urmând să aibă propria monedă, fapt care va transforma Mexicul într-un fel de „entitate subnațională". După un timp, în regiunea mexicană Chiapas urma să intre în scenă Armata Zapatistă de Eliberare Națională (AZEN). Unul dintre oamenii lui Teddy Goldsmith în Mexic, Gustavo Esteva, fost maoist radical, avea să devină consilier oficial al AZEN și colaborator al revistei *The Ecologist*.

Cei care **țes ițele**

George Soros a studiat la prestigioasa Școală de Economie din Londra și, asemenea multora dintre colegii lui, la jumătatea anilor '50 a ajuns în Statele Unite pentru a lucra la bursa de pe Wall Street. Cariera lui a fost marcată de discreție până în anul 1969, când a înregistrat un succes binecunoscut cu ajutorul speculațiilor, de pe urma cărora a obținut beneficii substanțiale. Grație acestor capitaluri a

[1] International Forum on Globalization (engleză) (n.tr.)

înființat Quantum Found, companie care operează din paradisul fiscal al Antilelor Olandeze și care se ocupă cu multiplicarea unor serii de capitaluri speculative. În timp, compania de investiții a lui Soros avea să devină una dintre cele mai importante din lume, acționând mereu sub deviza preferată a celui care a înființat Quantum Found: *„Ceea ce cred speculanții e mai important decât realitatea economică."* În prezent, Soros a lăsat funcționarea companiei în seama directorilor generali, pentru ca el să se concentreze exclusiv asupra operațiunilor importante.

Inteligentul speculant a devenit cunoscut prin atacurile lansate asupra valutelor diverselor țări. Iar adevărul este că atunci când Soros strănută, băncile centrale ale lumii răcesc. De exemplu, în luna septembrie a anului 1993, a reușit să îngenuncheze însăși Banca Angliei. Potrivit celor mai conservatoare calcule, speculantul a obținut din această operațiune câștiguri de 10000 milioane de dolari, sumă pe care în cele din urmă au fost nevoiți să o achite contribuabilii britanici.

Mulți agenți bursieri se întreabă cărui fapt i se datorează „norocul" lui în afaceri speculative. Pentru unii ziariști independenți care au investigat activitatea celui mai mare speculant de pe planetă, răspunsul este următorul: Soros reprezintă „omul de paie" al băncii Rothschild pentru derularea celor mai secrete operațiuni financiare ale acesteia. Ca să ajungem la această concluzie trebuie doar să aruncăm o privire în direcția celor mai cunoscute personalități care figurează ca membri ai Quantum Found. Astfel, Richard Katz este membru al companiei Soros și președinte al Rothschild Italia, societate anonimă cu sediul la Milano, deținând și un post în cadrul băncii londoneze N. M. Rothschild & Sons. Alt membru al Quantum Found, Nils O. Taube, este asociat al grupului de investitori londonezi numit St. James Place Capital, dintre ai cărui acționari majoritari face parte lordul Rothschild.

În mod straniu, unul dintre colaboratorii cei mai apropiați ai lui Soros în realizarea atacurilor speculative este Sir James Goldsmith, alt important susținător al adepților antiglobalizare. În conducerea Quantum Found mai întâlnim și administratori ai câtorva bănci el-

veţiene private deosebit de discrete, adică instituţii care se ocupă de ascunderea unor averi îndoielnice, ca să nu spunem ilicite.

Ziaristul William Engdahl, autorul cărţii *Cine se ascunde în spatele războiului valutar purtat de George Soros?*, afirma următoarele, referindu-se la acesta: „*Relaţia lui George Soros cu cercurile financiare internaţionale ultrasecrete ale familiei Rothschild nu este o legătură obişnuită şi nici una întâmplătoare. Succesul mai mult decât extraordinar al lui Soros ca speculant pe pieţele financiare cu grad de risc ridicat nu poate fi asemănat pur şi simplu norocului unui jucător. Soros are acces la informaţii care îl fac ceea ce se numeşte un* insider, *având acces la unul dintre cele mai importante canale de informaţii statale şi informaţii private secrete din lume. De la cel de-al Doilea Război Mondial încoace, familia Rothschild s-a încăpăţânat să îşi creeze o aură publică de neimplicare. Cu toate acestea, în spatele acestei modestii afişate se ascunde una dintre cele mai puternice şi încâlcite organizaţii financiare din lume. Clanul Rothschild a risipit sume importante pentru a-şi crea o imagine de familie nobilă şi bogată, dar retrasă, ai cărei membri sunt pasionaţi de vinurile franţuzeşti sau se ocupă de asociaţiile de binefacere. Pentru cunoscătorii city-ului londonez, N. M. Rothschild este una dintre cele mai influente persoane ale acelei facţiuni a serviciului secret aparţinând establishment-ului britanic şi având legături cu aripa thatcheriană a partidului Tory*[1]*. În anii '80, N. M. Rothschild & Sons a câştigat sume enorme din privatizarea companiilor fiscale britanice care valorează mai multe sute de milioane de dolari, măsură luată de către doamna Thatcher. De altfel, banca Rothschild este situată în centrul pieţei mondiale a aurului. Cinci dintre cele mai importante bănci specializate în aur fixează preţul acestuia de două ori pe zi chiar în această bancă. Însă N. M. Rothschild & Sons este implicată şi în câteva dintre cele mai murdare operaţiuni ale serviciilor secrete, cele care pot fi numite arme versus droguri. Datorită contactelor cu persoane aflate în cele mai înalte posturi ale serviciilor secrete din establishment-ul britanic, au reuşit să facă în aşa fel încât în presă să nu apară nimic în legătură cu diferitele complicităţi ale companiei cu una dintre cele mai periculoase reţele ilegale ale serviciului secret: BCCI (Bank of Credit*

[1] Partidul Conservator din Marea Britanie (n.tr.)

and Commerce International). În realitate, banca Rothschild făcea parte din nucleul central al acestui hățiș de bănci prin intermediul cărora CIA și MI6 au spălat banii folosiți în anii '70 și '80 pentru finanțarea proiectelor CIA, precum cel al rebelilor din Nicaragua."

Legătura cu intriga financiară din spatele atacului de la **11 septembrie**

Inițialele BCCI au putut fi remarcate în cadrul numeroaselor reportaje publicate în presă despre operațiunile secrete ale CIA. La vremea respectivă, Henry Morgenthau, procurorul aflat în funcție la New York, a formulat o reclamație împotriva băncii. Morgenthau a acuzat BCCI *„de cea mai mare escrocherie bancară din istoria mondială a finanțelor. Pe durata celor 19 ani de existență a sa, BCCI a acționat ca o asociație criminală."* Potrivit ziaristului William Engdahl, enormul hățiș al BCCI avea legături cu grupul Rothschild. După părerea ziaristului german, personajul-cheie al acestor afaceri era Dr. Alfred Hartman, administrator comercial al filialei elvețiene a BCCI, al Rothschild Bank AG din Zürich și membru în consiliul director al companiei N. M. Rothschild & Sons.

Inițialele BCCI au fost de asemenea menționate în ultima vreme cu referire la atentatele de la 11 septembrie. Aceasta era principala bancă cu care lucra Bin Laden Group, imperiu economic și de afaceri aparținând familiei miliardarului terorist Osama Bin Laden. Desigur, așa cum s-a spus deja de atâtea ori, familia Bin Laden a făcut afaceri importante cu George Bush-tatăl și de asemenea cu fiul lui, actualul președinte al Statelor Unite. În mod surprinzător, unul dintre membrii clanului Bin Laden, Khaled Bin Mahfouz, a făcut afaceri alături de George Bush-fiul, fiind în același timp și unul dintre proprietarii BCCI. După dispariția băncii, Bin Mahfouz a avut rolul de investitor în cadrul societății de investiții Carlyle, din care fac parte foști președinți și funcționari de rang înalt din administrația

nord-americană. În prezent, grupul Carlyle, apărut pentru a suplini într-o oarecare măsură funcția pe care o îndeplinea BCCI, controlează o bună parte din averea clanului Bin Laden. Având în vedere acest aspect, lista șefilor grupului Carlyle este extrem de surprinzătoare: George Bush-tatăl; John Major – fost prim-ministru britanic, Ferdinand Marcos – fost dictator filipinez, Frank C. Carlucci – fost secretar pentru apărare al Statelor Unite, James A. Baker – fost secretar al statului nord-american etc.

Dacă cele afirmate anterior sunt surprinzătoare, cu atât mai mult uimește faptul că unii dintre foștii conducători ai guvernului nord-american au știut că urmau să se producă atentatele din 11 septembrie înainte ca acestea să aibă loc. Cert este faptul că în data de 10 septembrie la bursa de valori nord-americană s-au realizat o serie de operațiuni referitoare la firmele care aveau să fie cel mai afectate în urma atacului terorist – anumite companii de asigurări, firme cu sediul în turnuri, companii aeriene ale căror avioane au fost sechestrate etc. Aceste operațiuni speculative, cunoscute sub numele de „opțiuni de vânzare", au adus câștiguri incredibile unui grup de „inițiați", adică unor indivizi care știau că a doua zi se va produce un mare atentat. Ziaristul de investigații Bruno Cardeñosa, autor al cărții *9-11. Istoria unei ticăloșii*, lucrare de referință legată de conspirația care se ascunde în spatele atentatelor din New York, scrie următoarele cu privire la această problemă: *„La început s-a anunțat că tocmai Bin Laden ar fi fost suspectat de a fi avut suficient cinism pentru a mai și specula financiar atrocitatea care urma să fie comisă. Dar adevărul era și mai sinistru. Căutarea celor implicați nu a dus la nici un rezultat. Se pare că toate contractele de opțiuni de vânzare au fost efectuate printr-o metodă cu ajutorul căreia entitatea financiară care realiza tranzacția garanta anonimatul cumpărătorilor și vânzătorilor. S-a putut dovedi faptul că cea care gestionase mișcările era compania lui Alex Brown, filiala nord-americană a Deutsche Bank, la conducerea căreia se afla de puțin timp Buzzy Krongard, în prezent numărul trei în CIA. În plus, Alex Brown are legături cu o corporație comercială, Carlyle Group, al cărei director executiv este Frank Carlucci, fost secretar de stat pentru apărare și apropiat al lui Donald Rumsfeld, cel care astăzi ocupă aceeași funcție."*

. . . . . .

Speculant financiar, **apărător** al drepturilor omului şi creator de **sărăcie**

Cauzele umanitare şi sociale pe care George Soros le apără contrastează cu metodele prin care a obţinut bani cu ajutorul atacurilor speculative îndreptate împotriva valutelor din diverse ţări, fapt care generează sărăcirea cetăţenilor acestora. În 1993, Soros a început atacarea sistemului european de schimb valutar prin intermediul uneia dintre băncile sale: Citicorp, cea mai mare bancă din Statele Unite. Soros a atacat în special marca germană cu intenţia de a împiedica reunificarea Germaniei, ceea ce a reuşit doar parţial. În anul 1989, când s-a semnat actul de reunificare a Germaniei, un important responsabil al Citicorp a declarat: *„Unitatea germană va fi dezastruoasă pentru interesele noastre. Trebuie să luăm măsuri menite să provoace o scădere sigură a mărcii germane cu 30%, pentru ca Germania să nu îşi poată reconstrui sectorul estic...“*

Acelaşi celebru speculant financiar a fost, alături de Fondul Monetar Internaţional (FMI), responsabil de aplicarea aşa-numitei „terapii economice de şoc“ în Polonia. Soros a recunoscut că avea cunoştinţă despre faptul că punerea în mişcare a acestui plan va pricinui închiderea fabricilor, şomaj şi grave tensiuni sociale. Soros şi colaboratorul lui, economistul de la Harvard, Jeffrey Sachs, au pus în practică aceeaşi „terapie economică“ şi în Rusia, cu sprijinul membrilor fostului *establishment* comunist, deveniţi mafioţi, oameni de afaceri şi miliardari, odată cu venirea capitalismului sălbatic. În momentul în care se puneau în mişcare „reformele“ lui, Sachs a afirmat că *„dezechilibrele din Rusia vor lua sfârşit doar atunci când milioane de lucrători şi muncitori din sectoarele industriale, obosiţi şi plictisiţi, vor renunţa la activităţile lor obişnuite şi se vor duce să lucreze acolo unde societatea are cu adevărat nevoie de ei.“* Rezultatul reformelor economice iniţiate de Sachs şi Soros în Rusia iese la iveală acum: sărăcie, foamete şi injustiţie socială.

Antonio Negri:
Marx în secolul al XXI-lea

Catalogată de mulți drept noul „Manifest comunist", opera scrisă de intelectualul italian Antonio „Toni" Negri și de nord-americanul Michael Hardt, intitulată *Imperiul*, reprezintă o lucrare menită să pună bazele ideologice ale rețelei antiglobaliste mondiale. Principala tribună de propagandă a acesteia a fost, fără îndoială, *Le Monde Diplomatique*, la care și Negri a colaborat cu numeroase articole.

În opera *Imperiul*, editată de prestigioasa universitate nord-americană Harvard, putem citi: *„Insistăm să afirmăm că prin construcția Imperiului se face un pas înainte, în sensul depășirii oricărei nostalgii legate de structurile de putere care îl precedă și al respingerii oricărei strategii politice care ar implica revenirea la vechile acorduri, cum ar fi, de exemplu, încercarea de resuscitare a statului național ca măsură de protecție împotriva capitalismului global. Susținem faptul că Imperiul este mai bun, în același fel în care Marx insista că manifestarea capitalistă este mai bună decât formele sociale și modurile de producție care l-au precedat. În același fel, putem astăzi să vedem că Imperiul se îndepărtează de regimurile crude ale puterii moderne și mărește potențialul de libertate."*

În realitate, putem afirma că tezele autorilor *Imperiului* le completează perfect pe cele ale lui Samuel Huntington, profesor la Harvard și creator al tezei „șocului civilizațiilor" referitoare la confruntarea inevitabilă care se va produce din ce în ce mai vizibil între Occidentul creștin și rațional și Orientul islamic și irațional. În mare, Huntington încearcă să justifice războaiele imperiale pe care conducătorii politicii externe a Statelor Unite doresc să le desfășoare pe întreaga planetă, dar mai ales în Orientul Mijlociu, așa cum s-a întâmplat deja odată cu războaiele din Afganistan și Irak. Negri și Hardt au aceeași viziune, însă văzută de această dată din punctul de vedere al stângii, înlocuind noțiunea lui Huntington de „șoc al civilizațiilor" cu aceea de „șoc al mișcărilor globaliste", căci trăsătura distinctivă a liderilor antiglobalizare este tocmai aceea că nu sunt împotriva globalizării. În orice caz, sunt împotriva actualului proces

de globalizare capitalistă, căruia îi opun o planificare globalistă alternativă, dar ambiguă.

Antonio Negri a intrat în atenția Forțelor de Securitate italiene în anul 1963, când a pus bazele unei grupări radicale maoiste numite Potere Operario Veneto-Emiliano, transformată în gruparea Autonomia Operaria, din care provin grupările anarhiste cele mai radicale care s-au înfruntat cu poliția în timpul tulburărilor de la Genova din anul 2001. În 1979, Negri a fost arestat, acuzat fiind că ar fi fost unul dintre ideologii grupării teroriste italiene Brigăzile Roșii precum și că ar fi fost implicat în asasinarea primului ministru italian Aldo Moro. În timpul investigației acestei crime, judecătorii italieni au ajuns la concluzia că Brigăzile Roșii erau controlate de către serviciile secrete italiene și nord-americane prin intermediul unei organizații oculte structurată sub forma unei loji masonice și cunoscută sub numele de Propanganda 2 (P-2), din care făceau parte importanți finanțiști, politicieni, judecători, militari și șefi ai serviciilor secrete. Nu este momentul acum să ne concentrăm asupra secretelor din spatele afacerilor P-2, care vor reprezenta subiectul altui capitol din această carte, cel dedicat în întregime secretelor terorismului internațional.

Este cert faptul că doi dintre procurorii însărcinați să investigheze „cazul Moro", Rosario Priore și Ferdinando Imposimato, au ajuns, asemenea fostului director al serviciului militar italian de informații Fulvio Martini, la concluzia că Negri, fugit în Franța, unde a locuit până în urmă cu puțin timp, se afla sub protecția unor forțe internaționale puternice, cu legături în serviciile secrete occidentale. În prezent există încă multe aspecte neelucidate cu privire la asasinarea lui Aldo Moro, cel care a încercat să înfăptuiască în Italia o serie de reforme economice opuse intereselor Statelor Unite.

În anul 1979, când Negri a fost arestat alături de alți 150 de membri ai grupării sale Autonomia Operaria, organizația a fost dezintegrată în aparență, dar în realitate ea s-a ascuns sub umbrela așa-numitelor „centre sociale", foarte la modă în rândul mișcării antiglobalizare. Centrele sociale, având o ideologie de stânga, erau frecvent finanțate de către administrațiile municipale italiene, conduse la acea dată de

Partidul Reformării Comuniste (PRC). Luca Casirini, unul dintre conducătorii acestor centre este și lider al grupării numite Salopetele Albe, care a avut sarcina de a-l escorta pe „subcomandantul" Marcos în marșul său triumfal către Ciudad de México și care s-au alăturat radicalilor din Blocul Negru în tulburările din Genova. Pe de altă parte, Fausto Bertinotti, unul dintre liderii PRC, s-a aflat în Chiapas în anul 1996, în același timp în care se punea la cale înființarea unei asociații aparținând Forului Mondial, al cărei scop era să obțină ajutoare din Italia pentru mișcarea zapatistă și să împartă beneficiile cu centrele sociale.

„Dacă am fi fost sinceri cu privire la politica dusă de guvernul din Liberia, am fi prejudiciat grav interesele SUA... Marile puteri nu resping un partener doar din cauza mirosului urât."

Chester Crocker
Fost secretar adjunct al SUA pe probleme africane

Capitolul 6

Africa: biografia unui genocid

Despre felul în care interesele geopolitice şi economice însângerează un întreg continent.

Cauzele războaielor, foametei şi sărăciei care devastează Africa sunt în marea lor parte necunoscute marelui public. În realitate, sursa tuturor acestor calamităţi o constituie dorinţa aprigă a marilor puteri occidentale şi a câtorva companii multinaţionale importante de a pune mâna pe bogatele resurse naturale ale continentului.

Impresia pe care noi, majoritatea occidentalilor, o avem cu privire la Africa se bazează pe ceea ce vedem la televizor. De la ceea ce este numit pe bună dreptate „tembelizor" aflăm cu privire la continentul negru doar informații parțiale despre aspecte precum: peisajele incredibile, războaiele, foametea și multiplele suferințe care devastează Africa. Imaginile promovează ideea unor africani inculți, necivilizați și violenți. Este un lucru obișnuit ca marile canale media să numească războaiele din Africa „războaie etnice". Nu diferă prea mult nici caracterizarea care li se face uneori în presă liderilor politici ai continentului: ființe brutale, asasini, corupți, hoți și analfabeți. În general, nu se știe faptul că o bună parte dintre acești dictatori și politicieni corupți au fost ajutați să ajungă la conducere de anumite puteri occidentale, care aveau ca unic țel protejarea propriilor interese în zonă. Se poate spune același lucru și despre războaiele și asasinatele de acolo. Este la ordinea zilei ca grupurile armate care se înfruntă într-un conflict să fie finanțate și susținute de către reprezentanții diverselor multinaționale și ai intereselor economice. În realitate, cauza acestor războaie nu o reprezintă nicidecum conflictele etnice, ci resursele naturale pentru care se luptă anumite companii multinaționale. Bineînțeles că cei care poartă răspunderea ultimă pentru toate aceste confruntări nu vor ști niciodată pe pielea lor ce înseamnă să suferi, să-ți fie violată fiica, să-ți fie amputat un membru, ei nu vor cunoaște foametea sau disperarea și nu vor fi nevoiți să fugă din propriile case. Dimpotrivă, fiii lor vor studia la cele mai bune universități, iar ei, oamenii albi, înstăriți și respectați, vor duce o viață plăcută și confortabilă.

Adevărul este că Africa se află sub semnul unui blestem: imensele sale resurse naturale, pentru care luptă multinaționalele și puterile occidentale. În privința populației, capii globalizării capitaliste au ajuns la concluzia că aceasta nu este utilă în noua epocă a pieței globale. Mai exact, africanii nu prezintă interes, ci sunt de prisos. Singura lor valoare constă în faptul că locuiesc deasupra unor importante zăcăminte de minerale, diamante, petrol, gaz etc. Dar de ce să ne mai mirăm, când lucrurile au stat mereu așa. Puterile coloniale au adus haosul în Africa și au continuat în aceeași manieră până astăzi. Dorim să ne bucurăm de bogățiile africanilor, condamnându-i să trăiască în cea mai cruntă mizerie, dar adevărul este că nu vrem sub nici o

formă ca ei să vină în țările noastre. Din păcate pentru noi, „invazia" a început deja. Nici legile, nici măsurile politice, nici zidurile înalte nu ajută deloc. Ființele umane posedă „urâtul" instinct de a fugi de sărăcie. Nepoții noștri vor purta nume de familie precum Mudawi, Kabumba sau Hassem. Și acest lucru nu poate fi împiedicat, cum nu pot fi împiedicate nici toate problemele culturale, sanitare și sociale pe care le va pricinui. Ne-am făcut-o cu mâna noastră, acum este momentul să gustăm puțin din propriul venin. Suntem „colonizați" în mod pașnic. Între timp, marile puteri occidentale evită problema, întorc privirile, dar continuă să umple Africa de sânge.

Războiul rece din Africa

În anul 1960, statul Congo își câștigă independența față de Belgia, fosta sa putere colonială. La scurt timp după aceea, președintele Joseph Kasavubu și prim-ministrul Patrice Lumumba au aflat că belgienii nu doreau să lase controlul total în mâinile politicienilor congolezi. Pe de o parte, guvernul belgian era supus la presiuni din partea Statelor Unite, care își vedeau amenințate investițiile în Congo, mai ales luând în considerare faptul că Lumumba era considerat naționalist de stânga. Americanii se temeau că statul Congo ar putea să cadă în sfera de influență sovietică. Lumumba se încăpățâna să ceară constant în fața oricărui for internațional ieșirea imediată a trupelor belgiene din Congo, conform înțelegerii. Astfel, Lumumba și guvernul său au început să fie considerați de către Statele Unite dușmanii intereselor acestora. În acest sens, William Burden, ambasadorul american de la Bruxelles (Belgia), a adresat Departamentului de Stat american o telegramă în care se poate citi: *„Aranjăm ultimele detalii ale planurilor noastre cu maximă prudență, pornind de la faptul că guvernul lui Lumumba ne amenință interesele din Congo, în special, și, din Africa, în general. Drept urmare, unul dintre obiectivele principale ale acțiunilor noastre politice și diplomatice trebuie să fie dărâmarea guvernului Lumumba..."* Fostul director al CIA, William Colby, i-a spus (potrivit mărturiei lui Stockwell însuși) următoarele cuvinte

lui John Stockwell, la acea vreme șef al bazei congoleze a agenției: *„Problema care se punea în Congo era dacă această țară, care tocmai își câștigase independența față de Belgia, va fi condusă de marionete care apără fostele companii miniere belgiene sau de oameni care se bazează pe sprijinul lui Che Guevara și pe colaborarea cu Uniunea Sovietică. CIA a găsit un punct de mijloc între aceste două extreme: l-a ajutat pe Joseph Mobutu, la acea vreme membru naționalist al forțelor congoleze, să devină cea de a treia alternativă."*

În cele din urmă, pe data de 15 septembrie 1960, Mobutu organizează cu ajutorul CIA o lovitură de stat și îl debarcă pe Lumumba. Prima acțiune a dictatorului instalat cu ajutorul Statelor Unite a fost aceea de a închide ambasada sovietică și de a-i expulza din țară pe toți diplomații URSS. Însă ordinele CIA nu erau încă îndeplinite în totalitate. Având permisiunea președintelui Eisenhower, Sidney Gottlieb, director științific al CIA, a venit în Congo cu o sticluță de venin pentru a-l anihila definitiv pe Lumumba. Americanii credeau că dacă l-ar fi eliberat pe Lumumba, acesta ar fi denunțat mașinațiunile americane, obținând astfel ajutorul unei părți însemnate a comunității internaționale, astfel încât, după cum bine se știe, el a fost eliminat.

Stockwell, fostul agent CIA în zonă, confirmă faptul că spionii Statelor Unite au reușit să se infiltreze peste tot în guvern și în armată. Potrivit agentului, Mobutu a primit zeci de milioane de dolari din fondurile CIA.

La cinci luni după lovitura de stat, Mobutu a sosit la Washington, unde a fost primit cu toate onorurile de către președintele Kennedy. Sângerosul dictator a întreținut relații cu toți președinții americani pe durata deceniilor în care s-a aflat la putere. Dar cele mai strânse relații le-a menținut cu George Bush-tatăl, fost director al CIA și cu vicepreședintele de atunci, Ronald Reagan. Mobutu a fost invitat chiar să petreacă mai multe zile la reședința familiei Bush. Iar, dincolo de toate acestea, rămâne un adevăr de nezdruncinat că ani de zile dictatorul congolez a servit intereselor CIA în războiul din Angola. Guvernul de stânga al Mișcării Populare pentru Eliberarea Angolei (MPEA) se baza pe ajutorul Cubei și al URSS, în timp ce

rebelii Frontului Național pentru Eliberarea Angolei (FNEA) și ai Uniunii Naționale pentru Independența Totală a Angolei (UNITA) erau sprijiniți de Statele Unite prin intermediul lui Mobutu. Banii CIA ajungeau la dictatorul congolez, care trebuia să îi trimită către UNITA și FNEA și să acorde ajutor militar rebelilor. Cu toate acestea, rebelii au început curând să se plângă agenților americani că nu primeau banii de la Mobutu. Fapt deloc surprinzător, căci acesta era celebru pentru lăcomia sa, care cerea din ce în ce mai mulți dolari. Dictatorul a adus țara africană în pragul haosului, cu „sprijinul" Statelor Unite și al celorlalte puteri occidentale. Oamenii mureau din cauza foametei și a bolilor, în timp ce Mobutu și partizanii lui deveneau unii dintre cei mai bogați oameni din lume. Conform unui raport confidențial elaborat de către funcționari ai Fondului Monetar Internațional (FMI), scurs în cele din urmă în presă, Mobutu folosea fondurile furate țării sale pentru a cumpăra loialitatea politicienilor occidentali, inclusiv a primului-ministru belgian.

Potrivit unor studii, Mobutu și-a însușit aproape 50% din fondurile bugetare ale guvernului. În anul 1992, când dictatorul abandonase deja puterea, Statele Unite au inițiat o investigație referitoare la conturile lui. Activele sale financiare se apropiau de 5000 milioane de dolari, fără a lua în calcul proprietățile, hotelurile și companiile sale din întreaga lume. În plus, se cunoaște faptul că Mobutu deține conturi bancare în multe dintre paradisurile fiscale pe numele câtorva oameni de paie, astfel încât aceste conturi nu vor fi probabil niciodată identificate. În ciuda tuturor acestor aspecte, nici Statele Unite și nici vreun alt guvern occidental nu au început o anchetă serioasă cu privire la originea banilor lui Mobutu. De asemenea, nici un guvern nu a inițiat vreo măsură în vederea înghețării conturilor sale bancare.

După cum am menționat mai devreme, în Angola sovieticii și americanii sprijineau cele două grupări care se înfruntau în război. Totuși, în anul 1976, Congresul SUA a interzis guvernului să mai continue finanțarea FNEA. La rândul său, MPEA, aflată la putere cu sprijinul Uniunii Sovietice, a finanțat și înarmat numeroase grupuri cu intenția de a-l da jos de la putere pe Mobutu, dictatorul susținut de

Statele Unite. În anul 1985, Ronald Reagan și Partidul Republican au convins Congresul să revoce amendamentul prin care se interzicea acordarea de ajutor direct, din partea Statelor Unite, rebelilor FNEA. Senatorul republican Bill Symms a declarat în Congres că Angola reprezenta *„un loc în care putem învinge, putem obține o victorie psihologică, care îi va întări pe oamenii liberi din întreaga lume."*

Partizanii războiului din Angola, instigați de cele două superputeri din acea perioadă, s-au dovedit deosebit de sângeroși. În perioada 1981–1988, au murit din cauza confruntărilor aproape 500000 de angolezi, dintre care aproape 330000 erau copii. Minele antipersonal au ucis alte aproape 40000 de persoane. Pierderile financiare ale țării din această perioadă s-au ridicat la 40000 milioane de dolari, iar valoarea totală a infrastructurii distruse s-a cifrat la aproape 22000 milioane de dolari.

În anul 1992 au avut loc alegeri în Angola, însă războiul a continuat. După căderea URSS și sfârșitul Războiului Rece, nimeni nu mai părea interesat de ceea ce se întâmpla în Angola. Războiul continua, deoarece ambele grupări încercau să obțină controlul asupra comerțului cu diamante și asupra industriei petroliere, deși ele nu mai beneficiau de sprijinul de altădată. În cele din urmă, după moartea lui Jonas Savimbi, liderul UNITA, au fost semnate acorduri de pace, iar în prezent se pare că Angola se îndreaptă către un viitor mai promițător. În orice caz, țara nu se mai află într-un război continuu, deși efectele acestuia se vor mai simți încă zeci de ani.

În Liberia, Statele Unite au sprijinit regimul sângerosului dictator numit Samuel Doe. Liberia era importantă pentru Statele Unite datorită instalațiilor strategice pe care americanii le mențineau în țara africană. De exemplu, informațiile diplomatice și de spionaj provenite din multe țări ale Africii erau transmise către Washington de la o stație de comunicații situată în împrejurimile orașului Monrovia, capitala Liberiei. În plus, avioanele americane care transportau arme destinate UNITA făceau escală pe aeroportul liberian Robertsfield pentru alimentarea cu combustibil înainte de a ateriza în sudul statului Congo, de unde trimiteau armele către rebelii angolezi.

Doe avea obiceiul de a fura tot ce putea, continuând practica multor dictatori africani sprijiniți de către URSS sau Statele Unite. Her-

man Cohen, secretar de stat adjunct pe probleme africane în timpul mandatului lui Bush-tatăl, a afirmat: *„Doe era un conducător cu care trebuia să lucrăm. Nu îl consideram un monstru de necontrolat... era un om care credea că Statele Unite aveau dreptate şi URSS nu."*

Thomas Quiwonkpa, şeful Statului Major al Forţelor Armate din Liberia, a încercat să dea o lovitură de stat împotriva lui Doe, dar, în cele din urmă, a fost capturat, torturat, castrat, mutilat, iar trupele victorioase ale lui Doe i-au devorat public părţi ale corpului. Apoi, aproximativ 3000 de civili care sărbătoreau pe străzile oraşului Monrovia ceea ce ei considerau că a fost o lovitură de stat reuşită, au fost torturaţi şi executaţi.

În Somalia, războiul rece s-a desfăşurat pe fundalul repetatelor perioade de foamete care pustiau ţara la intervale regulate. La trei ani după ce Mohamed Siad Barre a preluat puterea printr-o lovitură de stat în anul 1969, Somalia a suferit cea mai severă secetă din istoria sa. Taberele pentru ajutor alimentar au ajuns să adăpostească 250000 de persoane. URSS a fost prima care a oferit ajutor, în schimbul căruia au sosit în ţară peste 6000 de consilieri militari şi agenţi KGB. Observând cursul evenimentelor, Statele Unite au decis să trimită milioane de dolari sub formă de ajutoare, cu scopul de a-l atrage de partea lor pe dictatorul Barre. Rezultatul presiunilor URSS şi ale Statelor Unite a constat în înfiinţarea a numeroase grupuri armate, conduse de nişte „căpetenii" militare care intenţionau să ocupe teritorii strategice spre gloria „protectorilor" occidentali. Această situaţie complicată ia sfârşit în luna iunie a anului 1993, când Statele Unite hotărăsc să invadeze Somalia. În realitate, era vorba despre o demonstraţie de forţă din partea noii ordini mondiale pe punctul de a se instaura. Potrivit ziariştilor care se aflau în zonă, americanii au invadat o ţară care practic încetase să existe. Nu era nici urmă de armată care să li se opună. Elicopterele, avioanele, navele şi restul maşinăriei de război nord-americane reprezentau doar o „paradă de modă" pentru reţele de televiziune internaţionale. Somalia avea neapărată nevoie de un proces de pace şi de alimente, dar a primit doar bombe. Odată terminată demonstraţia, Somalia a rămas iarăşi pradă haosului şi barbariei.

Așa se scrie istoria Africii în timpul războiului rece. Cele relatate mai sus reprezintă doar câteva exemple ale faptului că fosta URSS și Statele Unite sunt responsabile de situația actuală de pe continent. O situație despre care trebuie precizat că nu s-a schimbat prea mult de atunci. Singura diferență constă în faptul că acum puterile care luptă pentru a obține controlul asupra resurselor din Africa sunt Franța și, bineînțeles, Statele Unite.

Noii **imperialiști**

În anii '90, Mobutu a pierdut sprijinul SUA, situație de care companiile multinaționale franceze au profitat pentru a se apropia de dictator. După câțiva ani, compania petrolieră franceză Elf Aquitane a obținut controlul asupra unei părți însemnate a resurselor petroliere din Congo, cumpărându-l pe Mobutu și mare parte din elita politică a țării. Pe lângă petrol, țara africană mai deținea și importante zăcăminte de cupru, cobalt, zinc, argint, diamante, uraniu, cadmiu și columbită-tantalină (coltan)[1], unul dintre mineralele cele mai cerute de industriile occidentale. Coltanul, ale cărui zăcăminte se găsesc în estul țării, este o substanță indispensabilă pentru producerea rachetelor balistice, a telefoanelor mobile, a armelor „inteligente", a rachetelor spațiale și a jucăriilor electronice. 80% din rezervele mondiale de coltan se află în Congo. De exemplu, în anul 1996, lipsa acestui mineral a determinat compania japoneză multinațională Sony să amâne lansarea celui mai bun produs al său: *Play Station-2*.

De la mijlocul anilor '90, armatele din Rwanda și Uganda, înarmate, instruite și finanțate de către Statele Unite, au început un război sângeros împotriva statului Congo pentru a obține controlul asupra rezervelor sale de coltan. În cele din urmă, Uganda și Rwanda au invadat regiunea congoleză Kivu, unde se aflau rezervele și au

[1] Coltan este denumirea colocvială folosită în Africa pentru columbita-tantalină; coltanul este un mineral greu de culoare neagră (n.tr.)

pus mâna pe prețioasa pradă de război, spre satisfacția celor care îi protejau, adică Statele Unite, și spre nemulțumirea Franței și a multinaționalelor sale, care sprijineau armata congoleză. Un milion de persoane au pierit în înfruntările destinate „cuceririi" prețiosului mineral. În prezent, în regiunea Kivu toți locuitorii trudesc pentru a aduna noua „mană". Copii și adulți muncesc în regim de sclavie în mine de suprafață. Coaliția Congoleză pentru Democrație (CCD), gherila creată de Rwanda pentru a controla regiunea și a proteja exploatările de coltan, a reprimat cu o mână de fier orice tentativă de a schimba situația.

Într-un raport ONU semnat de Kofi Annan, cu privire la situația din regiunea Kivu, se recomandă adoptarea de sancțiuni față de companiile și țările implicate în ceea ce se numește „jaful din Congo". Cu toate acestea, nu s-a făcut nimic pentru schimbarea situației. Multinaționalele din domeniul telefoniei, precum Nokia și Motorola, afirmă că trebuie să aibă încredere în „furnizorii" lor, care le spun că mineralul pe care îl cumpără nu provine din Congo. Acest lucru nu este adevărat. Ziaristul Ramón Lobo a luat legătura cu Jesús Martínez-Frías, geolog la Centrul Superior de Cercetări Științifice (CSIC)[1], care i-a confirmat că *„există criterii care țin de mineralogie și de isotopie care pot ajuta la identificarea originii exacte a zăcămintelor."* Lobo a consultat și altă sursă din CSIC, a cărei declarație a fost chiar mai tranșantă: *„Cei care afirmă că este imposibil de știut dacă metalul coltan provine din Congo mint."*

În respectivul raport elaborat de ONU sunt identificate bănci, companii aeriene și industriale care profită de pe urma vânzării ilegale de coltan provenit din Congo. La rândul său, cotidianul *Le Monde* a dezvăluit în anul 1996 că o zonă de aproximativ 83000 kilometri pătrați situată în regiunea congoleză controlată de Uganda și Rwanda fusese concesionată de curând unei companii americane din al cărui consiliu de administrație făceau parte un fost președinte al Statelor Unite și un fost președinte al Canadei. Din surse bine informate, presa a aflat că aceștia erau George Bush și Brian Mulroney. În acel

[1] CSIC Centro Superior de Investigaciones Científicas (spaniolă) (n.tr.)

moment, ambii făceau parte din consiliul de administrație al Barrick Gold, conglomerat minier cu sediul în Toronto (Canada), a treia companie de extracție a aurului din lume. În data de 29 noiembrie 1996, purtătorul de cuvânt al Barrick Gold a confirmat că societatea obținuse drepturile de exploatare a materiilor prime din Congo.

În cele din urmă, în 1997, Mobutu a fost învins de armatele Ugandei și Rwandei, care l-au pus în fruntea țării pe aliatul lor, Laurent Kabila. Noul președinte și guvernul său au oferit imediat concesionări miniere mai multor companii americane, britanice, sud-africane și canadiene, în dauna multinaționalelor franceze. În cadrul uneia dintre aceste companii miniere instalate în Congo, American Mineral Fields, acționar era George Bush-tatăl.

Într-un raport elaborat de Fondul Monetar Internațional (FMI) se spune că destinația miilor de milioane de dolari pe care industria petrolului din Angola îi generează anual, începând din 1996, este necunoscută. În timpul acesta, unul din cinci copii moare înainte de a împlini vârsta de cinci ani. În respectivul raport sunt trasate liniile directoare ale scandalului cunoscut sub denumirea de „Angolagate", în care sunt implicate numeroase companii multinaționale franceze din domeniul petrolului. „Angolagate" a făcut publice eforturile guvernărilor Mitterrand și Chirac de a detrona Statele Unite de pe primul loc în domeniul exploatării petroliere din Angola. Negocierea a avut loc în momentele în care armata angoleză se afla într-o situație dificilă în fața trupelor rebele ale UNITA, sprijinite de către Statele Unite. Franța a aprovizionat guvernul cu arme în schimbul unor concesiuni petroliere.

Altă țară africană în care Franța are importante interese este Congo-Brazzaville – a nu se confunda cu Republica Democrată Congo. Franța l-a sprijinit pe Denis Sassou Nguesso în revolta militară împotriva lui Pascal Lissouba, președintele ales în mod democratic. După un crud război civil ce a durat peste patru luni, Sassou a pus mâna pe putere. Se pare că la Paris s-a tras un semnal de alarmă atunci când serviciul secret francez a aflat că președintele Lissouba negociase în secret primirea unei plăți anticipate pentru materie primă din partea companiei nord-americane Occidental Petroleum

Corp. Lissouba a primit o mare sumă de bani, în schimbul căreia a acordat Occidental Petroleum drepturile privind rezervele de petrol ale țării. Acest fapt a dus la o puternică presiune diplomatică franceză care l-a obligat pe Lissouba să anuleze acordul cu compania petrolieră americană. Diferite surse diplomatice semnalează faptul că în urma acestei neînțelegeri compania petrolieră franceză Elf a început o campanie împotriva lui Lissouba, care a condus la răsturnarea lui. Franța dorea să evite cu orice preț ca situația să se repete și în Algeria. Războiul algerian, prin care țara s-a eliberat de sub ocupația Franței, fosta putere colonială, a devenit unul dintre cele mai sângeroase și brutale războaie din Africa. Timp de aproape un deceniu, Franța a încercat să își protejeze zăcămintele de petrol din Algeria, care fuseseră exploatate exclusiv de către companiile franceze până în anul 1968, când acestea au fost naționalizate.

Franța este responsabilă și de masacrele care au avut loc în Camerun în perioada 1952–1957. Rebelii Armatei de Eliberare a Camerunului (ANLK), care luptau pentru naționalizarea intereselor occidentale din țară, în majoritate franceze, au fost literalmente masacrați, asemenea altor mii de cetățeni nevinovați. Potrivit fostului pilot francez Max Bardet, care a participat la războiul din Camerun, trupele franceze au folosit napalm pentru a anihila așezări întregi: *„au ucis între 300000 și 400000 de persoane; un genocid în toată regula."*

Franța a purtat numeroase campanii militare în Africa de-a lungul ultimilor cincizeci de ani. În perioada 1964–1990 Franța a intervenit în Gabon pentru a-i menține în funcție pe președinții care le erau aliați; între 1968 și 1986 a impus mai mulți dictatori în Ciad; în anul 1962, trupele franceze l-au susținut pe președintele senegalez Leopold Sedar Senghor etc.

În Coasta de Fildeș, dictatorul Houphouët-Boigny a fost protejat până la moartea sa de Franța, fosta putere colonială. Boigny, fost parlamentar francez înainte ca țara lui să devină independentă, a profitat de anii de guvernare pentru a se îmbogăți cu nerușinare, lăsându-și țara în sărăcie. În 1993, după moartea sa, au apărut partide noi care au preluat frâiele statului Coasta de Fildeș. În decembrie

1999, fostul șef al Statului Major dădea o lovitură de stat și punea mâna pe putere. În anul 2000 s-au desfășurat alegeri, marcate de nereguli și violențe, iar Laurent Gbagbo, omul de încredere al Partidului Socialist Francez în țară, a ajuns la putere. După o scurtă perioadă are loc o altă revoltă militară, moment în care Gbagbo a cerut public intervenția armatei franceze pentru a face față răzvrătiților. Profitând de situația de haos creată în țară, Statele Unite au folosit prilejul și au trimis trupe în capitala statului Coasta de Fildeș, justificându-și intervenția prin incapacitatea Franței de a impune ordinea. În cele din urmă, trupele americane au creat o bază militară în capitală, în care au fost debarcate toate echipamentele lor. Ca răspuns la mutarea americanilor, francezii au trimis armatei președintelui Gbagbo trupe, arme și muniții, pentru a împiedica victoria răzvrătiților. Mai multe surse confirmă faptul că încercarea de lovitură de stat a fost pregătită și finanțată de diferite companii multinaționale franceze, care vedeau cum companiile britanice și nord-americane sunt pe punctul de a pune încet, dar sigur, mâna pe „prada de război". Totuși, înainte de sosirea trupelor americane, guvernul francez s-a văzut obligat să îl mențină la putere pe Gbagbo, care solicita intervenția trupelor americane, dacă Franța nu făcea nimic pentru a împiedica lovitura.

Trebuie să adăugăm la toate acestea faptul că statul Coasta de Fildeș are o speranță de viață de sub 47 de ani; rata analfabetismului este de 46% în rândul bărbaților și de 63% în cel al femeilor, iar mortalitatea infantilă se apropie de 9%.

Adevărul cu privire la **masacrele** din Rwanda

Concurența dintre Franța și Statele Unite pentru obținerea controlului în Africa s-a manifestat în cea mai dramatică formă odată cu genocidul rwandez. Aproximativ un milion de persoane au fost asasinate în acele zile nefaste ale anului 1994.

Rwanda era condusă atunci de preşedintele Juvenal Habyarimana, membru al majorităţii hutu[1] care îşi etala puterea. Membrii celeilalte etnii din Rwanda, tutsi, erau supuşi în mod obişnuit ostracizării şi violenţelor din partea forţelor guvernamentale. Din această cauză, liderii tutsi au creat o armată rebelă cunoscută sub numele de Forţele Patriotice din Rwanda (FPR). Guvernul lui Habyarimana era un aliat fidel al Franţei, ţară din partea căreia primea arme, bani şi instruirea militară pentru soldaţi. FPR, neavând altă variantă, se baza pe bunăvoinţa Washingtonului.

Genocidul rwandez a început în data de 6 aprilie 1994, când avionul cu care călătorea Habyarimana împreună cu preşedintele statului Burundi a fost doborât de două rachete în apropierea aeroportului Kigali. Cert este că nici până astăzi nu se cunoaşte autorul atentatului, deşi investigaţiile desfăşurate de către un judecător francez la solicitarea familiilor celor trei piloţi francezi ucişi în atentat au condus la ideea că soldaţii FPR au lansat rachetele. În anul 2000 au apărut documente relevante pentru clarificarea cazului. Cu câteva zile înainte de producerea dramaticului eveniment, avionul asupra căruia a avut loc atentatul a aterizat pe aeroportul din Geneva pentru efectuarea unor reparaţii de rutină. Cu acest aparat călătoreau mai mulţi colonei din armata statului Burundi, ţară condusă de către etnia tutsi şi care menţinea relaţii strânse cu FPR. Unul dintre aceşti militari din Burundi a fost arestat de către autorităţile franceze pe când încerca să traverseze frontiera, fiindu-i confiscate mai multe documente. Conţinutul notelor respective confirma faptul că FPR, condusă de etnicul tutsi Paul Kagame, plănuia un atentat împotriva avionului prezidenţial la Kigali.

Totuşi, cu mult înainte de atentatul care a dezlănţuit masacrul, mai precis în data de 11 ianuarie 1994, generalul canadian Romeo Dallaire, responsabilul şef al contingentului Căştilor Albastre aflate în Rwanda sub egida ONU, a trimis un fax Departamentului pentru Operaţiuni de Pace din cadrul Cartierului General al ONU din New York. În acesta se făcea cunoscut faptul că, potrivit informa-

[1] Hutu este un grup etnic din Africa Centrală (n.tr.)

torilor, în țară se pregătea un mare genocid. El solicita întăriri și cerea permisiunea de a desfășura planuri preventive pentru evitarea masacrului. Răspunsul ONU a venit în aceeași zi: i se interzicea să intervină. În ziua în care a sărit în aer avionul ce îl transporta pe președintele Habyarimana, câțiva extremiști hutu din guvern au torturat și asasinat zece militari belgieni ai Forțelor de Pace din cadrul Națiunilor Unite. O săptămână mai târziu, generalul Dallaire insista spunând că doar cu un contingent de 5000 de oameni și printr-un ordin clar putea fi evitat masacrul care se apropia. Cu toate acestea, ONU a cerut în continuare ca nimeni să nu intervină. În prezent, Dallaire, ieșit la pensie și marcat profund de întâmplările trăite în Rwanda, afirmă că dintr-un motiv necunoscut lui, puterile occidentale au hotărât să permită producerea genocidului. Dallaire arată direct spre guvernul francez: „(militarii francezi) *erau prezenți în cartierul general* (din Rwanda). *Știau ce se întâmpla în rândurile structurilor militare. Erau perfect informați că se punea la cale ceva care putea duce la masacre masive.*" Fostul general canadian afirmă de asemenea că „*Franța i-a protejat pe cei responsabili de genocid.*" Într-adevăr, după ce milițiile proguvernamentale hutu au asasinat pe durata mai multor zile aproape un milion de etnici tutsi și etnici hutu moderați, armata franceză a pus în mișcare așa-numita „Operațiune Turquoise". Teoretic, era vorba despre un culoar umanitar pentru scoaterea din țară a compatrioților lor, dar practic aceasta nu era nimic altceva decât o operațiune militară destinată protecției celor responsabili de masacru, care întrețineau relații comerciale și militare foarte apropiate cu Franța.

Totuși, guvernul francez nu a fost singurul care avea cunoștință de cele ce se pregăteau. Recent, au ieșit la lumină în Statele Unite câteva rapoarte militare care indică faptul că în anul 1994 guvernul american cunoștea riscul producerii unui genocid în Rwanda; astfel, SUA a insistat în ciuda acestui fapt în favoarea retragerii Forțelor de Pace ONU. De aceea, într-un memorandum al Pentagonului se solicita evitarea utilizării termenului genocid pentru descrierea a ceea ce se întâmpla în Rwanda, deoarece termenul ar fi obligat Statele Unite să intervină în conformitate cu cele stipulate în Tratatul referitor la genocid, semnat în anul 1948.

Toate cele spuse anterior trimit la faptul că generalul Dallaire a primit ordinul de a nu acționa, deoarece nici Franța și nici Statele Unite, cele două puteri care se înfruntau pentru controlul asupra Rwandei, nu doreau această intervenție. Ambele doreau să aibă loc genocidul, dar din motive diferite. Franța se gândea probabil că, dacă etnicii hutu scăpau de dușmanii lor, forțelor aflate la conducerea Rwandei (sprijinite de Franța) le-ar fi fost ușor să îi învingă pe rebelii FPR, susținuți de Statele Unite. Dimpotrivă, strategii americani se gândeau probabil că masacrele ar declanșa o reacție mondială de respingere a guvernului din Rwanda, ceea ce ar face ca rebelii FPR să ajungă la putere. Așa s-a și întâmplat, americanii au avut dreptate, iar francezii s-au înșelat, numai că acest joc de șah al celor două puteri i-a costat viața pe aproape un milion de rwandezi.

Odată dezlănțuit genocidul și în ciuda faptului că există un embargo decretat de ONU cu privire la armament, pe data de 1 mai 1994, Franța și o firmă britanică au trimis pe aeroportul Goma din Zair arme destinate armatei criminale din Rwanda. Odată cu ocuparea de către rebelii FPR a capitalei Rwandei, Kigali, autoritățile rwandeze aflate deja în exil, au instalat la Goma, cu ajutorul armatei franceze, un sediu al Băncii Naționale din Rwanda. Aceasta a efectuat plăți pentru cumpărarea de arme.

După instalarea ca șef al guvernului din Rwanda, Paul Kagame, liderul FPR, a început să îi masacreze pe membrii etniei hutu rămași încă în țară, așa cum făcuseră în trecut etnicii hutu cu cei tutsi. Zeci de mii de hutu au reușit să fugă în Zair, unde au fost capturați și asasinați de către trupele lui Kagame, de fiecare dată cu aprobarea Statelor Unite, al căror guvern a făcut tot felul de presiuni asupra ONU pentru ca acest organism să excludă cuvântul genocid din rapoartele sale referitoare la Zair. Mai mult, Statele Unite pretind ca investigațiile cu privire la masacrele de care este acuzat guvernul Rwandei să fie conduse chiar de guvernul acestei țări. Este ca și cum un judecător i-ar da posibilitatea asasinului să se judece el însuși: evident că ar obține achitarea.

Un plan de **genocid** împotriva **Africii**?

Unii istorici și investigatori văd în toate acestea mai mult decât un joc de interese al marilor puteri în Africa. Ei afirmă că există un plan de genocid împotriva Africii, pus la punct în cele mai mici detalii încă din anii '70 de către reprezentanții marilor interese financiare. Scopul acestui plan ar fi ca africanii să nu mai poată niciodată să dețină controlul asupra propriilor resurse naturale.

Pista principală cu privire la existența acestei conspirații ne-o oferă un memorandum redactat în anul 1971 de către secretarul de stat al SUA, Henry Kissinger, împreună cu consilierii săi. Sub titlul de *National Security Study Memorandum 200*, putem citi „perle" precum *„depopularea ar trebui să fie prioritatea absolută a politicii Statelor Unite în privința Lumii a Treia."* Conform respectivului raport, depopularea ar fi *„un subiect foarte important pentru securitatea națională a acestei țări* (Statele Unite)", a cărei economie *„va avea nevoie de cantități importante și din ce în ce mai mari de minerale din exterior, mai ales din țările mai puțin dezvoltate."*

În mod ciudat, în iunie 1969, Pentagonul a formulat o cerere adresată Congresului pentru a primi, printr-o rectificare bugetară importantă, fonduri în vederea creării unui virus cu caracteristici surprinzător de asemănătoare celor ale virusului SIDA. Noua boală urma să fie rezistentă la terapia imunologică, iar virusul urma să se dezvolte într-o perioadă cuprinsă între 5 și 10 ani. Este și mai ciudat că primul caz de SIDA apare 10 ani mai târziu.

La numai o lună după această cerere ciudată adresată Congresului, un comitet al Partidului Republican, specializat în problematica „demografică și privind rezervele Terrei", condus de către George Bush-tatăl, trăgea semnalul de alarmă referitor la creșterea demografică din Lumea a Treia, cerând răspunsuri concrete din partea guvernului american în direcția reducerii acestei creșteri. Descrierea calamităților care se anunțau în Lumea a Treia, împotriva intereselor Statelor Unite dacă populația continua să crească, a făcut adminis-

trația Nixon să își restructureze proiectele de cooperare pe care le avea atunci cu țările subdezvoltate, punând în mâna lui Kissinger politica Statelor Unite față de aceste țări. „Bunul" Kissinger, implicat încă de la începuturile carierei sale politice în tot felul de afaceri murdare și operațiuni sub acoperire, a pus imediat NASA la treabă. Misiunea agenției spațiale era aceea de a inspecta bazinele hidrografice și de a face studii agronomice în Africa subsahariană.

Este mai mult decât surprinzător, după cum au confirmat anumiți ziariști, faptul că aceeași oameni de știință, care mai târziu au lucrat la Institutul Național pentru Cancer (INC)[1] cu Robert Gallo, descoperitorul virusului SIDA, desfășuraseră activități în Africa ca angajați ai armatei Statelor Unite și ai Organizației pentru Sprijin Umanitar Extern din această țară. Aceeași organizație a desfășurat masive campanii de vaccinare în douăzeci și una de țări africane. După cum a afirmat doctorul Leonard Horowitz într-o conferință ținută la cel de-al IX-lea Congres Internațional SIDA, care a avut loc în luna iunie a anului 1996, aceste campanii de vaccinare au reprezentat în fapt un plan secret al Statelor Unite pentru răspândirea SIDA în Africa. În comunicarea sa controversată intitulată *Legăturile lui Kissinger cu CIA, originile SIDA și ebola*, Horowitz a susținut teoria originilor artificiale ale bolii, lucru pe care îl afirmă și alți medici, precum John Seale sau Robert Strecker, care sunt de părere că virusul SIDA este o combinație între doi viruși cunoscuți deja: VISNA, care afectează anumite animale, dar nu și omul, și HTLV-1, cel care provoacă un tip de leucemie virală. Conform acestor cercetători, codul genetic al virusului SIDA și cel al VISNA coincid într-un procent de 97%, iar restul de 3% se găsește în genomul HTLV-1.

Andreas Faber-Kaiser, ziarist de investigație spaniol care nu se mai află printre cei vii, a avut acces la un raport confidențial al serviciilor secrete spaniole, care sugera deja din anul 1987 ideea originii artificiale a SIDA. Potrivit lui Kaiser, în respectivul raport se putea citi: *„Profesorul Jacob Segal, de la Universitatea din Berlinul de Est, face referire la un fapt petrecut probabil în laboratoarele din Fort Detrick*

[1] NCI – National Cancer Institute (engleză) (n.tr.)

(Maryland) unde s-au făcut diferite experimente genetice. Doctorul Segal a redactat un raport de treizeci de pagini referitor la convingerea sa că virusul SIDA este de origine artificială. În document se afirmă că retrovirusul HIV (virusul SIDA), creat la Fort Detrick, este o combinație între virusul MAEDI – VISNA, provenit de la oi, și virusul uman al leucemiei (HTLV-1). Este foarte probabil, adaugă doctorul Segal, ca oamenii de știință să nu fi fost conștienți de teribilul produs pe care l-au creat. Doctorului Segal i se pare amuzantă și greu de crezut teoria maimuței verzi și o consideră nimic altceva decât o explicație paravan, inventată chiar de către americani."

Publicația dedicată activității serviciilor de informații secrete *EIR* a avut ocazia în anul 1981 să ia un interviu șefului serviciului pentru America Latină al Biroului pentru Probleme Demografice din cadrul Departamentului de Stat al Statelor Unite, Thomas Ferguson, care a lăsat să se înțeleagă că politicile privind depopularea erau prioritare pentru Departamentul de Stat. El a afirmat textual că *„odată ce populația scapă de sub orice control, se impune necesitatea ca un guvern autoritar, chiar de tip fascist, să o reducă... În El Salvador nu există spațiu pentru atât de mulți oameni. Gândiți-vă și la Vietnam. Am studiat tema. Acea regiune era și ea suprapopulată și ridica o problemă. Am crezut că războiul ar putea face să scadă indicii de creștere, dar ne-am înșelat. Pentru a reduce rapid și în mod real populația, ar fi necesar ca toți bărbații să fie mobilizați în luptă și să fie ucis un număr mare de femei aflate la vârsta procreării. Atâta timp cât există un număr suficient de mare de femei aflate la vârsta procreării, va exista această problemă. În El Salvator sunt uciși destul de puțini bărbați și nu îndeajuns de multe femei încât acest lucru să influențeze populația. Mijlocul cel mai rapid de reducere a populației îl reprezintă foametea, precum în Africa, sau boala, de pildă ciuma neagră. O posibilitate ar fi în El Salvador ca războiul să ducă la dezorganizare în distribuirea alimentelor. Atunci, populația ar slăbi și ar exista boli și lipsuri. În acest moment, s-ar putea crea o tendință de scădere rapidă a indicilor demografici. Altfel, oamenii se reproduc precum animalele."*

Indiferent dacă guvernul Statelor Unite a dezvoltat sau nu virusul SIDA pentru a nimici populația africană, realitatea este că au fost

confirmate o serie de experimente legate de războiul chimic şi biologic, experimente desfăşurate inclusiv asupra populaţiei americane. În anul 1950, marina Statelor Unite a împrăştiat un nor de bacterii deasupra oraşului San Francisco, simulând un atac inamic. Mai mulţi cetăţeni s-au îmbolnăvit de pneumonie. După cinci ani, Departamentul pentru Război Chimic şi Biologic al CIA împrăştie virusul de tuse convulsivă în golful Tampa (Florida), iar rezultatul îl reprezintă doi morţi. În aceeaşi perioadă, CIA şi alte agenţii au început să facă experimente privind efectele radiaţiilor asupra oamenilor. În acest scop, au fost folosiţi fără consimţământul lor şcolari, deţinuţi şi pacienţi din spitale. După descoperirea de către presă a acestui experiment macabru, s-a creat o comisie de investigare în Congres, iar preşedintele de atunci Bill Clinton a fost nevoit să ceară public scuze victimelor. La acea vreme Departamentul pentru Apărare al Statelor Unite a recunoscut în faţa Congresului că în momentul respectiv avea în lucru 127 de programe de cercetare legate de războiul biologic.

În ciuda tuturor celor relatate mai sus, factorul principal care împiedică dezvoltarea ţărilor africane îl reprezintă datoria lor externă. După ce secole de-a rândul Occidentul a prădat Africa de resursele sale naturale, naţiunile continentului s-au văzut nevoite să ceară împrumuturi din partea ţărilor bogate. Aceste împrumuturi au sosit, dar cu nişte dobânzi enorme, fapt pentru care ţările africane s-au trezit cu o datorie pe care nu o vor putea plăti niciodată. În realitate, ele au plătit-o deja de cel puţin cinci ori, dar cum dobânzile sunt exagerate, datoria continuă să se acumuleze. Există câteva naţiuni africane care folosesc două treimi din bugetele lor anuale pentru a face faţă datoriei. Aflate în faţa imposibilităţii de a-şi plăti creditorii occidentali, ele se văd obligate să vândă companiilor multinaţionale occidentale, la preţuri de sold, zăcămintele minerale sau petrolifere, şi, chiar mai mult, să îşi privatizeze toate companiile publice, care ajung în mâinile reprezentanţilor marilor interese oligarhice.

În ciuda criticilor venite din partea Vaticanului, a unei puzderii de organizaţii civile sau a preşedinţilor unor ţări precum Ethiopia sau Zimbabwe, nimic nu pare că se va schimba în viitorul apropiat.

„Săracii nu au avioane, nici vapoare, nici piste de aterizare. Traficul internațional de droguri necesită avioane de marfă și piste de aterizare, atât în țara de origine, cât și în cea de destinație, rețele de contacte, mari sume de bani pentru realizarea investițiilor, mecanisme de spălare a banilor etc."

Malcolm X
Apărător al drepturilor comunității
de culoare din Statele Unite

Capitolul 7

Traficul de **droguri** S.A.

Despre felul în care funcţionează afacerea traficului de droguri şi cui îi serveşte ea.

Neştiute, în spatele lumii murdare a traficului de droguri, există o serie de interese economice în care sunt implicate guverne, servicii secrete şi chiar sistemul financiar internaţional.

La cinematograf și la televizor traficanții de droguri apar ca o bandă de răufăcători fără scrupule, care se folosesc de o întreagă rețea de tip mafiot pentru a-și „plasa" drogurile. În fapt, realitatea este alta. Traficul de droguri generează profituri mai mari decât valoarea produsului intern brut (PIB) al majorității țărilor occidentale. Este vorba despre o „afacere" care folosește tehnici de piață extrem de rafinate, în cadrul căreia fiecare verigă a lanțului are sarcini precise. Aceasta este cea mai mare „afacere" de pe Planetă, depășind cu mult profiturile generate de industria petrolului, de cea tehnologică, de cea a automobilelor sau de cea a armamentului. Nu este logic să credem, oricât de mult ne-ar prezenta Hollywood lucrurile în acest fel, că traficul de droguri constă pur și simplu în cumpărarea produsului din Asia sau din America Latină și apoi în vânzarea lui pe străzile vreunui oraș occidental. Dimpotrivă, procesul este mult mai complex și, la fel ca în cadrul oricărei mari industrii, sunt implicate interesele unei părți importante a guvernelor, sistemul financiar internațional și mii de experți în probleme de piață, care studiază felul în care se poate scoate un randament mai mare din profiturile obținute din traficul de droguri. Aceste profituri sunt reinvestite în acțiuni de menținere a „industriei", precum și în alte afaceri absolut legale care fac parte din sistemul capitalist mondial legitim.

Din când în când, poliția confiscă diferite cantități, mai mici sau mai mari, dar acest fapt nu schimbă cu nimic lucrurile. Potrivit statisticilor poliției din Europa și din Statele Unite, se confiscă în jur de 15% din totalul „produsului" care ajunge pe străzi, fapt pe care se bazează strategii mafiilor. Poliția nu reprezintă nicidecum soluția la problemă, singura modalitate de a destrăma rețelele constând în intervenția asupra conturilor lor bancare, cu alte cuvinte, în atacarea finanțelor acestora. Totuși; acest lucru nu este posibil, deoarece după cum știu foarte bine judecătorii și polițiștii, sistemul protejează mafiile. În realitate, chiar guvernele, care în aparență luptă împotriva drogurilor, permit votarea unor reglementări care fac posibilă existența așa-numitelor paradisuri fiscale, adică a unor locuri în care marile rețele mafiote își pot depozita profiturile, fără ca vreun guvern sau organism de poliție să le poată investiga conturile. Aceleași paradisuri – Elveția, Bahamas, Insulele Cayman, Barbados, Bermu-

de, Trinidad-Tobago, Antilele Olandeze, Kuweit, Singapore, Hong Kong, Liechtenstein etc. – servesc „spălării" profiturilor obținute din traficul de droguri, grație unui sistem de schimbare de conturi și investiții în „firme fantomă", societăți de investiții etc.

Aspectul dureros al problemei constă în faptul că entitățile financiare, care își au sediul în aceste paradisuri și se bazează pe protecția guvernelor occidentale, sunt în realitate „bănci de carton" create de marile bănci mondiale, atât pentru a evita plata impozitelor și pentru a realiza diferite operațiuni economice ilegale, cât și pentru a înlesni „spălarea" banilor rețelelor mafiote care se ocupă cu trafic de droguri, prostituție, trafic ilegal de arme, de diamante, de aur și de alte produse.

Marcelo Sain, responsabil cu prevenirea și controlul spălării banilor în cadrul Biroului de Luptă împotriva Traficului de Droguri din Argentina, a afirmat fără ocolișuri că *„toate paradisurile fiscale au apărut ca o consecință a necesității de a canaliza resursele diferitelor forme de evaziune fiscală. Aceste circuite au început apoi să fie folosite pentru spălarea banilor marilor organizații criminale internaționale."*

O mulțime de politicieni, organizații civile și autorități polițienești și judiciare au cerut în repetate rânduri desființarea paradisurilor fiscale, însă tare ne temem că acest lucru nu se va întâmpla. După cum îmi spunea un bun prieten din serviciul secret spaniol, *„dacă s-ar deschide larg ușile acestor locuri, sistemul s-ar prăbuși. Ar ieși la iveală importante intrigi de tip mafiot, evaziuni fiscale sau corupții politice, fără să mai pomenim de operațiunile ilegale ale serviciilor de informații secrete și ale partidelor politice de pretutindeni. Ar fi un haos."*

Judecătorii și autoritățile polițienești știu că șefii traficului internațional de droguri studiază în detaliu piața către care urmează să își îndrepte „exporturile", pregătindu-se pentru orice posibilitate. De exemplu, în momentele cele mai intense ale luptei împotriva traficului de droguri din sud-estul Asiei, poliția thailandeză a confiscat 3000 de kilograme de heroină depozitată într-o rafinărie. În acel moment se știa că în țară existau încă cel puțin douăzeci. Astfel, mari cantități de heroină rămâneau depozitate pentru ca piața să nu fie inundată și, în consecință, să nu scadă prețul. Dacă ar fi intervenit

orice inconvenient, precum distrugerea unor recolte sau importante operațiuni polițienești, pentru ca piața să nu rămână neaprovizionată, erau scoase pe stradă o parte din drogurile depozitate. În anul 1972, liderii traficului de droguri au hotărât să extindă practic cu 100% culturile de mac din Asia de Sud-Est. Se bazau pe o creștere enormă a consumului de heroină în rândul soldaților americani din Vietnam. Însă Nixon a retras trupele și brusc s-a produs un exces de heroină fără precedent pe piață, ceea ce a provocat scăderea precipitată a prețurilor. În mod curios, în acel moment guvernul thailandez a interceptat nici mai mult nici mai puțin de douăzeci și două tone de heroină, în cadrul unei serii de operațiuni fără precedent din partea poliției. În realitate, după cum au denunțat unii ziariști la acea vreme, scopul operațiunii era acela de a restabili „echilibrul" pieței prin scoaterea de pe străzi a cantităților excedentare de marfă care nu făceau decât să scadă prețurile, afectând astfel marile interese ale lumii traficului de droguri.

Un exemplu istoric referitor la legăturile intime dintre interesele lumii traficului de droguri și guverne îl reprezintă războaiele opiumului din secolul al XIX-lea, în care s-au înfruntat chinezii și britanicii. În secolul al XVI-lea, arabii au adus în China obiceiul folosirii opiumului „ca mijloc de recreere". Până atunci, în țara galbenă, macul se folosise mereu în scopuri terapeutice. Obiceiul de a fuma opiu a devenit atât de popular încât importurile mari de opiu au dus la distrugerea balanței de plăți chineze. În anul 1729, împăratul a promulgat un edict prin care interzicea importul de opiu, dar acest fapt a dus la apariția comerțului ilegal. Ne aflăm în fața începuturilor traficului de droguri așa cum este înțeles acesta în prezent.

Puternica și celebra Companie a Indiilor Orientale din Marea Britanie, care deținea monopolul exclusiv al plantațiilor de mac în Orient, s-a văzut obligată să mărească traficul de opiu din cauza problemelor sale contabile, fapt care a provocat intrarea unor mari cantități în China. În 1796, printr-un al doilea edict al împăratului, contrabandiștii și patronii fumoarelor erau condamnați la moarte, dar chiar și așa, cantitățile de opiu care intrau anual în China nu se reduceau. Opiumul care ajungea pe coastele chineze transportat de Compania Indiilor Orientale se comercializa în schimbul lingouri-

lor de aur şi de argint sau al operelor de artă care apoi se vindeau în Europa. În anul 1880, ajungeau în China circa 6500 tone de opiu pe an, iar numărul dependenţilor depăşea 15 milioane. În 1839, în faţa ravagiilor pe care drogul le cauza în sânul a milioane de familii, împăratul a trimis o scrisoare reginei Victoria a Angliei, rugând-o să ordone interzicerea traficului de opiu în China. Scrisoarea este citită în Camera Comunelor, care printr-o moţiune aprobată cu majoritate absolută respinge solicitările împăratului chinez, argumentând că *„este inoportună abandonarea unei surse de venituri atât de importante precum cele generate de monopolul Companiei Indiilor Orientale în materie de opiu."* Când împăratul a aflat răspunsul britanicilor, a ordonat începerea unei operaţiuni îndreptate împotriva traficului. Cei mai importanţi comercianţi de opiu au fost prinşi şi condamnaţi la moarte, iar mari cantităţi de „marfă" au fost reţinute.

Ca răspuns la arestarea comercianţilor englezi de opiu, Parlamentul britanic se reuneşte de urgenţă şi hotărăşte să declare război Chinei. În data de 29 august 1842, după aproape trei ani de război, se semnează Tratatul de la Nanjing, în virtutea căruia se declară încheiat Primul Război al Opiumului. Prin acest Tratat, Anglia obţine cesiunea asupra Hong Kong-ului şi deschiderea a cinci oraşe chineze pentru comerţul englez. Al Doilea Război al Opiumului (1856–1860) a avut loc din cauza refuzului Chinei de a legaliza opiumul şi s-a sfârşit prin semnarea unor noi acorduri cu britanicii, care în cele din urmă includeau şi legalizarea comerţului cu opiu.

Banca Internaţională şi comerţul cu **droguri**

Potrivit investigaţiilor desfăşurate de către Fondul Monetar Internaţional (FMI), aproximativ 500000 milioane de dolari de „bani murdari" intră anual pe piaţa internaţională de capitaluri. La rândul său, ONU estimează că în fiecare an sunt „spălate" 600000 milioane de dolari. Totuşi, investigaţii independente realizate de către organizaţii

guvernamentale dedicate luptei împotriva drogurilor consideră că aceste sume sunt destul de mici. Potrivit acestor surse, doar câștigurile produse de traficul de droguri se apropie deja de suma menționată, cele 500000 milioane de dolari pe an. Iar potrivit calculelor mai conservatoare, care socotesc doar activitățile penale din mediul transnațional, în fiecare an profiturile din crima organizată reprezintă 20% din cuantumul comerțului mondial.

FMI susține într-unul dintre rapoartele sale că *„numărul și diversitatea tranzacțiilor folosite pentru spălarea banilor iau forma unor operațiuni din ce în ce mai complexe, care implică frecvent numeroase instituții financiare bancare și nebancare – case de schimb, servicii de schimbare a cecurilor în bani lichizi, companii de asigurare sau de intermediere de pe piața financiară."*

La sfârșitul anului 1998, surse din cadrul diverselor organizații internaționale ce luptă împotriva crimei organizate estimau că în paradisurile fiscale erau depozitate cinci miliarde de dolari – „miliarde", da, ați citit bine. În aceste zone bancare libere de orice ilegalitate, operează circa 4000 de bănci care țin, după cum am arătat mai înainte, în marea lor majoritate de cele mai importante corporații bancare din lume. În anul 1999, Senatul american a început o investigație cu privire la unele dintre cele mai importante bănci din lume. Comisia de investigare a Senatului a reușit să afle că cele două bănci importante aveau peste de 20000 de conturi deschise în toate paradisurile fiscale.

Scriitorul și parlamentarul elvețian Jean Ziegler, unul dintre cei mai mari experți din lumea delictelor financiare, ne asigură că *„de aproape două sute de ani, o oligarhie financiară domnește peste un stat (Elveția) și peste un popor a cărui sistem ideologic și legislație electorală sunt perfect adaptate necesităților acesteia. Grație unui sistem bancar hipertrofiat și, de asemenea, acestor instituții care garantează secretul bancar și numărul contului, această oligarhie funcționează ca o ascunzătoare a sistemului capitalist mondial... Legea elvețiană este atât de complexă, încât guvernele africane, latino-americane sau asiatice au foarte puține posibilități de a recupera măcar câteva firimituri din averea foștilor lor tirani."*

În Franța, o comisie parlamentară a obligat guvernul să *„ia în considerare în mod serios revizuirea relațiilor sale cu Principatul Monaco"* deoarece faptul că acesta este un paradis fiscal *„amenință să discrediteze hotărârea Franței de a combate spălarea de bani."*

La sfârșitul anilor '70, revista dedicată activității serviciilor secrete *EIR* a inițiat în întreaga lume o investigație anevoioasă, încercând să traseze harta rețelelor de trafic și spălare de bani proveniți din droguri. În timpul investigației sale, a întâlnit o companie aeriană, Midwest Air, care avea legături cu unele bănci respectabile și pe care mai mulți funcționari antidrog o acuzau că reprezintă poarta de intrare a importante transporturi de narcotice în Statele Unite. În mod surprinzător, Midwest Air avea un contract de exclusivitate cu Rezerva Federală, deci, cu Banca Centrală din Statele Unite. Misiunea companiei aeriene era aceea de a transporta cecuri bancare pentru Rezerva Federală. Din acest motiv, încărcăturile avioanelor companiei nu erau niciodată verificate de către autoritățile vamale, ceea ce făcea ca Midwest Air să fie o companie ideală pentru transportul oricărui tip de marfă de contrabandă. Totuși, curând s-au făcut auzite și primele critici din partea unor funcționari ai Rezervei, iar compania a renunțat să își mai îndeplinească obligațiile față de Rezerva Federală, ceea ce a provocat o imensă problemă de reașezare înăuntrul sistemului financiar nord-american. Comisia Bancară din Camera Reprezentanților a inițiat și ea o serie de anchete referitoare la subiect, rămase fără rezultat, iar Midwest Air a continuat în mod surprinzător să lucreze pentru Rezervă. Ancheta *EIR* dezvăluia că între compania aeriană și Rezerva Federală s-a încheiat un contract *„la ordinul lui Claude Maclary Blair, membru în consiliul director al National Bank of Cleveland și general major al Regimentului special pentru Transmiterea de Informații Secrete din cadrul Forțelor Aeriene."*

Investigațiile *EIR* au dezvăluit și legătura strânsă dintre marile bănci și paradisurile fiscale. De exemplu, ele au descoperit că *„cel care se ocupă de administrarea licențelor bancare din Insulele Cayman – care ocupă locul trei în circuitul banilor murdari, imediat după Hong Kong și Macao – este un anume Mr. Benlow. Acest individ este un funcționar ieșit la pensie al National Westminster Bank, din Anglia, care are aceeași doi directori ca și Hongkong și Shanghai Bank, J. A. F. Binny și R.*

J. Dent. Potrivit unei surse din Departamentul de Schimburi Valutare și Stabilitate al FMI, Benlow a obținut postul actual la recomandarea Fondului Monetar Internațional (FMI), în urma sugestiei britanicilor." Referitor la acest aspect, fostul ministru de externe din Guyana, Frederick Wills, a acuzat FMI, în cadrul unei conferințe de presă, că impune Lumii a Treia misiunea de a produce droguri: „(directorii FMI) *sunt la curent. Există o conspirație a tăcerii. Nimeni nu include în contabilitatea guvernamentală sau în contabilitatea FMI exportul de droguri. Sunt incluse exporturile agricole. Acestea au rolul de a acoperi numeroase păcate. Se știe că 90% din acestea sunt droguri, însă nimeni nu folosește acest cuvânt. Băncile împrumută banii deoarece câștigurile din investiții sunt foarte mari, acesta nefiind un capital cu risc.*"

Un exemplu pentru cele spuse de Wills găsim în reformele economice impuse de către FMI Boliviei la mijlocul anilor '80. Jeffrey Sachs, economist la Harvard și la FMI și un guru al sistemului neoliberal capitalist impus de către FMI, a sosit în Bolivia în anul 1985 având misiunea de a eradica inflația țării. Sachs a pus capăt inflației, dar în acest scop a distrus o parte importantă a economiei naționale andine, deschizând ușile mafiilor din lumea traficului de droguri care i-au angajat pe muncitorii excedentari din domeniile industriale. Numărul angajaților din sectorul de producție a frunzei de coca a crescut cu 60%, ajungând la 700 000 de bolivieni. Sachs însuși a scris în eseul său *Bolivia 1952–1986*: „*Pentru a păstra echilibrul fiscal, guvernul a trebuit să întreprindă o bătălie brutală pentru reducerea salariilor Conibol și YPFB. Deși necesare din punct de vedere fiscal, rezultatele au fost surprinzătoare și reflectă cu siguranță o tragedie socială... Mulți dintre acești muncitori sunt încă șomeri, angajați temporar sau au plecat în căutare de slujbe în regiunile producătoare de coca.*" Aceasta este globalizarea capitalistă pe care vor să o impună FMI, Banca Mondială și marile interese financiare?

EIR a analizat și unul dintre marile scandaluri bancare din ultimul timp, acela de la Citicorp, acuzată în mai multe rânduri de a fi implicată în spălarea banilor proveniți din traficul de droguri. Potrivit informațiilor revistei, „*la începutul anilor '90, Raúl Salinas de Gortari – fratele președintelui de atunci al Mexicului – a făcut avere*

din traficul de droguri şi a spălat bani cu ajutorul Citicorp, care s-a transformat prin diviziune în bancă privată, ajutându-l să îşi deschidă conturi bancare în Elveţia. La acel moment, Citicorp, companie deja falimentară, era condusă în secret de către Rezerva Federală, care revizuia toate marile tranzacţii." Congresmenul american Maxine Waters, membru în Comitetul Bancar al Camerei Reprezentanţilor, a făcut tot posibilul pentru a evita fuziunea dintre Citicorp şi Travelers Group. Congresmenul a scris: *„investigatorii elveţieni au găsit probe credibile conform cărora Raúl Salinas a acţionat ca intermediar pentru capii drogurilor columbieni şi mexicani, spălând zeci de milioane de dolari prin intermediul conturilor private ale Citicorp.*"

La mijlocul anilor '80, prestigioasa bancă de investiţii de pe Wall Street, E. F. Hutton, a fost surprinsă de autorităţi spălând bani pentru mafie. În anul 1985, Hutton a declarat 2000 de acte de fraudă fiscală şi telegrafică, iar în cele din urmă a fost absorbită de compania Shearson. La acea vreme, preşedintele Hutton era Scott Pierce, fratele Barbarei Bush, mama actualului preşedinte al Statelor Unite şi soţia vicepreşedintelui de atunci.

În data de 7 februarie 1985, procurorul general din Boston, William Weld, prieten al familiei Bush şi numit în această funcţie de către vicepreşedintele de la acea vreme, a anunţat că încheiase o investigaţie referitoare la mai mulţi funcţionari bancari care spălaseră 1200 milioane de dolari obţinuţi din traficul de droguri. În scandal erau implicate unele dintre cele mai importante bănci din ţară. Funcţionarii departamentului internaţional al uneia dintre aceste bănci, Bank of Boston, au fost acuzaţi de comiterea a 1163 de acte penale. Totuşi, Weld a acceptat să închidă cazul când banca şi-a recunoscut vinovăţia doar cu privire la una dintre acuzaţii. Graţie muncii sale „importante", Weld a fost recompensat cu postul de director al Direcţiei de Criminalitate din Departamentul de Justiţie de la Washington. La câteva luni după acest scandal, *EIR* a putut afla că *„directorul departamentului comercial al Bank of Boston din perioada în care s-au spălat cei 1200 de dolari era Ogden White Jr., vărul lui Weld, a cărui familie era şi ea asociată a clanului Weld prin intermediul companiei familiei, numită White Weld. La rândul ei, această firmă fuzionase în*

anul 1974 cu G. H. Walker și Compania, proprietate a unchiului și sponsorului lui Bush, George Herbert Walker."

Traficanții de **droguri** ai CIA

CIA s-a văzut implicată în anii '80 în mai multe scandaluri în care era acuzată de legături cu numeroase rețele de trafic de droguri. Scopul acestor rețele îl constituia, în ultimă instanță, găsirea unei forme de finanțare a războaielor secrete sau a operațiunilor negre pe care le desfășura agenția de informații peste tot în lume. Este curios faptul că tocmai în perioadele în care CIA era mai activă, derulând tot felul de operațiuni clandestine, și traficul de droguri creștea în mod considerabil.

În timpul Războiului din Vietnam, CIA a făcut să ajungă mari cantități de heroină din zona de sud-est a Asiei pe străzile Statelor Unite pentru a-și finanța operațiunile secrete împotriva gherilelor comuniste din Laos și Cambodgea. În acest scop se foloseau de Nugand-Hand Bank, entitate financiară implicată într-o mulțime de operațiuni de spălare a banilor proveniți din droguri, fapt care a ieșit la iveală în urma falimentului său din anul 1980. Un aspect de luat în calcul este faptul că unul dintre avocații Nugand-Hand Bank era William Colby, care mai târziu va fi numit director al CIA.

În războiul împotriva Afganistanului, trupele talibane, sprijinite de CIA și de serviciul secret pakistanez, ISI, se ocupau cu plantarea cu opiu a unor întinse terenuri de fiecare dată când ocupau o regiune în războiul împotriva sovieticilor. Astfel, cu ajutorul CIA, heroina putea ajunge în Occident pentru a-i finanța pe talibanii lui Osama Bin Laden în lupta împotriva armatei de ocupație a URSS, înfrântă în cele din urmă.

Cu toate acestea, opinia publică a aflat dincolo de orice îndoială despre legăturile CIA cu lumea traficului de droguri odată cu publicarea în presă a mai multor informații care demonstrau că CIA a sprijinit așa-numita grupare „Contras", care lupta pentru dărâ-

marea guvernului de stânga instalat în Nicaragua, ca să facă trafic de droguri pentru finanţarea războiului. Drept urmare, străzile din Statele Unite s-au umplut de drogul cel mai otrăvitor din câte există: „crack", care a decimat literalmente nenumăraţi negri şi de hispanici din cartierele mărginaşe nord-americane.

Această poveste extravagantă şi îngrozitoare începe în data de 19 iunie 1979, odată cu sosirea în California a lui Danilo Blandón Reyes, membru al burgheziei nicaraguane şi fost funcţionar în regimul lui Anastasio Somoza, dictatorul dat jos de la putere de către forţele de stânga sandiniste. Misiunea lui Blandón era să încaseze fonduri din Statele Unite destinate finanţării forţelor armate ale opozanţilor, evident, înarmate şi instruite de către CIA. Potrivit unui raport al Departamentului de Eliberare Condiţionată al Statelor Unite, Blandón a încercat să încaseze fonduri prin intermediul organizării de petreceri şi campanii de propagandă, dar cum asta nu funcţiona, a hotărât să pună în joc şi traficul de droguri. Blandón se baza pe sprijinul lui Gustavo Medina, fost general somozist şi principalul lui asociat în afaceri, care l-a pus în legătură cu Juan Norwin Meneses, învestit de către DEA[1] (Departamentul Antidrog din SUA) să se ocupe de lumea traficului de droguri. Acesta l-a prezentat fostului colonel Enrique Bermúdez, omul ales de către CIA pentru a organiza armata opozanţilor. Meneses l-a băgat pe Blandón în „afacere", dar meritul acestuia din urmă a fost acela de a realiza produsul numit „crack"; un derivat al cocainei care se putea vinde la un preţ mai scăzut decât cocaina, pe care în acele vremuri şi-o puteau permite doar clasele bogate. Mortalul „crack" a devenit astfel cocaina celor săraci.

Scandalul „narcontras"[2] a dus la înfiinţarea unui comitet de investigaţii în cadrul Senatului american, condus de senatorul John Kerry, oponentul lui Bush în alegerile prezidenţiale. În timpul audierilor respectivului comitet s-a aflat că Departamentul de Stat a plătit

[1] Drug Enforcement Administration (engleză) (n.tr.)

[2] Cuvânt format din alăturarea cuvintelor „narco" şi „contras"; referire la traficul de droguri de pe urma căruia se obţineau banii necesari rebelilor Contras (n.tr.)

800000 de dolari către patru companii de avioane de marfă, conduse de cunoscuți traficanți de droguri, pentru a livra arme opozanților și a se întoarce cu „marfă". Comitetul senatorial a conchis că administrația Reagan *„a întârziat, a oprit sau a intervenit"* în investigațiile împotriva traficului de droguri în care era implică mișcarea de opoziție. CIA a reușit să mențină DEA departe de operațiuni și a evitat ca Serviciile Vamale să inspecteze aceste zboruri. Rapoarte ale Serviciilor Vamale făcute cunoscute în Senatul american arătau că în perioada 1985–1986 aproximativ 100 de zboruri ale CIA au aterizat în Statele Unite fără a fi controlate în nici un fel.

Pe de altă parte, procurorii speciali americani care au investigat scandalul „Iran-contras" – vânzarea de arme în Iran ale cărei profituri erau folosite pentru a finanța mișcarea Contras – au găsit numeroase note autentificate aparținând colonelului Oliver North – agent al NSA[1] (Agenția de Securitate Națională) aflat la ordinele vicepreședintelui de atunci, George Bush, pentru a coordona operațiunile secrete de sprijin acordat rebelilor Contras – în care se făcea cunoscut faptul că la Casa Albă se știa despre relațiile armatei Contras cu lumea traficului de droguri, stupefiante care ajungeau pe străzile nord-americane. Deși North a distrus zeci de arhive, investigatorii judiciari au reușit să pună mâna pe câteva caiete. Într-unul dintre ele North a notat: „(Casa Albă) *plănuiește să își însușească tot... Când superpiața se va prăbuși, vor fi 14M de dolari pentru finanțare proveniți din droguri.*" Aparent, superpiața reprezenta superpiața armelor cu care era aprovizionată gruparea Contras și 14M dolari părea să însemne 14 milioane de dolari. În alte pasaje putem citi: *„DC-6 care este folosit pentru deplasările la New Orleans se folosește probabil și pentru a aduce droguri în Statele Unite."* În alt document trimis lui North și scris de către Robert Owen, agent al CIA și însărcinat cu livrarea de avioane către Contras, apare: *„Cu siguranță știi că aparatul DC-6, pe care l-a folosit Foley, era utilizat înainte pentru transportarea drogurilor."*

În ediția din 20 ianuarie 1987 a ziarului *The New York Times* apare următorul articol referitor la audierile din comisia Kerry a Sena-

[1] National Security Agency (n.tr.)

tului: „(piloții Contras) *«duceau în secret arme rebelilor și aduceau cocaină și alte droguri din călătoria de întoarcere în Statele Unite», au recunoscut astăzi funcționari din administrație. Când membrii echipei de piloți au aflat că DEA le investiga activitatea, au avertizat că beneficiau de protecția Casei Albe... «Membrul echipei de piloți a folosit numele colonelului North», au afirmat funcționari ai guvernului... Îngrijorarea oficialilor a crescut când s-a aflat că North a sfătuit FBI să renunțe la investigarea companiei Southern Air Transport* – compania aeriană a CIA folosită pentru traficul de droguri. (Nota autorului). *Funcționari din diverse departamente ale guvernului au afirmat că la începutul toamnei trecute biroul DEA din Guatemala deținea probe convingătoare cu privire la faptul că operațiunea de aprovizionare a grupării Contras avea legătură cu contrabanda de cocaină și marijuana.*" În acest sens, într-una dintre notele din caietele lui North se spunea: „*DEA va fi sfătuită să nu se amestece.*"

O investigație realizată de Congres în Costa Rica a avut următoarea concluzie: „*anumite instituții americane au permis trimiterea de cocaină prin Costa Rica, cu scopul de a canaliza fonduri ilegale către contrarevoluția nicaraguană.*" În anul 1990, președintele costarican Oscar Arias i-a interzis, pe baza investigației Congresului, lui Oliver North precum și altor agenți ai serviciilor secrete americane să intre în țară.

În luna martie a anului 1985, atunci când avioane protejate de CIA aterizau la bazele americane, North scria: „*VP deranjat de afacerea cu droguri.*" Fără îndoială că VP însemna vicepreședintele, care la acea vreme era George Bush. Cu toate acestea, George Bush afirmă că nu a știut nimic despre subiect până în anul 1988. Pe data de 9 ianuarie 1996, North a scris: „*Félix vorbește mult despre legătura cu VP.*" Félix era Félix Rodríguez, agentul CIA care l-a prins pe „Che" Guevara în Bolivia. Rodríguez era considerat un apropiat al lui George Bush, pentru care realizase zeci de operațiuni secrete. În anul 1985, când Reagan l-a însărcinat pe Bush, pe baza unui ordin prezidențial cunoscut sub numele de NSDD 159, să coordoneze toate operațiunile secrete ale guvernului, Rodríguez a început să lucreze în echipa lui Bush.

În 1989, pilotul Mike Tolliver, fost contrabandist de droguri, a afirmat într-un reportaj al *CBS* că fusese recrutat de către un anume domn Hernández pentru a duce arme rebelilor Contras. Tolliver crede că respectivul Hernández era în realitate agentul Félix Rodríguez. Tolliver afirmă că în luna martie a anului 1986 a pilotat un aparat DC-6 plin cu arme și muniții, plecând de pe aeroportul din Miami către o bază aeriană a grupării Contras din Honduras, bază controlată de Pentagon. Acolo, soldați Contras au descărcat armele, iar Félix i-a plătit 70.000 de dolari. După trei zile, Tolliver a decolat cu același avion, transportând aproape 30.000 kilograme de cocaină, și a aterizat în calitate de *„zbor militar neoficial"* la baza aeriană de la Homestead, aparținând Forțelor Aeriene, în apropiere de Miami. Tilliver a lăsat avionul pe pista de aterizare și a plecat de la bază cu un taxi.

Pe de altă parte, Milián Rodríguez, care se ocupa cu spălarea banilor proveniți din traficul de droguri, a confirmat în fața comitetului Kerry faptul că Félix Rodríguez l-a însărcinat cu spălarea a milioane de dolari de la zeci de companii din Miami care aveau legături cu lumea traficului de droguri. *„Félix mă chema și îmi dădea instrucțiuni de unde să trimit banii"*, a afirmat cel care se ocupa cu această misiune ingrată. Printre persoanele care au primit cei mai mulți bani s-a numărat Adolfo Calero, unul dintre liderii Contras și, totodată, agent al CIA. Milián a afirmat și el că Rodríguez le făcuse oferta ca *„în schimbul banilor pentru cauza Contras să își folosească influența în sferele înalte pentru a obține bunăvoința Statelor Unite... Sincer, ceea ce ne-a convins a fost faptul că putea vorbi direct cu Bush... Obținerea bunăvoinței nu trebuia să se realizeze prin parcurgerea unor interminabile trepte birocratice, tema urma să fie tratată direct între el și Bush."* Legăturile familiei Bush cu rețelele traficului de droguri au generat mereu discuții. În anul 1988, agentul FBI Darlene Novinger a descoperit o operațiune importantă de trafic de droguri în care era implicată o înstărită familie libaneză cu reședința la Miami. După cum a raportat Novinger, în această operațiune erau implicați vicepreședintele Bush și fiul lui, Jeb, actual guvernator al statului Florida. Novinger a urmărit piste care sugerau existența unor legături între Bush-tatăl și diferite organizații însărcinate cu spălarea banilor

proveniți din traficul de droguri, organizații care acționau în spațiul dintre Canada și Florida. În plus, potrivit anchetelor sale, familia Bush fusese șantajată de către traficanții de droguri, care puteau demonstra implicarea ei în activități criminale. Novinger a reușit să se infiltreze în cercul intim al unui mare cap columbian al drogurilor, Pablo Escobar Gaviria, mulțumită căruia a aflat că George Bush-tatăl și fiul său Jeb călătoriseră cu un avion particular în Columbia. La rândul său, ziaristul de investigații Terry Reed a afirmat în cartea lui *Compromised: Clinton, Bush and the CIA* că DEA posedă o înregistrare video care îi înfățișa pe George și Jeb Bush pe aeroportul din Florida alegând două kilograme de cocaină pentru o petrecere. Astfel, este posibil să existe o legătură între cele menționate anterior și dezvăluirile ziaristului J. H. Hatfield, care a scris că mai multe surse judiciare l-au asigurat că George Bush-fiul a fost arestat în anul 1972 pentru posesie de cocaină, însă cazierul lui judiciar a fost șters la intervenția tatălui său.

Continuând cu cazul „narcontras", fostul traficant de droguri George Morales a declarat înaintea comitetului Kerry al Senatului american că CIA a construit o pistă de aterizare în Costa Rica, pe terenul unei ferme ce aparținea cetățeanului american John Hull. Comitetul Kerry a aflat că în anul 1985 un procuror federal din Miami a închis o investigație referitoare la traficul de droguri desfășurat la ferma lui Hull deoarece ea se afla *„sub protecția guvernului"*. Morales conducea o rețea de piloți care duceau la ferma lui Hull transporturi de arme destinate grupării Contras și se întorceau în Statele Unite, sub protecția CIA, cu mii de kilograme de cocaină. Gary Betzner, unul dintre piloții lui Morales, a declarat: *„Am trecut sub formă de contrabandă mari cantități de substanțe ilegale, în schimbul cărora am putut transforma arme de contrabandă, cu știința DEA și a CIA și cu sprijinul lor."* Referitor la această problemă, Michael Levine, agent al DEA timp de 25 de ani, a declarat ziarului *The Los Angeles Times* că *„rezultatele investigațiilor duse la nivel înalt cu privire la traficul de droguri au fost distruse deoarece CIA intervenea pentru a-i proteja pe traficanții de droguri în numele securității naționale."* Astfel, nu este de mirare că în 1983, când în Honduras se intensificau operațiunile de sprijin acordat grupării Contras, DEA și-a închis birourile din

această țară. Celestino Castillo, pe atunci director al DEA pentru Honduras, El Salvador și Costa Rica, a spus că și-a informat superiorii cu privire la existența unei „rețele North". Castillo a afirmat: *„În rapoartele mele am notat numele traficanților, precum și destinația, traseul, numărul și data fiecărui zbor. În fiecare săptămână sute de zboruri duceau cocaină cumpărătorilor și se întorceau cu bani destinați marii mașini de spălare a banilor din istmul Panamá."*

În anul 1991, pe durata procesului împotriva generalului Noriega, traficantul de droguri columbian Carlos Lehder, martor al acuzării, a afirmat că un funcționar al guvernului american i-a oferit protecție pentru „exporturile" lui de cocaină către Statele Unite dacă permitea ca rețeaua de sprijin a rebelilor Contras să se folosească de o insulă pe care o deținea în Bahamas.

Scandalul implicării CIA în traficul de droguri a fost atât de mare în Statele Unite încât directorul CIA, John Deutch, s-a văzut obligat să participe la o reuniune comunitară care a avut loc în sediul unei instituții de ajutor social situat într-unul din cele mai sărace cartiere din Los Angeles, unde „crack"-ul făcuse ravagii. Pe durata mai multor ore, Deutch a trebuit să asculte reproșurile aduse de numeroși lideri ai comunității de culoare și ale celor afectați de „crack". În semn de regret, Deutch a putut doar să promită celor prezenți că un inspector general al CIA va investiga faptele.

Și comuniștii fac **trafic**

După cum afirmă anumite rapoarte ale serviciilor occidentale de informații, fosta URSS a intervenit în afacerea traficului de arme și de droguri prin intermediul unei companii proprietate a Bulgariei, una dintre țările ei satelit. Respectiva companie, cunoscută sub numele de Kintex, a atras pentru prima oară atenția investigatorilor judiciari din Statele Unite grație unei serii de articole publicate în cotidianul *Newsday* sub titlul *Pe urmele heroinei*. De atunci, Kintex a făcut obiectul a numeroase investigații oficiale din partea Congre-

sului Statelor Unite, dar niciuna nu a putut să fie finalizată din cauza piedicilor puse de guvernul bulgar.

La sfârșitul anilor '70, serviciile secrete americane au aflat că libanezul Camille Chamoun era unul dintre principalele contacte ale firmei bulgare Kintex în Orientul Mijlociu. Chamoun era șeful unui puternic grup paramilitar și unul dintre cei mai importanți cumpărători de arme de contrabandă. Potrivit rapoartelor serviciilor secrete, acesta se ocupa și cu protejarea mijloacelor cu care era transportat opiumul provenit din zona Orientului Mijlociu. Revista *EIR* a avut acces la mai multe rapoarte secrete care arătau că *„legăturile multiple ale lui Chamoun cu KGB treceau prin banca Narodni din Moscova, o fostă bancă comercială rusă înființată de către țari la Londra în anul 1915 și înapoiată guvernului sovietic după câțiva ani de la revoluție, printr-un acord special încheiat cu guvernul britanic. Banca Narodni din Moscova obținuse 5% din acțiunile Intrabank, o fostă bancă destinată banilor murdari, echivalentul arab al Investors Overseas Service (IOS) a lui Bernie Cornfeld. Turcul Adnan Kashoggi, om de afaceri implicat în traficul de arme, a fost și el legat în diverse feluri de Intrabank, între altele vorbindu-se de participarea sa la lichidarea Intrabank, de fapt o simplă reorganizare a ei care, la fel ca și în cazul IOS, a sfârșit prin faptul că băncii i s-a dat pur și simplu o nouă formă. Ca urmare, banca Narodni din Moscova, proprietate integrală a guvernului sovietic, deținea 5% dintr-o firmă care deținea, printre altele, Cazinoul din Liban, casă de jocuri frecventată de către bogați șeici arabi ai petrolului din Golful Persic; compania Middle East Airlines, care era pe atunci principalul transportator aerian din zonă; secțiuni ale aeroportului din Beirut, cel mai important refugiu pentru contrabandiștii din zona Mediteranei; rețeaua națională de televiziune din Liban; un șantier naval în portul din Marsilia, sediu al filierei franceze – legate de traficul de droguri; proprietăți din Geneva și Paris; și cea mai mare afacere comercială și de contrabandă cu metale prețioase din regiune, cu sucursale din Golful Persic până în Sierra Leone, pe coasta vestică a Africii."*

Conform ziariștilor care au scris *Pe urmele heroinei*, proprietarii Intrabank, erau șefii mafiilor care dădeau armele în schimbul drogurilor în Orientul Mijlociu. Președintele comitetului executiv al Intrabank, până la reorganizarea sa în anul 1967, era șeicul Suleiman

Bey-al-Hamad Syleman, fost ministru de finanțe în Arabia Saudită și, potrivit ziariștilor de la *Newsday*, *„reprezentantul lumii arabe în cumpărarea de arme de la compania franceză de armament a industriașului Gilbert Beaujolin și a asociatului său, colonelul Rober Barberot."* Unul dintre asociații lui Suleiman și al lui Yussef Beidas, fondatorul Intrabank, era Samih Khoury care, potrivit revistei *EIR*, era un om de afaceri implicat în contrabandă, ale cărui baze de operare se aflau în Beirut și în Alep... În anii '40, Khoury era intermediar pe ruta de trafic Turcia-Marsilia.

„Unii (soldați americani din Vietnam) *încep să încerce opiumul. Iar noi îi ajutăm... Vă amintiți de vremurile în care Occidentul ne-a băgat opiumul pe gât? Ne-au atacat cu opium, iar noi îi vom bate cu propriile lor arme... Efectul pe care această corupere îl va avea în Statele Unite va fi mult mai mare decât își poate imagina cineva."* Aceste cuvinte, rostite în anul 1965 de către prim-ministrul de atunci al Chinei, Chou-en-Lai, într-o conversație purtată cu președintele egiptean Gamal Abdel Nasser, demonstrează faptul că încă din acea perioadă guvernul chinez intenționa să folosească traficul de droguri ca armă în războiul împotriva Statelor Unite. Serviciile secrete chineze foloseau Hong Kong-ul ca port de îmbarcare pentru „exporturile" de opiu. În plus, se foloseau și de băncile insulei, care atunci era încă o colonie britanică, pentru a spăla banii obținuți din traficul de droguri.

Ziaristul Richard Daecon, autor al cărții *Serviciul secret chinez*, afirmă în lucrarea sa că, atunci când operațiunile chineze de contrabandă cu stupefiante treceau printr-o perioadă mai dificilă, serviciul secret chinez își obținea principalii agenți prin intermediul Sindicatului Marinarilor din China, aflat în Hong Kong. În anul 1973, acest sindicat a fost însărcinat să ducă în Statele Unite un transport important de heroină, care în cele din urmă a fost capturat de poliția din New York. Daecon afirmă de asemenea că *„surse italiene, diplomatice și de alt gen, confirmă că agenții secreți chinezi conduc magistral traficul de heroină dintre Hong Kong și Europa. Este luată în calcul chiar posibilitatea să existe tratate secrete între chinezi și mafie având ca scop distribuirea drogurilor."*

Nici această situație nu este nouă pentru autoritățile polițienești americane. De la începutul anilor '50 se știa deja că Hong Kong-ul

era principala piață pentru heroina produsă în China roșie. În acest sens, Harry Anslinger, șeful Biroului pentru Stupefiante din Statele Unite la începutul anilor '60, spunea: *„Hong Kong a fost piața de bază pentru traficul de droguri din China comunistă... Heroina care se obține din culturile de mac din China și se prelucrează în laboratoarele chineze trece sub formă de contrabandă în Hong Kong, de unde este trimisă cu vapoare sau cu avioane către Malaysia, Macao, Filipine, insulele Hawaii, Statele Unite sau către Egipt, Africa și Europa. O țintă primordială în Statele Unite este California. Zona Los Angeles primește numai ea probabil 40% din cuantumul contrabandei cu heroină și morfină de producție chineză. Oamenii mafiei nu au nici o reținere în a trata cu comuniștii atâta timp cât câștigurile în dolari sunt consistente."*

Pe de altă parte, într-un raport elaborat de către Senatul american în anul 1972 și intitulat *Traficul internațional de droguri și impactul lui asupra securității Statelor Unite*, putem citi: *„Arhivele poliției referitoare la traficul de opiu din China roșie către Hong Kong sunt foarte vaste. Chiar și poliția britanică și cea din Hong Kong au fost nevoite să recunoască uneori adevărul. Scotland Yard a atribuit încărcăturilor chineze cu destinația Hong Kong cantitatea enormă de droguri capturate în anul 1969 într-un cartier elegant din Londra. În data de 15 octombrie 1970, Shih Tieh-pi, șeful Oficiului pentru Stupefiante din Hong Kong, cunoscut ca fiind corupt, a spus într-o conferință de presă că de-a lungul anului 1969 oamenii lui confiscaseră 4536 kilograme de opiu neprelucrat, 145 kilograme de heroină și 114 kilograme de morfină, toate de origine chineză. Aceste cifre nu se compară cu cele ce țin de cel mai mare transport de heroină capturat de către Statele Unite: celebra acțiune de dezarticulare a așa-numitei «filiere franceze», în care au fost confiscate doar 100 de kilograme. Fără a putea verifica calitatea heroinei capturate sau veridicitatea spuselor lui Shih Tieh-pi este greu să facem comparații. Dar dacă heroina confiscată atât de aproape de locul de origine era pură, fapt mai mult decât probabil, și dacă se aplică regula conform căreia poliția confiscă cam a zecea parte din drogul care se încarcă, atunci în anul 1969 au trecut prin Hong Kong 1451, 52 kilograme de heroină. Ceea ce reprezintă în mare cantitatea consumată de către narcomanii din SUA în anul 1969."*

Un raport al serviciilor secrete elaborat de către CIA menționa în anul 1964 construirea de către Republica Populară Chineză a unui câmp de aterizare la nord de Laos, în apropierea frontierei chineze. Un avion de spionaj american a făcut fotografii ale aerodromului. În instantanee se văd soldații chinezi cărând niște roabe. Analiștii CIA au tras concluzia că autoritățile chineze intenționau să unească baza de aterizare cu o șosea pe care o construiau în provincia Yunnan, la nord de Laos, probabil cu scopul de a încărca transporturile de opiu din Yunnan.

La sfârșitul anilor '70, mai mulți ziariști au primit informații care arătau că numeroase partide comuniste din sud-estul Asiei primeau droguri din partea serviciului chinez de informații pentru a-și finanța activitățile. Aceste dezvăluiri se adăugau la o întreagă serie de evenimente care duceau în aceeași direcție. De exemplu, în anul 1972, autoritățile indoneziene au arestat un membru al Partidului Comunist Chinez care transporta 30 kilograme de heroină, a cărei valoare de piață depășea 60 milioane de dolari. După ce l-au interogat pe traficant, investigatorii poliției au ajuns la concluzia că scopul lui era să finanțeze Partidul Comunist din Indonezia cu ajutorul drogului. În acea perioadă s-au mai produs câteva evenimente interesante, cum ar fi de pildă faptul că Chin Sophonpanich, directorul Bangkok Bank implicat în mai multe cazuri de spălare de bani, a trebuit să-și părăsească țara, Thailanda, după ce a fost acuzat de fraudă, el refugiindu-se în China.

„Un pahar de vin pe jumătate gol este în același timp un pahar pe jumătate plin, dar o jumătate de minciună nu este sub nici o formă în același timp o jumătate de adevăr."

Jean Cocteau. Scriitor

Capitolul 8

Teroriști... depinde pentru cine

Despre felul în care serviciile secrete manipulează opinia publică, creând grupări teroriste pe întreaga planetă

În spatele acțiunilor multora dintre grupările teroriste nu este greu să remarcăm mâna anumitor servicii secrete. Și adevărul este că terorismul a fost mereu folosit ca instrument de către diverse țări sau centre de putere în scopul obținerii de beneficii politice sau economice.

Cu câțiva ani în urmă, mi-a căzut în mână un raport voluminos întocmit de către experți în terorism internațional ai serviciului secret spaniol. În respectivul dosar se cercetează în detaliu: tactici, ideologii, relații, ajutoare, arme și mijloace folosite de diferitele tipuri de organizații teroriste răspândite pe planetă. Concluzia pentru oricine citește cu atenție aceste file este clară: terorismul nu este produsul unor găști de lunatici care hotărăsc să ucidă pentru „cine știe ce" scop. Dimpotrivă, în multe cazuri mișcările teroriste iau ființă la inițiativa serviciilor secrete din diverse țări sau sunt finanțate de către acestea, având cele mai diverse scopuri politice, economice și strategice. Cu alte cuvinte, terorismul a fost folosit mereu pentru a destabiliza națiuni sau forțe inamice. Fosta URSS a condus, a creat și a antrenat o mulțime de grupări teroriste al căror scop era acela de a acționa împotriva intereselor occidentale. Statele Unite nu s-au lăsat nici ele mai prejos. În Fort Benning (statul Georgia) funcționează din anul 1946 un centru militar de instrucție cunoscut sub numele de Școala Americilor. În cadrul acestui centru, armata americană a predat miilor de teroriști latino-americani de extremă dreapta toate tipurile de tehnici de luptă și militare: asasinate, torturi, manevrarea explozibililor, război de gherilă, război psihologic... Odată însușită lecția, acești conducători ai terorii debarcă în țările respective sub supravegherea CIA pentru a controla „debaraua" Statelor Unite. Liderii Escadroanelor Morții și câțiva dintre cei mai sângeroși dictatori din America Latină au fost formați de către serviciile secrete americane la Școala Americilor. Elevii lor au fost responsabili de sute de mii de morți și de ani buni de represiuni și de torturi.

Ceea ce urmărim de fapt prin acest capitol este să arătăm acea istorie a terorismului internațional pe care nimeni nu îndrăznește să o povestească, o istorie care nu ajunge niciodată la urechile marelui public. De bună seamă că ceea ce vom expune în continuare este doar un exemplu de caz. Și cum acest subiect are o mulțime de detalii, s-ar putea scrie numeroase volume și tot nu s-ar spune încă tot. De aceea, ceea ce veți citi în continuare este o simplă privire de detaliu aruncată „minunatei" lumi a terorismului internațional... pe care o urâm cu toții.

Şcoala de **terorism** a Statelor Unite

Deşi cu câţiva ani în urmă armata nord-americană a hotărât să îi schimbe denumirea din cauza nefastei amintiri pe care o trezea numele de Şcoala Americilor, centrul militar de la Fort Benning este cunoscut încă sub această denumire. Destul de recent, numele său s-a auzit din nou cu putere în cele mai importante mijloace mass-media ale lumii. Unul dintre cei mai silitori elevi de la Şcoala Americilor, colonelul guatemalez Byron Lima Estrada, a fost arestat pentru asasinarea episcopului Juan Geraldi în anul 1998. Geraldi dorea să scrie alături de colaboratorii lui un raport referitor la atrocităţile comise de D-2, agenţia de informaţii din Guatemala, condusă de către Lima Estrada şi alţi doi elevi de la Şcoala Americilor, unde cu siguranţă au fost formaţi aproape jumătate dintre miniştrii sângeroasei dictaturi guatemaleze.

În anul 1993, comisia ONU pentru adevărul cu privire la crimele comise de către militari în El Salvador i-a identificat pe oficialii responsabili de cele mai mari atrocităţi. Aproape toţi fuseseră formaţi la Şcoala Americilor. Pe la celebrul centru de antrenament au trecut şi liderii poliţiei secrete a lui Pinochet şi dictatorii Roberto Viola şi Leopoldo Galtieri din Argentina; Manuel Noriega şi Omar Torrijos din Panamá; peruanul Juan Velasco Alvaraso şi ecuadorianul Guillermo Rodríguez.

Datorită eforturilor asociaţiilor de apărare a drepturilor civile, guvernul american a fost obligat în anul 1996 să facă publice câteva dintre manualele care se foloseau la Şcoala Americilor. Printre alte sfaturi date teroriştilor, în aceste manuale se recomanda utilizarea şantajului, a torturii, a arestării şi executării rudelor martorilor. După câţiva ani, Camera Reprezentanţilor a votat închiderea instituţiei, pentru ca apoi să o redeschidă sub altă denumire.

Rapoarte declasificate ale CIA, în număr de 12 000, arată limpede faptul că sângeroasele Escadroane ale Morţii din El Salvador s-au bazat pe ajutorul agenţiei americane. Rapoarte primite de preşedinţii

Ronald Reagan și George Bush-tatăl arătau că armata salvadoriană sprijinea Escadroanele Morții, precum și că, cu toate acestea, El Salvador continua să primească sub formă de ajutor militar mii de milioane de dolari proveniți din Statele Unite. Altfel spus, Statele Unite finanțau în mod indirect escadroanele. Dolarii ajungeau la armata salvadoriană, care îi folosea apoi pentru a finanța trupele.

Rapoarte CIA primite de Reagan și Bush-tatăl semnalau că miniștri și generali salvadorieni erau conducătorii escadroanelor. Roberto D'Aubuisson, lider al Escadroanelor Morții, după cum se desprinde din documentele declasificate, era informator CIA. El a menținut numeroase contacte cu agenții CIA și de asemenea cu diverși reprezentanți ai SUA, precum ambasadorul în El Salvador sau cu Jean Kirkpatrick, reprezentanta Statelor Unite la ONU. Liderul escadroanelor, descris într-un raport al CIA drept *„principalul susținător al moșierilor de dreapta și coordonator al escadroanelor care au asasinat pe durata anului trecut mii de partizani ai stângii și de persoane suspecte că simpatizează cu stânga"* era și un obișnuit al ceremoniilor și petrecerilor care aveau loc la ambasada Statelor Unite.

Ralph W. McGehee, important agent al CIA în America Latină în timpul anilor '70, a scris în cartea lui *Minciuni mortale: Cei douăzeci și cinci de ani pe care i-am petrecut în CIA* că antrenamentul primit de teroriștii de dreapta în cadrul Școlii Americilor depășea ceea ce și-ar fi putut imagina cel mai rău dintre naziști. Potrivit lui McGehee, CIA a antrenat, a înarmat, a finanțat și a protejat Escadroanele Morții din El Salvador, Guatemala, Nicaragua, Coreea de Sud, Iran, Chile și Uruguay. Conform fostului agent, agenția pentru care a lucrat *„a organizat grupări teroriste în vederea asasinării politicienilor de stânga, într-un mod care să nu implice guvernele. Aceste grupări includeau Mâna Albă și Ochi pentru Ochi în Guatemala, Banda în Republica Dominicană și Escadronul Morții în Brazilia... CIA a fost asociată a Escadroanelor Morții. Baza CIA decidea listele cu numele celor mai importanți activiști de stânga. Prin intermediul acestei alianțe, CIA a obținut și a dat Escadroanelor Morții nume complete, data și locul nașterii, numele părinților, adrese, locuri de muncă și fotografii."* McGehee a afirmat de asemenea că în anul 1973 militari chilieni

și agenți ai CIA au elaborat o listă cu 20000 de adepți ai stângii care trebuiau asasinați. Pe această listă erau incluși *„ziariști marxiști, agenți ai comunismului internațional și, de asemenea, toate persoanele care participaseră în vreun fel în organizații locale, comunale sau în organizații naționale comuniste. S-a cerut Pentagonului să autorizeze CIA să dea armatei chiliene listele cu chilieni care aveau legături în țările socialiste."*

. . . . . .

Genocidul din America Centrală

Fără ocolișuri. Nu se poate califica altfel ceea ce s-a petrecut în America Centrală în timpul deceniilor '70 și '80 din secolul trecut. În Nicaragua, CIA s-a încăpățânat să poarte un război terorist împotriva guvernului de stânga al lui Daniel Ortega. Agenția de informații a organizat și finanțat gruparea Contras, un grup terorist și de gherilă format din foști membri ai Gărzii Naționale a fostului dictator nicaraguan Anastasio Somoza. Elicoptere pilotate de agenți CIA ofereau provizii membrilor Contras, iar avioane din El Salvador și din Honduras bombardau centre nevralgice din Nicaragua grație informațiilor oferite de CIA.

Mișcarea Contras practica războiul total. Asasina orice persoană care avea legătură cu guvernul sandinist al lui Ortega sau care pur și simplu simpatiza cu principiile acestuia. Arturo Cruz, unul dintre liderii Contras, a recunoscut în cadrul unor declarații că fuseseră comise *„adevărate atrocități"* împotriva civililor. Cruz a avertizat că o victorie a Contras ar putea conduce la *„o posibilă execuție în masă a florii tineretului nostru."*

Având în vedere că majoritatea conducătorilor Contras făcuseră parte din Garda Națională a lui Somosa, CIA a hotărât să aleagă ca lider al luptătorilor de gherilă un om „curat". Cel ales a fost Edgar Chamorro, cunoscut opozant al guvernului lui Ortega. După câțiva ani, Chamorro regreta că participase ca pion al CIA în războiul terorist împotriva populației civile. În anul 1982, Chamorro a afirmat: *„Cei*

din Contras ajungeau uneori într-o localitate lipsită de apărare, îi adunau pe toți locuitorii în piața centrală și treceau, în prezența mulțimii, la asasinarea tuturor persoanelor care lucraseră pentru guvernul nicaraguan, inclusiv a politicienilor, a membrilor miliției locale, a membrilor de partid, a personalului sanitar, a profesorilor și a fermierilor." Potrivit lui Chamorro, aceste acțiuni se săvârșeau pentru „*a-i convinge pe cei care țineau la viață să se alăture forțelor Contras*". Fostul lider al teroriștilor afirmă de asemenea că CIA le-a recomandat „*să asasineze, să răpească, să fure și să tortureze*".

La un moment dat, CIA l-a însărcinat pe Chamorro să aleagă un membru al Contras, care se remarcă prin acțiunile lui, pentru a-l transforma în lider al luptătorilor de gherilă după modelul „Che" Guevara. Cel ales era cunoscut în trupă cu porecla „Sinucigașul". El avea neajunsul de a fi făcut parte din miliția somozistă; cu toate acestea s-a aranjat ca proaspătul erou să acorde câteva interviuri unor ziariști de la *Newsweek* sau *The Washington Post*. În cele din urmă, grație muncii unor ziariști independenți, au început să iasă la suprafață atrocitățile comise de către „Sinucigaș", fapt pentru care gruparea Contras s-a văzut obligată să îl execute în cadrul unei dure operațiuni de schimbare a imaginii pentru a păstra aparența că este preocupată de drepturile omului.

Pe de altă parte, există documente care arată că diferite firme și fundații non-profit având legături cu serviciile secrete americane au finanțat gruparea Contras cu sume însemnate. Într-un singur an, Contras a primit mai multe zeci de milioane de dolari proveniți de la Consiliul American pentru Libertate în Lume, în realitate un paravan al CIA condus de către generalul pensionar de extremă-dreapta John Singlaub.

În Guatemala, guvernul Statelor Unite a sprijinit cu nerușinare guvernul lui Ríos Montt, pe durata mandatului căruia au fost asasinați zeci de mii de civili. Ronald Reagan l-a apărat cu îndrăzneală pe Montt, care a afirmat textual în cadrul unei apariții televizate: „*Am declarat starea de asediu pentru a putea asasina în mod legal.*" Ca reacție la protestele asociațiilor dedicate protecției drepturilor civile precum și ale presei americane, Stephen Bosworth, un angajat al

Departamentului de Stat, s-a văzut nevoit să dea explicații în fața Congresului: *„În ultimele patru luni ne-am putut convinge, chiar dacă nu este totul perfect, că noul guvern își ia în serios angajamentul de a realiza o schimbare pozitivă și de a oferi Guatemalei o nouă șansă."* Când, în urma altei lovituri de stat, generalul Mejía Víctores a pus mâna pe putere alungându-l pe Ríos Montt, Departamentul de Stat a ajuns la concluzia că regimul lui Montt comisese crime grave împotriva drepturilor omului. Și cu toate acestea, SUA a continuat să îl protejeze pe dictatorul Mejía Víctores, responsabil și el de existența Escadroanelor Morții.

Serviciile secrete americane au fost nevoite să facă față de-a lungul anilor '80 unor restricții dure impuse de Congres cu privire la trimiterea de arme și de ajutoare militare țărilor acuzate de crime grave îndreptate împotriva populației civile. Ca urmare a informațiilor din presă, era destul de complicat pentru Congres să continue să ajute regimurile teroriste și criminale din America Centrală. Guvernul Statelor Unite trebuia să mărească ajutorul militar destinat Israelului, ceea ce nu însemna decât să vândă acestei țări mai multe arme, care apoi erau revândute regimurilor din America Centrală pe care guvernul Statelor Unite nu le putea ajuta în mod direct din cauza restricțiilor impuse de Congres.

Făcând referire la criticile aduse Israelului cu privire la vânzarea de arme către regimurile nedemocratice din America Centrală, corespondentul *Jerusalem Post* scria: *„Oficialii israelieni contrazic criticile arătând că majoritatea vânzărilor sunt făcute cu acordul administrației Reagan, deși Congresul se opune frecvent vânzării de arme către aceste țări. Astfel, se poate spune pe drept cuvânt că Israelul face treaba murdară a Americii, obținând profituri grase de pe urma acesteia."*

Cele relatate mai sus aveau loc în timp ce în Guatemala lui Ríos Montt violențele continuau să crească. În anul 1982, Amnisty International a anunțat că în timpul masacrelor *„guvernul a distrus localități întregi, i-a torturat și mutilat pe locuitori și a organizat execuții în masă"*, citând exemplul unei localități în care trupele *„i-au forțat pe toți locuitorii să intre în tribunal, pe femei le-au violat, pe bărbați i-au decapitat, iar pe copii i-au lovit cu capul de pietrele dintr-un râu aflat*

în apropiere până ce au murit." La rândul său, Survival International, organizație destinată apărării populațiilor indigene, a adunat mărturiile a zeci de refugiați guatemalezi din Mexic care au povestit cum au fost asasinate femei însărcinate și copii, iar mai multe persoane au fost arse de vii. Supraviețuitorii masacrului de la ferma San Francisco au descris felul în care peste 300 de persoane au fost violate, împușcate, incinerate, tăiate cu maceta sau eviscerate. Unul dintre supraviețuitori povestește una dintre scenele pe care i-a fost dat să le trăiască: *„În cele din urmă, au scos ultimul copil. Era un copil mititel, de vreo doi sau trei ani. L-au înjunghiat și i-au scos stomacul. Micuțul țipa, deci nu era încă mort, iar un soldat a smuls un par gros și greu și l-a lovit în cap. L-au călcat în picioare și l-au zdrobit de un pom. L-au aruncat pe pământ și i-au tăiat capul. Apoi, i-au adunat bucățile și le-au aruncat în casă.*"

După cum a mărturisit publicației *Wall Street Journal*, administratorul bisericii catolice din orașul guatemalez Quiché, numai în această provincie au fost asasinați 20000 de indieni. Chiar și organizația conservatoare numită Conferința Episcopală din Guatemala a descris cele întâmplate în țară în timpul acelor groaznici ani ca fiind un genocid în toată regula.

Căderea dictatorului Somoza în Nicaragua, în anul 1979, a făcut ca Statele Unite să se teamă că ceva asemănător se putea petrece și în El Salvador, unde se dezvoltau cu ușurință organizații civile și sindicate care organizau societatea civilă doritoare de reforme în domeniul muncii, al educației, în cel sanitar și social. Administrația Carter a reacționat rapid sprijinind o lovitură de stat condusă de militari reformiști care, în cele din urmă, au pus mâna pe putere. Cu toate acestea, odată cu trecerea timpului, represiunile și asasinarea civililor au sporit, în timp ce guvernul american se făcea că nu vede.

Roberto Santiváñez, fost director al serviciilor secrete salvadoriene, a vorbit adesea despre relațiile dintre militarii salvadorieni, CIA, mișcarea nicaraguană Contras și unele partide de extremă-dreaptă formate din teroriști antrenați de CIA.

Amnesty International a adunat declarații privind unele dintre atrocitățile comise de către militarii salvadorieni asupra populației ci-

vile. Cel mai mare masacru din câte sunt cunoscute a avut loc la Río Sumpul, unde mii de țărani care se îndreptau către Honduras au fost atacați de armată și de grupuri paramilitare. Acolo au avut loc violuri, torturi și asasinate; nou-născuții au fost aruncați în aer pentru a fi folosiți ca ținte de tir, copii au fost omorâți cu macetele, iar resturile lor au ajuns mâncare pentru câini etc. Cel puțin 600 de trupuri au fost mâncate de păsările de pradă, în timp ce altele au dispărut pentru totdeauna în apele râului, care au fost contaminate din cauza numărului mare de cadavre și resturi umane ce pluteau în apele sale.

Războiul **terorist** împotriva Cubei

În luna noiembrie a anului 2000, în timp ce în Panamá se desfășura cea de-a X-a ediție a întâlnirii la nivel înalt din America Latină, Fidel Castro a anunțat public că există un complot pentru asasinarea lui, condus de cunoscutul terorist de extremă dreapta și agent al CIA, Luis Posada Carriles. Posada Carriles se baza pe ajutorul a trei persoane: Guillermo Novo Sampoll, Pedro Remón și Gaspar Jiménez Escobedo, toți implicați și în alte asasinate împotriva liderilor de stânga.

Carriles și compania au ajuns cu avionul în Panamá folosind acte false, transportând 8,2 kilograme de explozibil plastic de tip C-4. Odată ajunși în țară și datorită sprijinului unor membri ai extremei drepte panameze, au parcurs locurile care urmau să fie vizitate de către președintele cubanez, apoi s-au cazat la un hotel discret numit Ciudad de Panamá, așteptând sosirea delegației cubaneze. Plănuiau să așeze explozibilul în amfiteatrul Universității din Panamá, unde Castro urma să țină o prelegere studenților. Partea cu adevărat groaznică a acestei povești o reprezintă faptul că teroriștii aveau o cantitate suficientă de explozibil pentru a arunca în aer întregul amfiteatru, ceea ce ar fi presupus nu doar moartea lui Castro, ci și a sute de studenți panamezi.

Teroriștii au fost arestați de autoritățile panameze, avertizate de serviciile secrete cubaneze cu privire la ceea ce urma să se întâmple, după ce acestea i-au urmărit timp de trei săptămâni pe Carriles și pe complicii lui. Serviciul cubanez de informații a filmat până în cele mai mici detalii plimbările teroriștilor care aveau ca scop localizarea celui mai bun loc pentru a-l ucide pe Castro.

Carriles este o cunoștință mai veche a serviciilor secrete cubaneze, care, fără a avea legături deosebite cu celelalte servicii, au o binemeritată faimă datorită eficienței operațiunilor lor. Nu este întâmplător faptul că, potrivit autorităților cubaneze, reprezentantul extremei drepte este unul dintre responsabilii detonării avionului companiei Cubana de Aviación, alături de prietenul lui Orlando Bosch. Acesta din urmă a stat zece ani în închisoare în Statele Unite, acuzat că a pus în practică un atac terorist împotriva unui vapor polonez și că a trimis mesaje adresate guvernelor Spaniei, Mexicului și a Regatului Unit, în care amenința cu distrugerea și deturnarea unor avioane și vapoare. În anul 1972 el a obținut eliberarea condiționată, moment de care a profitat pentru a fugi din Statele Unite. În 1976 a fost unul dintre organizatorii și executanții atentatului împotriva avionului cubanez. În anul 1988 s-a întors în Statele Unite unde a fost arestat, iar Departamentul de Justiție a emis un ordin de deportare bazat pe un document emis de adjunctul procurorului general american care afirma că Statele Unite dispuneau de *„informații care indicau că detonarea unei bombe, în data de 6 octombrie 1976, într-un avion al liniilor cubaneze, reprezentase o operațiune a CORU, condusă de către Bosch."* Această decizie, confirmată de Curtea din Miami, a fost modificată de guvernul Statelor Unite datorită presiunilor lui George Bush, teroristului acordându-i-se eliberarea și posibilitatea de ședere în țară. Potrivit informațiilor publicate în *Boston Globe* și *The New York Times*, grupul de presiune format din senatorul Connie Mack și membrii Congresului Ileana Ross și Jeb Bush, fratele actualului președinte și guvernator al statului Florida, a făcut eforturi enorme pentru ca justiția și presa americană să dea uitării trecutul de terorist al lui Bosch.

Cealaltă persoană implicată în atentat, Luis Posada Carriles, a fost antrenat de CIA în războaiele de gherilă. La un moment dat, el a

creat o tabără de antrenament militar destinată militanților anticastriști care urmau să desfășoare, sub conducerea CIA, tot felul de operațiuni teroriste împotriva populației cubaneze. Potrivit diverselor informații din presă, Posada Carriles a fost implicat în plasarea unei bombe la sediul Misiunii Cubaneze de la Națiunile Unite și în valul de explozii care s-au produs la sfârșitul anilor '90 în hoteluri cubaneze. La acea vreme, autorul acestor rânduri tocmai aterizase în insula din Caraibe, când și-a dat seama imediat că în hoteluri, pe străzi și în jurul tuturor obiectivelor turistice fuseseră luate măsuri de securitate enorme, fără a lua în calcul sutele de agenți de poliție sub acoperire care mișunau prin hoteluri și prin alte incinte, dându-se drept turiști sau cetățeni nevinovați.

Posada Carriles a ajuns într-o închisoare din Venezuela în timp ce era judecat pentru implicarea în deturnarea avionului cubanez. După scurt timp a fost eliberat din închisoare de către agentul CIA Félix Rodríguez, unul dintre responsabilii prinderii și mai apoi ai executării lui Che Guevara. Însuși Rodríguez a recunoscut, în cadrul unei audieri în fața Senatului Statelor Unite, participarea sa la evadarea lui Carriles. Mai târziu, Posada Carriles se va implica în operațiunile conduse de către Oliver North în America Latină, sub protecția lui Ronald Reagan și a lui George Bush-tatăl, pe atunci director al CIA.

În anul 1998, *The New York Times* a publicat mai multe informații potrivit cărora FNCA (Fundația Națională Cubano-Americană), principala organizație anticastristă din Statele Unite, era implicată în detonarea mai multor bombe în hoteluri cubaneze. Conform *The New York Times*, FNCA s-ar fi folosit de serviciile lui Posada Carriles și a câtorva mercenari din America Centrală, care, în cele din urmă, au fost prinși de serviciile cubaneze de informații secrete și, ulterior, executați. În perioada cu cele mai multe explozii, FNCA a emis un comunicat în care organizația anticastristă recunoștea că *„sprijinea în mod deschis și fără rețineri... actele de revoltă care de câteva săptămâni zguduie hotelurile de pe insulă."*

La începutul anilor '60, CIA a desfășurat tot felul de acte de sabotaj și de terorism în interiorul insulei. Pe durata acestor ani, serviciul

secret american a cheltuit aproape 250 milioane de dolari pentru a antrena, a înarma și a sprijini din punct de vedere economic sute de indivizi implicați în acte de sabotaj împotriva Cubei. Fostul agent CIA Verner Lyon, care a derulat acțiuni de sabotaj în insula caraibiană, a mărturisit că avea ordin să își îndrepte acțiunile în special împotriva populației civile, cu intenția ca situația să devină insuportabilă, provocând revolte și nemulțumire printre cubanezi.

Pe data de 2 februarie 1962, într-o reuniune secretă a politicienilor și directorilor CIA, ai Pentagonului și ai Departamentului de Stat și pentru Apărare s-a hotărât începerea unui război secret împotriva Cubei folosindu-se douăsprezece „operațiuni negre", nerecunoscute niciodată în fața contribuabililor. Începea așa-numita Operațiune Mangusta. Se intenționa *„provocarea, incriminarea sau chiar distrugerea guvernului revoluționar cubanez."*

Întâlnirile grupului care comanda aceste operațiuni împotriva insulei caraibiene aveau loc săptămânal și erau coordonate de către locotenent-colonelul James Patchell, din subordinea Biroului Secretariatului pentru Apărare, care îi trimitea generalului Lansdale note exacte referitoare la aceste reuniuni. Întrucât aceste note au fost recuperate, în prezent știm că Operațiunea Mangusta s-a încheiat ca urmare a crizei rachetelor din Cuba, din luna octombrie a anului 1962, și că însuși președintele Kennedy a anulat în data de 13 mai 1963, cu câteva săptămâni înaintea asasinării sale, sprijinul economic secret pe care CIA îl dădea opoziției cubaneze aflate în exil. Unii experți consideră că aceasta a reprezentat una dintre cauzele asasinării sale.

Unul dintre cele mai importante aspecte ale Operațiunii Mangusta consta în așa-numitul război chimic împotriva Cubei. În anii 1961 și 1962, avioane ale CIA au împrăștiat deasupra culturilor de trestie de zahăr produse chimice menite distrugerii recoltelor. La sfârșitul anilor '60, CIA a sabotat din nou culturile de trestie. În anul 1971, pe insulă s-a produs un început de pestă porcină, prima care avea loc în emisfera occidentală. Ca rezultat al epidemiei, Cuba s-a văzut obligată să sacrifice întreaga populație porcină, eliminând astfel rezervele de carne de porc, element de bază al alimentației cubaneze.

Când purtători de cuvânt ai guvernului din Cuba au acuzat CIA că se află în spatele epidemiei, Statele Unite au negat vehement. Cinci ani mai târziu, mai multe instituții media americane au publicat declarațiile unui agent CIA care afirma că în aceeași perioadă primise ordin să predea un recipient sigilat și fără etichetă unui grup anticastrist.

La începutul anilor '80, în Cuba a apărut o formă virulentă de febră tropicală. Aproape 300 000 de cetățeni ai insulei au contactat boala, iar 158 dintre ei au murit, dintre aceștia peste 100 erau copii. În vara anului 1982, un articol al publicației *Covert Action* descria în detaliu experimentele pe care le desfășura armata americană cu virusul febrei tropicale în centrul militar pentru armament chimic și biologic de la Fort Detrick, unde se realizau studii pe țânțarul *Aedes aegypt*, cel care transmite febra tropicală. Articolul menționat anterior semnala că singura țară caraibiană afectată de această boală a fost Cuba. Doi ani mai târziu, Eduardo Víctor Arocena Pérez, lider al violentului grup anticastrist Omega 7, a recunosc în timpul unui proces desfășurat în Manhattan, în care a fost condamnat pentru asasinarea unui membru al misiunii diplomatice cubaneze la ONU, că unul dintre grupurile pe care le controla a avut misiunea de *„a introduce niște germeni în Cuba care să fie folosiți împotriva sovieticilor și a economiei cubaneze, pentru a începe ceea ce s-a numit războiul chimic."*

Masonerie, **bombe** și servicii secrete

12 decembrie 1969, ora 16:37, o puternică bombă a explodat în foaierul Băncii Agricole din Milano, omorând douăzeci și șase de persoane și rănind alte optzeci și opt. Cu câteva minute mai devreme, o angajată a Băncii Centrale din Italia găsise în localul instituției o geantă diplomat cu altă bombă, care din fericire nu a explodat. Douăzeci de minute mai târziu, altă bombă exploda la subsolul Băncii Naționale Populare din Roma, rănind douăzeci și șase de persoa-

ne. La scurt timp după aceea, în capitala italiană s-au produs noi explozii, care au provocat patru răniți.

Imediat, poliția italiană a început să facă investigații, atentatele fiind atribuite unor grupări anarhiste. Multe dintre sediile acestora au fost verificate și, în cele din urmă, sub presiunea presei și a autorităților care voiau să afle vinovații asupra cărora să își reverse toată ura acumulată în zilele anterioare, au fost arestați câțiva membri ai celulelor anarhiste 22 Martie și Bakunin. Totuși, vinovăția lor nu a fost niciodată demonstrată și, ceea ce este și mai grav, atentatele au continuat să se producă. Cel mai sângeros atentat din această perioadă plină de convulsii din istoria Italiei a avut loc în luna august a anului 1980. Numeroasele explozii din gara orașului Bologna au provocat optzeci și cinci de morți.

Tot în acest an, investigatorii poliției și câțiva ziariști și-au dat seama că aceste episoade sălbatice corespundeau mereu unor momente-cheie în investigațiile poliției italiene și erau folosite ca scuză pentru refacerea forțelor de poliție sau pentru a face ca știrile despre corupție și scandaluri politice destabilizatoare să treacă pe un plan secund.

La sfârșitul anilor '80, magistratura italiană descoperă o amplă rețea de influență și corupție în care erau implicați mai mulți generali și membri ai lojei masonice Propaganda 2 (P-2). Liderul acestei loje era „venerabilul maestru" Licio Gelli, unul dintre oamenii cei mai puternici din Italia, grație imperiului său financiar. Doi ani mai târziu, pe numele lui erau emise opt ordine de arestare, el fiind acuzat de o mulțime de delicte, printre care și acela de a fi finanțat atentatele care devastaseră Italia în perioada anilor '70.

Anchetele judecătorilor italieni cu privire la atentatul din Bologna și la altele anterioare au condus magistrații la o serie de nume care tot reapăreau: Gianadelio Malett, Antonio Labruna și Stefano Viezzer, toți membri ai SID, serviciul italian de informații secrete și ai P-2.

În luna martie a anului 1981, poliția percheziționează Villa Wanda, reședința lui Licio Gelli din Arezzo, unde este găsită o listă cu 900 persoane înscrise în P-2. Printre nume figura cel al unuia dintre cei mai buni prieteni ai lui Gelli: Andreotti, șeful guvernului și ministru de mai multe ori în diverse guverne. Pe listă apăreau și membri im-

portanți ai Ministerului de Justiție, inclusiv cel al ministrului Adolfo Sarti, mai mulți foști prim-miniștrii, 43 de membrii ai parlamentului, 183 de înalți oficiali din armată – inclusiv 30 de generali, 19 judecători, directori de ziare și medii de comunicare, lideri ai mai multor partide politice de dreapta sau de stânga, directorii celor trei servicii secrete principale din Italia... și cel care pe atunci era doar un necunoscut cu numele de Silvio Berlusconi, actualul șef al guvernului italian. Potrivit documentelor obținute, toți acești oameni îi juraseră credință oarbă lui Gelli.

Tina Anselmi, președinta comisiei parlamentare care a investigat valul de atentate din perioada anilor '70 și '80, a declarat că pe lângă aceste 900 de nume existau alte 1.500 care nu au putut fi niciodată identificate. Respectiva comisie a ajuns la concluzia că atentatele teroriste le erau de folos mereu politicienilor și oamenilor de afaceri legați de P-2.

În luna iulie a anului 1990, magistratura italiană i-a reținut un dosar lui Ennio Remondino, jurnalist la televiziunea publică italiană (*RAI*). În documente figurau declarațiile unui agent CIA, Richard Brenneke. Raportul conținea probe referitoare la legăturile dintre CIA și P-2 și explica felul în care agenția de spionaj americană finanța P-2, obținând în schimb acces la rețeaua de contacte a lojei din Europa, pe care CIA a folosit-o pentru trafic cu droguri în scopul finanțării „operațiunilor ei negre". În dosar se vorbea despre scandalul Iran-Contras mult înainte ca acesta să apară în presa din întreaga lume. La puține luni după „afacerea Remondino", un alt agent CIA, Ibrahim Razim, a confirmat faptul că prim-ministrul suedez Olof Palme a fost asasinat pentru că știa despre aceste lucruri precum și despre alte fapte compromițătoare legate de tandemul Bush-Reagan. Razim a afirmat că Gelli, liderul P-2, a trimis o telegramă din Brazilia la sfârșitul anului 1986 prin care anunța moartea lui Palme. Era adresată unui grup de la cel mai înalt nivel din Partidul Republican, apropiat lui Bush, și spunea să îi comunice „prietenului nostru" că *„a trebuit să taie arborele suedez."* Asta se întâmpla la trei zile după asasinarea lui Palme. În acest sens, judecătorul Francesco Monastero a stabilit că CIA a transferat în conturile P-2 zece milioane de dolari pe lună timp de ani de zile.

Brenneke, agentul CIA ale cărui declarații au apărut în dosarul reținut de la jurnalistul RAI, a mărturisit în fața judecătorului că *„ne-am folosit de P-2 pentru a crea situații favorabile izbucnirii terorismului în Italia și în alte țări europene la începutul anilor '70. P-2 este încă vie și continuă să fie angajată în aceleași scopuri cărora le-a servit în anii '70."*

În data de 14 mai 1995, au fost arestați doi foști agenți ai SID, serviciul secret italian, acuzați că au comis sperjur în procesul asasinării lui Mino Pecorelli, director al săptămânalului *Osservatore Politico*. Pecorelli făcuse parte din P-2 și revista lui era finanțată de SID. La un moment dat a hotărât să facă publice informații scandaloase pe care le cunoștea datorită calității sale de fost membru al P-2. Însă foștii lui colegi din lojă nu aveau să permită acest lucru, iar ziaristul a fost asasinat cu un foc de armă în data de 20 martie 1979. Conform procuraturii din Roma, crima a fost comandată de către Andreotti, prim-ministru italian și membru marcant în P-2 și în mafie. „Acțiunea" a fost executată de plătiți ai mafiei, după cum a mărturisit Tommasso Buscetta, un mafiot care regreta cele întâmplate.

Ziaristul Ernesto Milá a avut în anii '70 legături cu mediile politice și de presă ținând de cele mai diverse interese, ceea ce i-a permis să aibă acces la elementele-cheie ale celor întâmplate în Italia în timpul acelor ani plini de convulsii. Milá scrie următoarele: *„În acel an* (1973) *am fost însărcinat de o organizație din care făceam parte pe atunci să iau un prieten de la aeroportul din Barcelona. Era vorba despre Maurizio Giorgi, pentru care în țara lui fusese emis un ordin de arestare, din motive politice. Giorgi era însoțit de un personaj ciudat care îi procurase un pașaport fals. I-am dus pe Giorgi și pe misteriosul lui însoțitor la hotelul Avenida Palace și a doua zi i-am condus la etajul unde a avut loc întâlnirea cu Stefano della Chiae, conducător politic italian aflat în exil. În timpul conversației – care a fost înregistrată – misteriosul personaj a propus realizarea unei serii de operațiuni ilegale în Italia care vor fi acoperite de Serviciul de Informații pentru Apărare (SID). În propunerile sale, el făcea referire la diferite mijloace de destabilizare de natură teroristă; aceste propuneri au fost respinse.*

Nu l-am mai văzut niciodată pe acest personaj, despre care am aflat după aceea că era căpitanul Antonio Labruna, membru al SID și al P-2. Numele lui a fost legat de marile masacre care au devastat Italia începând cu anul 1969. La un an și jumătate după aceea, am avut o întrevedere cu Augusto Cauchi, în restaurantul Via Napoleone din Barcelona. Cauchi fugise din Italia, pe numele lui fiind emise câteva ordine de arestare, care priveau legături cu rețele teroriste. Cauchi mi-a confirmat în anul 1974 că gruparea teroristă din Toscana fusese finanțată de către «masonii» din Arezzo – oraș în care locuia. Cauchi nu știa numele lojei de la care primise fonduri și instrucțiuni pentru a comite zeci de atentate. Din luxoasa vilă Wanda, Licio Gelli, venerabilul șef al P-2, țesea din umbră țițele intrigii. Cu câteva zile înaintea detonării bombei din trenul Italicus, Cauchi a primit indicația de a dispărea din circulație. Și-a instalat cortul în munți și a campat în singurătate. La întoarcere a aflat că avusese loc un atentat împotriva unui tren la câțiva kilometri de orașul lui. Cu câteva zile înainte, un avocat al P-2 l-a informat că urma să fie arestat și așa a putut să fugă în Spania. Cauchi, autor a zeci de atentate minore, a fost acuzat de singurul pe care nu îl comisese și pentru care nu avea alibi: cel împotriva trenului Italicus. În cele din urmă, în anul 1990 avea să fie absolvit. Dimpotrivă, Licio Gelli a fost condamnat la opt ani de închisoare, în calitate de finanțator al atentatelor. În cele din urmă, în luna martie a anului 1983, am putut avea o întrevedere cu judecătorul Venecia Felice Casson. Judecător din noua generație, el a început să întrevadă încă din anul 1980 faptul că terorismul italian, de dreapta sau de stânga, răspundea în fața unui singur stăpân. Investigația lui referitoare la SID l-a dus către P-2 și de la aceasta la rețeaua Gladio, care părea să iasă la suprafață după atentate. Casson adunase probe suficiente referitoare la existența acestei rețele, compusă din militari, mafioți, politicieni și clerici. Înalți oficiali ai NATO, atrași de masonerie, activaseră un timp în P-2 după care au fost înregimentați în Gladio. La niveluri mai joase, existau arsenale clandestine de arme și explozibili aflate la dispoziția grupărilor teroriste. Casson îl avea ca martor privilegiat pe Vicenzo Vinciguerra, condamnat la muncă silnică pe viață pentru așa-numitul masacru de la Petano – doi polițiști morți într-un atentat cu mașină capcană. Vinciguerra, fugar de-a lungul mai multor ani, s-a predat în cele din urmă

justiției italiene, după ce făcuse o investigație completă cu privire la așa-numitul «terorism negru». El i-a oferit lui Casson numele agenților SID care organizaseră și participaseră la respectivele atentate și ai militarilor extremiști infiltrați în SID. Pentru a da validitate mărturiei lui s-a autoinculpat: «Toate atentatele comise în Italia în perioada 1969–1980 urmează aceeași logică și au un singur brat executant, cu excepția unuia singur și pe acesta l-am comis eu».

. . . . . .

Teroarea „roșie"

„În anul 1958, Hrușciov a fondat Universitatea Amistad Patrice Lumumba din Moscova în scopul de a servi ca bază pentru îndoctrinarea și antrenarea potențialilor «luptători pentru libertate» care făceau parte din țările Lumii a Treia și care nu erau membri activi ai Partidului Comunist. KGB-ul oferea astfel cursuri pentru antrenarea teroriștilor, nu doar în Uniunea Sovietică, ci și în alte țări ale blocului estic." Astfel începe unul dintre paragrafele raportului despre terorism elaborat de către serviciul secret spaniol, raport la care am putut avea acces.

KGB avea legături în special cu Organizația pentru Eliberarea Palestinei (OEP) condusă de Yasser Arafat, în primă fază prin intermediul unor organizații de stânga care conviețuiau în sânul acesteia. În raportul citat anterior putem citi: *„Prima facțiune marxist-leninistă din interiorul OEP, Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei (FPEP), a servit ca bază pentru internaționalizarea operațiunilor teroriste de-a lungul anilor '70. FPEP a fost înființat în anul 1967 de către Dr. George Habash. FPEP a devenit cunoscută datorită operațiunilor sale externe speciale care implicau țări ce nu erau amestecate direct în conflictul din Orientul Mijlociu. FPEP își justifica actele de terorism internațional afirmând că în conflictul palestinian nu existau elementele necesare unui război în masă, precum cele din Algeria sau Vietnam, și de aceea avea nevoie de metode mai spectaculoase pentru a-și face publicitate și a le face rău dușmanilor... Ca rezultat al orientării de stânga luată de către FPEP, Ahmad Jibril – fost oficial sirian și unul dintre liderii militari ai organizației, s-a retras din funcție pentru a for-*

ma Comandamentul General al Frontului Popular pentru Eliberarea Palestinei (CG - FPEP). Jibril a stabilit contacte cu serviciul bulgar de informații, care în perioada 1972–1982 a acționat ca o agenție subordonată KGB pentru ajutor internațional acordat teroriștilor activi ai OEP..."

Ion Mihai Pacepa, fostul director al serviciilor secrete române din perioada epocii comuniste, afirmă ca Arafat a depins mereu de KGB, care îl folosea ca punte de lansare a terorismului palestinian în Occident. Potrivit lui Pacepa: „*În anul 1972, Kremlinul l-a pus pe Arafat și rețelele lui teroriste printre prioritățile serviciilor secrete ale blocului sovietic, care includea și serviciul meu.*" După o vreme, Pacepa afirma că departamentul de contrainformații al KGB a reelaborat un document de patru pagini pe care Arafat îl intitulase *Falatiuna* – Palestina Noastră, transformându-l într-o revistă lunară de 48 de pagini a organizației teroriste Al-Fatah, în fruntea căreia se afla însuși Arafat. KGB a distribuit respectiva revistă în toată lumea arabă și în Germania Federală, unde studiau pe atunci mulți studenți palestinieni. Pentru fostul director al temutelor servicii secrete române „*Arafat era un important agent sub acoperire al KGB. Imediat după războiul arabo-israelian de șase zile, Moscova a obținut numirea lui în funcția de președinte al OEP. Liderul egiptean Gamar Abdel Nasser, o marionetă sovietică, a fost cel care a propus numirea. În anul 1969, în timpul primei reuniuni la nivel înalt a organizației Internaționala Teroristă Neagră, organizație neofascistă și propalestiniană finanțată de către KGB si Gaddafi, KGB i-a cerut lui Arafat să declare război «imperialismului sionist». Lui Arafat i-a plăcut atât de mult lozinca, încât ulterior a spus ca el o inventase. În realitate, fraza purta patentul Moscovei, fiind o adaptare modernă a «Protocoalelor înțelepților Sionului», vechiul instrument al serviciilor sovietice de informații secrete care avea ca scop încurajarea urii etnice. KGB a considerat mereu că antisemitismul reprezenta alături de antiimperialism una dintre cele mai bogate surse ale sentimentelor antiamericane.*" Și Pacepa continuă: „*Șeful serviciului extern de informații al KGB, generalul Alexander Sakharovsky, ne-a ordonat să-l acoperim – pe Arafat – în operațiunile lui teroriste în timp ce îi spălam imaginea internațională.*"

De la mijlocul anilor '70, KGB a condus mai multe tabere de antrenament pentru teroriști în Siria, care se bucurau de sprijinul președintelui țării. Moscova a trimis în Siria mii de consilieri militari și agenți ai KGB și în plus a început să vândă țării asiatice la un preț bun importante echipamente militare și arme de orice fel. Și ca și cum nu ar fi fost suficient, armata siriană și KGB au antrenat, au finanțat și au înarmat o adevărată armată palestiniană, formată din mii de militanți ai OEP care simpatizau cu Siria. Cunoscut sub numele de Saika – fulgerul – la atacul trupelor siriene împotriva Libanului din anul 1975 au participat și milițiile OEP.

De asemenea, de la sfârșitul anilor '60, Republica Populară a Yemenului de Sud s-a transformat într-o bază teroristă folosită de Moscova pentru lansarea agenților săi operativi împotriva intereselor occidentale. Aproape 5000 de consilieri militari ai serviciilor de informații conduceau cu mână de fier guvernul Yemenului de Sud.

În anul 1974, Vladimir Suntsov, responsabil KGB pentru teritoriul dintre Libia și Ethiopia, a sosit la Bagdad (Irak) pentru a se întâlni cu Waddi Haddad, șeful FPEP, care se antrena în această țară sub tutela instructorilor KGB și a serviciului secret din Germania de Est. Suntsov l-a dus pe Haddad în Yemenul de Sud, unde i s-a oferit drept reședință o vilă impresionantă cu o sală modernă de operațiuni controlată de ingineri din Germania de Est. Alli Haddad putea să urmărească activitatea liniilor aeriene din întreaga lume și să primească informații despre acele aeronave occidentale care erau mai ușor de deturnat sau în care era mai ușor să se amplaseze explozibil. În vecinătatea reședinței liderului FPEP existau numeroase clădiri care adăposteau mii de teroriști palestinieni formați în taberele de antrenament din capitala Yemenului de Sud.

După ce FPEP a jucat rolul principal în câteva acțiuni ratate celebre de a deturna sau de a detona avioane ale liniilor aeriene occidentale, Haddad a pierdut sprijinul sovietic și, potrivit unor rapoarte ale unor foști agenți KGB, a fost otrăvit pentru a lăsa locul unui alt lider, cu idei noi.

În timpul unei reuniuni a directorilor departamentelor occidentale pentru antiterorism, desfășurată la Bonn la începutul anului 1984,

s-a stabilit că în taberele de antrenament din Yemenul de Sud erau instruiți zeci de teroriști europeni adepți ai celor mai diverse ideologii. Printre teroriștii care se antrenau acolo se evidențiau câțiva membri ai grupului Baader, la acea vreme o grupare teroristă activă din Germania de Vest. Începând din toamna anului 1983, mare parte din atentatele comise în Germania de Vest erau îndreptate direct împotriva intereselor americane. Generalul Alexander Haig, care în luna iunie a anului 1979 a fost salvat dintr-un atentat cu explozibil, a oferit Senatului Statelor Unite un raport din care reieșea că, din momentul în care sovieticii au obținut controlul asupra Yemenului de Sud și a taberelor de antrenament de acolo, teroriștii occidentali atacau în special militarii și instalațiile NATO.

În 1979, s-a produs un atentat împotriva Marii Moschei de la Meca. Acest atentat a fost pregătit în taberele din Yemenul de Sud folosindu-se machete la scară reală. Atacul avea ca scop dărâmarea monarhiei saudite, aliată fidelă a Statelor Unite.

Jan Sejna, consilier militar al Comitetului Central al Partidului Comunist Ceh, a reușit să fugă în Occident, aducând informații serviciilor secrete occidentale cu privire la existența unei tabere de antrenament pentru teroriști în pădurea cehă Dupov. Mai târziu, serviciile secrete italiene au descoperit că liderii grupării teroriste Brigăzile Roșii numeau această tabără folosind numele de cod „pădurea neagră".

Generalul Vito Micelli, care în perioada 1970–1974 a fost șef al SID, serviciul italian de informații, afirmă că a citit nenumărate documente care arătau legăturile strânse dintre KGB și mai multe grupări teroriste din Italia. Astfel, în luna mai a anului 1972, SID a adresat guvernului un memorandum prin care recomanda expulzarea a douăzeci și doi de agenți sovietici aflați în Italia care menținеau contacte cu Brigăzile Roșii și cu alte grupări teroriste.

În anii '70, mai mulți membri ai Brigăzilor Roșii care au fost nevoiți să fugă din Italia au găsit azil politic în Cehoslovacia, unde au continuat să primească instruire militară. Eugenio Raele, fost director al secretariatului administrativ al Partidului Comunist Italian (PCI) a confirmat de mai multe ori existența în Cehoslovacia a unor tabere de antrenament pentru teroriștii occidentali.

În luna decembrie a anului 1977, câțiva membri ai Brigăzilor Roșii au pus mâna pe niște documente de proveniență cehă. Un an mai târziu, ministrul de interne, Virginio Rohnoni, a afirmat că aripa milaneză a grupării teroriste Autonomia a primit șaptezeci de milioane de lire prin intermediul filialei italiene a societății cehe Skoda.

Conform declarației lui Antonio Savasta, unul dintre membrii care își regretă faptele, Brigăzile Roșii erau interesate de menținerea contactelor cu reprezentanții serviciilor secrete bulgare pentru a restabili trimiterea de arme către OEP, relații care se întrerupseseră după arestarea în anul 1981 a lui Mario Moretti, membru al brigăzilor.

Un fost agent al KDS, serviciul de informații din Bulgaria, a declarat că în centrele bulgare de antrenament pentru teroriști *„puteai învăța orice: să omori un om fără să faci zgomot, să conduci o locomotivă, să codifici corespondența. De asemenea, puteai învăța, de exemplu, să te transformi în șofer parizian de taxi, în ziarist și chiar în lustragiu de pantofi."*

KDS controla și firma de stat numită Kintex, cea care, potrivit documentelor obținute de către serviciile occidentale de informații secrete, realiza exporturi de arme în valoare de peste 950 milioane de dolari pe an. O bună parte din respectivele exporturi urmau să ajungă în mâinile unor grupuri de „eliberare națională", nume pe care serviciile sovietice de informații secrete îl foloseau pentru a se referi la grupările teroriste occidentale.

. . . . . .

Adevărata **poveste** a lui Carlos „**Șacalul**"

Renumitul terorist internațional de origine venezueleană, Illich Ramírez Sánchez, mai cunoscut sub numele de Carlos sau „Șacalul", s-a bucurat decenii la rând de sprijinul serviciilor secrete ale blocului estic. Astfel, în Ungaria, Carlos se baza pe sprijinul președintelui Janos Kadar, iar acțiunile sale erau supervizate de către Sandor Racz,

subsecretar în ministerul de interne. Celebrul terorist avea mai multe baze în Ungaria unde venea în mod obişnuit după „operaţiunile" sale din Europa Occidentală. De asemenea, din cauza simpatiei pe care brutalul dictator Ceauşescu o simţea faţă de Carlos, teroristul a dispus de mai multe baze în România, începând din anul 1980. Cu timpul, Carlos a început să îndeplinească „sarcini" pentru serviciul secret român. În 1981, răspunzând cererilor prietenilor lui români, „Şacalul" a aruncat în aer Radio Europa Liberă din München, post finanţat de CIA.

Doi ani mai târziu, Carlos a renunţat la ideologia lui revoluţionară, dacă a avut-o vreodată, şi a început să lucreze ca mercenar pentru cel care plătea mai mult. S-a transformat în om de afaceri. A început să facă „comisioane" pentru diferite servicii secrete, pentru şeici arabi, dictatori etc. Alături de un grup de oameni fideli, grup care nu depăşea niciodată zece persoane, s-a pus pe afaceri şi, la sfârşitul unei perioade de timp relativ scurte, contul său bancar crescuse cu multe zerouri.

Dar ceea ce surprinde cu adevărat în acţiunile teroriste realizate de Carlos şi de grupul lui este că ele nu indică nici pe departe un nivel înalt de profesionalism. Ca să spunem lucrurilor pe nume, ei erau nişte cârpaci. Marele terorist nu se comporta nici el ca un super spion, aşa cum îl înfăţişa presa, căci în locurile în care îşi realiza „misiunile" obişnuia să organizeze petreceri mari care, în general, se terminau cu bătăi, focuri de armă şi orgii cu prostituate.

David Yallop, autorul cărţii *Până la hotarele Terrei*, în care povesteşte amplele lui investigaţii referitoare la viaţa lui Carlos, a ajuns la câteva concluzii cel puţin tulburătoare. Yallop, unul dintre cei mai obiectivi şi mai bine informaţi ziarişti de investigaţie din lume, a aflat în urma interviurilor cu numeroşi agenţi ai CIA, ai MI6 şi ai altor servicii secrete occidentale că celebrul Carlos nu a fost niciodată asasinat şi nici arestat, pentru că se baza atât pe sprijinul serviciilor secrete ale blocului comunist, cât şi pe acela al serviciilor blocului capitalist. Motivul este simplu: CIA şi alte agenţii se foloseau de un terorist de categoria a treia, cum era Carlos, pe post de armă propagandistică împotriva KGB-ului. O serie de campanii de dezinformare bine

pregătite de către CIA au făcut ca presa și, în rândul ei, numeroși ziariști recunoscuți să creadă că acesta era un fel de superspion terorist antrenat de KGB pentru a comite atentate împotriva intereselor occidentale din lume. Altfel spus, CIA a construit mitul lui Carlos lăsându-l să acționeze nepedepsit și atribuindu-i chiar atentate la care nu participase. Astfel a luat ființă mitul lui Carlos, „Șacalul".

La jumătatea anilor '80, KGB și-a dat seama de jocul pe care îl făceau nord-americanii și a încercat să scape de Carlos și de partizanii lui, care au pierdut definitiv sprijinul blocului comunist, îndreptându-și pașii către Orientul Mijlociu.

În timpul investigației sale, David Yallop l-a întrebat pe un fost agent CIA de ce îl proteja serviciul american pe Carlos. Răspunsul fostului spion l-a făcut să simtă fiori pe șira spinării: *„Mereu ai grijă de cei de pe lângă casă."*

Pe de altă parte, Abu Iyad, unul dintre liderii organizației palestiniene Al Fatah, i-a confirmat și el lui Yallop că de-a lungul anilor Carlos a fost protejat atât de CIA, cât și de KGB. În acest sens, Peter Jürgen Boock, fost membru al grupării teroriste germane Facțiunea Armatei Roșii, a afirmat și el în fața lui Yallop că teroristul Carlos menținea relații strânse cu unele servicii secrete occidentale: *„Știu sigur că exista un acord între Carlos și serviciul secret francez. Acest acord a fost perfectat în anul 1974 și prevedea ca acesta să nu fie deranjat pe teritoriul francez, adică nici în Franța, și nici pe teritoriul vreuneia dintre coloniile ei, atâta timp cât acțiunile sale nu întreceau o anumită măsură. Bineînțeles, Carlos a întrecut măsura, dar acordul a rămas în picioare. Știu sigur că de atunci încolo, Carlos a fost de zeci de ori în Franța și nu chiar pe furiș. Era ca și cum își petrecea vacanța acolo și niciodată nu i s-a întâmplat nimic. Existau acorduri similare între francezi și alte grupări."*

Aceleași informații tulburătoare i-au parvenit ziaristului și pe alte căi: de la foști teroriști, foști agenți și agenți secreți activi, lideri ai organizațiilor palestiniene violente.

După căderea „Cortinei de Fier", Carlos nu mai era util pentru interesele occidentale, fapt care a dus în cele din urmă la arestarea

lui, în prezent ispăşindu-şi pedeapsa la muncă silnică pe viaţă într-o închisoare de maximă securitate din Franţa.

Războiul din Cecenia şi **atentatele** de la Moscova

După căderea URSS, multe republici care aparţineau înainte colosului sovietic s-au unit în aşa-numita Federaţie Rusă. Cea mai importantă dintre ele, Rusia, intenţiona să obţină controlul recent createi Federaţii, dar în curând a început să aibă probleme. Deoarece unele teritorii ale fostei Uniuni Sovietice îşi obţinuseră independenţa totală faţă de Rusia, Cecenia a încercat şi ea să îşi obţină independenţa prin forţă, dar rezultatul a fost acela că preşedintele de atunci, Boris Elţîn, a ordonat un teribil atac militar împotriva republicii rebele, dând astfel o lecţie tuturor acelor teritorii care cochetau cu separarea. Elţîn nu şi-a atins scopul, căci acţiunea sa a dat tonul unuia dintre cele mai atroce războaie din ultimii ani.

În luna septembrie a anului 1990, în oraşul Buinaksk din Daghestan a explodat o bombă care a ucis 63 de persoane. Patru zile mai târziu, un al doilea dispozitiv a explodat într-un bloc de apartamente din sudul Moscovei, provocând moartea a 92 de locatari. Pe data de 13 septembrie, al treilea atentat ucidea 112 persoane într-o clădire din aceeaşi zonă.

Aceste atentate brutale au avut loc într-un moment delicat pentru politica internă rusă. În august, cu o lună înaintea atentatelor, preşedintele Elţîn şi câţiva dintre cei mai apropiaţi oameni ai lui şi-au văzut afectată imaginea în urma publicării mai multor cazuri de corupţie în care erau direct implicaţi. În plus, se apropiau alegerile prezidenţiale, fapt pentru care Elţîn şi suita lui îşi simţeau puse în pericol averile şi poziţia politică. Atentatele nu au făcut ca informaţiile referitoare la corupţie să dispară de pe primele pagini ale ziarelor. Kremlinul şi FSB-ul, actualul serviciu secret rus şi moştenitorul KGB-ului, au acuzat rebelii ceceni de actele teroriste, obţinând astfel

sprijinul majorității publicului pentru a începe mai multe operațiuni de pedepsire a republicii rebele Cecenia. Altă persoană care a beneficiat din plin de pe urma atentatelor a fost Vladimir Putin, fost agent KGB desemnat de către apropiații lui Elțîn ca succesor al acestuia. La puțin timp după ce a ajuns la președinție, Putin și-a încălcat toate promisiunile electorale și, potrivit sondajelor de opinie publicate în presă, se baza doar pe sprijinul unui procent de 2% din populație. Dacă situația continua astfel, el trebuia să convoace noi alegeri. Cu toate acestea, după izbucnirea războiului din Cecenia, popularitatea lui Putin a crescut la 60%. Până în luna martie a anului 2000, Groznîi, capitala cecenă, a fost bombardată sistematic, lăsând în urmă circa 70000 de victime civile. Capitala a fost literalmente nimicită.

La începutul lunii ianuarie a anului 2000, au apărut primele informații care îi indicau pe adevărații responsabili de atentatele cu bombă de la Moscova și din alte orașe rusești. Iar adevărul este că cecenii au refuzat din prima clipă să își asume vina atentatelor. Cotidianul britanic *The Independent* a obținut o înregistrare video în care Alexei Galkin, locotenent al GRU, serviciul militar rus de informații, afirma că adevărații responsabili ai atentatelor fuseseră GRU și FSB.

În noaptea de 22 septembrie 1990, mai mulți locatari ai unei clădiri din orașul rusesc Ryazan au remarcat prezența a trei străini într-o mașină aflată în apropierea clădirii. Unul dintre chiriași, Vladimir Vasiliev, a remarcat ceva ciudat la acel automobil. Plăcuța de înmatriculare din față fusese acoperită cu o hârtie pe care fusese imprimat greșit codul regional al orașului Ryazan. În schimb, plăcuța de înmatriculare din spate avea număr de Moscova. Vasiliev nu a stat prea mult pe gânduri și a anunțat poliția. La sosirea agenților, ei au găsit trei saci pe care se putea citi cuvântul zahăr, așezați lângă clădire. Ofițerul Yuri Tkachenko a folosit un dispozitiv pentru a analiza dacă sacul conținea vreun tip de explozibil și, spre teama celor prezenți, rezultat a fost pozitiv. Poliția a acționat rapid, evacuând clădirea și, ceea ce este mai interesant, reușind să prindă doi dintre cei trei indivizi pe care locatarii îi văzuseră în apropierea imobilului. Indivizii s-au legitimat imediat, demonstrând că erau agenți FSB. Chiar și așa, ei au fost arestați. Imediat, superiorii lor de la Moscova

au făcut presiuni pentru ca poliția să îi elibereze imediat pe cei doi agenți secreți.

A doua zi, pentru a pune capac scandalului de proporții care izbucnise în orașul Ryazan, FSB a afirmat prin intermediul unui purtător de cuvânt că în sacii găsiți nu era explozibil și că fusese vorba de un simplu *„exercițiu de pregătire"*. După cum a declarat mai târziu presei Yulia, fiica lui Vasiliev, un agent FSB i-a spus tatălui ei că *„se născuse într-o cămașă"*, expresie rusească semnificând faptul că o persoană este foarte norocoasă.

În mod straniu, în toamna dinaintea evenimentelor de mai sus, un grup de soldați care supravegheau un depozit militar au declarat că într-o zi au hotărât să desfacă un sac de zahăr pentru ceai, când și-au dat seama că înăuntrul sacului nu era zahăr, ci o substanță folosită la fabricarea bombelor. După acest incident, mai mulți agenți FSB au vorbit cu soldații avertizându-i să nu comenteze subiectul.

Pe de altă parte, ziarul rusesc *Novaia Gazzeta* și agenția *Interfax* au publicat un interviu cu fostul ministru de interne și prim-ministru Serghei Stepașin, care a afirmat că planurile de invadare a Ceceniei erau pregătite cu șase luni înainte de producerea atentatelor cu bombă. Acest fapt contrazice versiunea oficială potrivit căreia decizia atacării Ceceniei a fost luată deoarece milițiile cecene erau responsabile de atentate. În acest sens, Boris Kagarlitsky, membru al Institutului pentru Politici Comparate din cadrul Academiei de Științe a Rusiei, a afirmat că, potrivit surselor sale din serviciile secrete ruse, atentatele din anul 1999 au fost organizate de către GRU pentru ca populația să sprijine războiul împotriva Ceceniei.

Când sprijinul popular față de război scăzuse considerabil, alt eveniment a venit în ajutorul lui Putin și al generalilor lui. Ne referim la luarea de ostatici de către un presupus comando cecen în localul teatrului Dubrovka. Jurnalista rusă Anna Politovskaya a dezvăluit în săptămânalul *Nezavisimaya Gazzeta* că unul dintre membrii presupusului comando cecen, care a supraviețuit atacului forțelor speciale ruse asupra teatrului, a început după câteva luni să lucreze în... cabinetul de presă al președintelui Putin! Acest fapt și alte legături ciudate între atentate și serviciile secrete ruse erau cercetate de că-

tre Serghei Yușenkov, care făcea parte dintr-o comisie parlamentară având ca scop stabilirea adevărului cu privire la teribilele evenimente din anul 1999. Yușenkov a fost asasinat de persoane necunoscute.

„Nu există presă independentă. Știți și voi la fel de bine ca mine. Nici unul dintre voi nu îndrăznește să-și așternă pe hârtie părerile sincere, iar dacă o face, atunci știe dinainte că nu vor fi tipărite."

John Swinton. Redactor-șef *The New York Times*,
la începutul secolului al XX-lea, în timpul unei prelegeri
ținute în fața mai multor colegi ziariști

Capitolul 9

Subtila artă a **manipulării**

Despre felul în care serviciile secrete şi puterile economice controlează lumea informaţiilor, a divertismentului şi a culturii

Se spune că informaţia înseamnă putere, dar în prezent adevărata putere o reprezintă capacitatea de a manipula informaţia şi de a dezinforma masele. Puterile economice şi serviciile secrete se folosesc de controlul pe care îl au asupra mijloacelor mass-media pentru a duce la îndeplinire anumite scopuri, dorind mereu să modeleze realitatea potrivit propriilor interese.

În anul 1986, în Statele Unite existau 11000 de reviste, 9000 de posturi de radio, 1500 de posturi de televiziune, 2400 de edituri și 7 studiouri cinematografice. În realitate, douăzeci de companii multinaționale din domeniul comunicării dețineau jumătate din aceste mijloace de difuzare. Fără îndoială, concentrarea unui număr atât de mare de mijloace media în atât de puține mâini constituia un motiv de îngrijorare, dar adevărul este că în prezent, lucrurile arată și mai dezolant, din cauza valului mare de achiziții și fuziuni. Acestei situații trebuie să îi adăugăm decizia luată în data de 2 iulie 2002, de Comisia Federală pentru Comunicații (CFC)[1], instituție prezidată de către Michael Powell, fiul actualului secretar de stat Colin Powell. CFC a eliminat o interdicție care împiedica achiziționarea de către un ziar a unui post de radio sau de televiziune din același oraș și situa la 45% procentul de audiență la care putea ajunge o multinațională din zona mass-media. Potrivit noii reglementări, același conglomerat de companii poate acum să dețină atât ziare cât și posturi de radio și de televiziune în același oraș fără ca vreo putere publică să poată împiedica acest lucru. Nu mai trebuie spus că toate multinaționalele din domeniul comunicării fac parte din grupuri de companii cu interese pe cele mai diverse piețe: fabricarea armelor, transporturi, birouri de avocați, industrie aerospațială etc.
Cu alte cuvinte, libertatea de informare se transformă din ce în ce mai mult într-o utopie, din cauza numărului de elemente „care distorsionează" informația și îngreunează informarea.

Multinaționalele din domeniul **informațiilor** și comunicarea

Independența profesioniștilor din domeniul informațiilor nu este subminată doar de interesele comerciale și politice ale firmelor pentru care lucrează, ci și de „dictatura" publicității. Marile companii

[1] FCC – Federal Communications Commission (n.tr.)

câştigă sume enorme de bani din campanii publicitare, destinate vinderii unor produse, sau intenţiilor unor firme de a-şi crea o anumită imagine. Aceste campanii se desfăşoară de regulă tocmai în cadrul marilor companii media, ceea ce îi împiedică pe ziarişti şi pe reporteri să publice acele informaţii care discreditează marile companii ofertante de publicitate sau le afectează interesele. Ne-am fi putut aştepta la o mai mare independenţă din partea acelor instituţii media care îşi vând produsul direct publicului, adică ziarele şi revistele, dar adevărul este că acestea depind din ce în ce mai mult de publicitate. Această situaţie a început să fie vizibilă într-un mod dramatic la mijlocul anilor '60. În perioada 1960–1967, în Statele Unite ziare precum *News Chronicle* sau *Sunday Citizen* au fost absorbite, în ciuda mediei zilnice de 9,3 milioane de cititori, de conglomerate sprijinite de *establishment*-ul corporatist. Dispariţia acestor ziare critice, aflate mereu în prima linie pe frontul denunţării neregulilor societăţii americane, s-a datorat doar faptului că ele nu primeau sprijin publicitar din partea marilor companii de afaceri.

Există multe exemple de presiune exercitată de interesele publicitare împotriva muncii profesioniştilor din domeniul informaţiilor, dar ne vom rezuma doar la unul, referindu-ne la ceea ce s-a întâmplat în anul 1985, după difuzarea de către postul de televiziune publică WNET, în cadrul programului Gulf-Western, a documentarului *Afacerea foamei*. Documentarul era foarte critic la adresa rolului jucat de marile companii multinaţionale în Lumea a Treia, fapt care a făcut ca din acel moment cei mai importanţi investitori publicitari să decidă retragerea sprijinului acordat programului. Această reacţie ne conduce la concluzia că marile companii ofertante de publicitate nu vor sponsoriza niciodată programe critice faţă de situaţia socială a momentului. Dimpotrivă, ei vor finanţa programe blânde faţă de realităţile zilei şi care să nu intre prea adânc în zone controversate.

În anii '80, când problemele ecologice ocupau prima pagină a actualităţii, reţeaua de televiziune americană *NBC* a decis să deruleze un program referitor la problemele mediului înconjurător cu care se confrunta lumea. Seria de documentare nu a găsit sponsorizare de-

oarece sugera că marile companii industriale aveau o poziție vinovată în aceste chestiuni, deși ele doreau să transmită un mesaj liniștitor cu privire la aceste probleme. Programele care sunt în mod normal pe placul marilor sponsori sunt acelea care cultivă o imagine blândă a realității: călătorii exotice, spectacole, life-style, bârfe despre vedetele de cinema sau de televiziune și teme asemănătoare. În definitiv, sponsorii sunt interesați de divertismentul cel mai superficial și cel mai inofensiv.

În prezent, publicitatea a devenit atât de importantă pentru supraviețuirea unei instituții media încât marile rețele de televiziune își adaptează grila de programe pentru a „prinde în plasă" un anume tip de public, cel asupra căruia marile multinaționale își îndreaptă „impactul" publicitar. Astfel, pentru ca o rețea de televiziune să fie rentabilă, este nevoie ca un anume program să fie văzut de milioane de persoane, între care, pe primul loc, ca număr de procente, se situează femeile casnice, urmate, pe locul doi, de trei milioane de persoane cu un profil mai eterogen.

Alt factor cu o la fel de mare importanță, care împiedică anumite știri să ajungă la marele public, are de a face cu optimizarea resurselor. O anumită companie media nu poate avea profesioniști trimiși în toate punctele de pe glob în care se produc evenimente demne de a ajunge la știri. Astfel, toate mediile de informare depind într-o mare măsură de agențiile de presă, companii care se bazează pe informatori din aproape orice colț al lumii și care apoi distribuie aceste informații unei pleiade de instituții media din orice colț al planetei. Astfel, companiile media își concentrează ziariștii în locuri în care se asigură fluxul de informație, adică agenții de presă și instituții oficiale precum ministere, tribunale, consilii municipale, sedii ale partidelor politice etc. Ca urmare, informația care ajunge la noi provine din două surse clare: instituțiile și mijloacele de informare oficiale, adică marile agenții de presă, care la urma urmelor reprezintă tocmai obiectul către care se îndreaptă toate „operațiunile de dezinformare" ale guvernelor, ale serviciilor secrete și ale marilor interese economice. Pentru a spune lucrurilor pe nume, cea mai mare parte a informației care sosește la noi pe calea mijloacelor mass-media importante a trecut deja prin sita „corpului de ofițeri".

Nu degeaba partidele politice, multinaţionalele şi instituţiile militare cheltuiesc uriaşe sume de bani pe mijloacele de informare şi pe cabinetele de relaţii publice. De exemplu, Pentagonul deţine un serviciu de informaţii publice în care lucrează mii de angajaţi şi unde se şi cheltuiesc mii de milioane de dolari pe an. În anii 1979 şi 1980, într-o perioadă de relativă deschidere, Forţele Aeriene ale Statelor Unite au arătat public o parte din „armata informativă" de care dispuneau. Posedau 140 de ziare, 34 posturi de radio şi 7 de televiziune, o revistă cu un tiraj de 125000 de exemplare etc. În plus, sponsorizau 14000 conferinţe pe an. În acea perioadă, Forţele Aeriene au finanţat 148 de filme şi sute de programe de radio în toată ţara. În anul 1971, un studiu publicat de către *Armed Forces Journal* a scos la iveală faptul că Pentagonul publica în acel moment un total de 371 de reviste, cu un cost anual de zeci de milioane de dolari. Până la începutul anilor '80, Pentagonul a editat în total 1203 publicaţii periodice.

O altă formă de presiune exercitată asupra mass-mediei, pentru ca aceasta să aibă atitudinea dorită faţă de acţiunile centrelor oficiale, o reprezintă mult râvnita publicitate instituţională. În toate ţările occidentale, ministerele, consiliile municipale şi toate tipurile de instituţii publice au alocate sume generoase pentru cheltuieli de publicitate. În realitate, este vorba despre injectarea unor mari sume de bani în instituţiile media, sume care îi asigură pe „investitori" că informaţiile publicate sunt în avantajul lor.

Toate acestea generează o „cârdăşie" nerușinată între puterea politică, cea financiară şi cea a presei, cu un rezultat negativ asupra calităţii informaţiei care ajunge la public, făcând imposibilă apariţia unor noi proiecte jurnalistice cu o mai mare independenţă. Astfel, nu este surprinzător faptul că în ciuda sumelor enorme de bani pe care le generează industria presei în Statele Unite, în ultimii douăzeci de ani nu a fost lansat, cu succes, în ţară nici măcar un singur ziar. Iar dacă apar reviste noi, majoritatea aparţin coloşilor mass-media care au acces la reţelele de distribuţie, promovare şi vânzare. Nici la Hollywood nu s-a reuşit înfiinţarea cu succes a niciunui studio cinematografic nou în ultimii cincizeci de ani.

Situația actuală de „cvasi" monopol informațional, în care medii de presă importante sunt concentrate în puține mâini, se datorează în mare parte guvernării conservatoare Ronald Reagan – Margaret Thatcher din anii '80, din Statele Unite și, respectiv, Marea Britanie. „Doamna de Fier" și fostul „cowboy" erau apărători extremi ai celui mai sălbatic sistem capitalist și susțineau dispariția mijloacelor de informare publică, care își câștigaseră în ambele țări binemerita-ta faimă a obiectivității. În timpul acestor guverne, atât companiei *BBC*, cât și rețelei americane *PBS* le-au fost impuse o serie de restricții referitoare la informațiile difuzate. În plus, politica privind informațiile guvernelor Thatcher și Reagan era centrată pe obținerea controlului asupra celui mai mare număr posibil de instituții de presă de către prietenii acestora, oameni de afaceri din domeniul comunicării. În Marea Britanie era deja subiect de scandal alianța dintre Thatcher și marele impresar din domeniul comunicării, australianul Rupert Murdoch, proprietar al unui holding care deține ziare, case de producție, televiziuni, reviste și posturi de radio pe întreg globul, în special în Marea Britanie și în Statele Unite. Ca formă de plată pentru o serie de inițiative ale guvernului britanic pe tema unor legi de care au beneficiat enorm companiile lui Murdoch, instituțiile sale mass-media au sprijinit fără rezerve partidul lui Thatcher în alegerile din anii 1987 și 1992. Lordul McAlpine, fost trezorier al Partidului Conservator, după alegerile din anul 1992, a făcut următorul comentariu: *„adevărații eroi ai campaniei electorale au fost editorii presei conservatoare... Ei au câștigat alegerile."* Puterea lui Murdoch este atât de mare în Regatul Unit încât Tony Blair a călătorit în Australia în 1995 pentru a avea o întrevedere cu magnatul și pentru a îl asigura că, dacă ajunge la putere, nu îl va nedreptăți. La schimb, a obținut promisiunea unui tratament destul de blând în cadrul presei conservatoare din subordinea miliardarului.

Dezinformează
şi îţi vei atinge scopul

La începutul anului 2002, cotidianul *The New York Times* a dezvăluit existenţa unei instituţii ciudate subordonată Pentagonului şi numită Biroul pentru Influenţă Strategică, a cărei sarcină era, după cum au dezvăluit sursele militare ale ziariştilor, să producă informaţii false pentru a convinge opinia publică internaţională cu privire la beneficiile războiului împotriva „terorismului", pe care îl declanşase administraţia Bush. Unul dintre planurile acestui birou de dezinformare era să păcălească importante agenţii de presă şi instituţii media străine să difuzeze ştiri false, favorabile intereselor guvernului american. Strategii de la Pentagon se gândeau că ulterior aceste informaţii ar fi fost adunate de către presa americană, obţinând astfel un dublu beneficiu: pe de o parte, influenţau opinia publică de peste hotare şi, pe de altă parte, făceau să pară, în propria ţară, mai credibile informaţiile favorabile administraţiei Bush, pentru că acestea nu proveneau de la instituţii suspecte ca fiind apropiate preşedintelui, ci din presa unor ţări care nu sprijineau politica lui.

Scandalul provocat de dezvăluirile din ziarul *The New York Times*, dezbătut chiar şi în Congresul american, a făcut ca însuşi secretarul apărării, Donald Rumsfeld, să prezinte scuze şi să anunţe închiderea biroului. La puţin timp după aceea, odată domolită furtuna, biroul a fost înlocuit cu altul asemănător purtând denumirea de Biroul pentru Planuri Speciale. Unul dintre cei mai importanţi „şoimi" de la Washington, prieten apropiat al lui Rumsfeld, a scris un articol incendiar, acuzându-i pe ziarişti şi pe politicienii de stânga americani de a fi privat guvernul de un instrument de război atât de valoros şi de indispensabil precum dezinformarea. Preşedintele fundaţiei de extremă dreapta Center for Security Police a mers chiar mai departe cu afirmaţiile, amintind o frază a lui Winston Churchill, conform căreia *„adevărul este prea preţios ca să nu fie precedat de un şir de minciuni."*

Casa Albă s-a folosit şi ea de un alt organism, Biroul pentru Comunicaţii Globale, în scopul de a-şi impune punctul de vedere re-

feritor la războaiele din Irak și Afganistan. Acest birou avea sarcina de a emite rapoarte zilnice referitoare la război, care se distribuiau prin purtători de cuvânt militari americani în toată lumea, miilor de ziariști și tuturor membrilor guvernului, cu scopul de a obține în fața opiniei publice un mesaj unitar cu privire la binecuvântările războiului. Chiar în sânul acestui birou a fost conceput personajul numit „ziarist acreditat", adică informatori care mergeau în război alături de contingentul nord-american și care își informau instituțiile de presă cu privire la desfășurarea luptelor. Scopul acestui nou „personaj" era de a obține controlul asupra informatorului, căci una dintre condițiile de bază pentru ca Pentagonul să admită ziariștii era ca aceștia să aibă obligația de a respecta în orice moment consemnele emise de către comandantul fiecărei unități militare. Nu mai trebuie menționat faptul că acești comandanți primeau „note" zilnice din partea superiorilor referitor la felul în care trebuiau să se poarte în fiecare moment cu persoanele „acreditate".

Odată cu Războiul din Vietnam, când imaginile groaznice difuzate de televiziunea nord-americană au generat un val de respingere a războiului fără precedent, Pentagonul a decis să nu mai comită o greșeală de acest fel. Începând din acel moment, militarii urmau să controleze până în cel mai mic amănunt orice informație sau imagine referitoare la război. Celebra frază *„într-un război, prima victimă este adevărul"* nu a fost niciodată mai adevărată ca în momentul Primului Război din Golf, din anul 1991, și de atunci încoace. Ca telespectatori am asistat la ceea ce, prin intermediul ecranului, păreau focuri de artificii. Aproape că nu am văzut victime, iar informația se referea vitejește la rachetele inteligente, care distrugeau doar ținta stabilită dinainte, fapt pentru care civilii nu aveau de ce să se teamă. *CNN*, televiziunea aleasă de Pentagon pentru a fi purtătoare de cuvânt a intereselor americane în fața lumii, a făcut din război un mare spectacol, ca și cum era vorba despre o finală NBA. La câteva luni după terminarea războiului am aflat adevărul: zeci de mii de victime civile și o țară lăsată în ruine.

Legătura dintre *CNN* și serviciul militar de informații secrete al Statelor Unite a ieșit foarte clar la iveală atunci când s-a aflat că, în anul

1999, reţeaua de televiziune angajase militari americani, experţi în război psihologic şi dezinformare. Maiorul Thomas Collins, din serviciul de informaţii al armatei americane, a recunoscut în faţa presei că *„membri ai personalului PSYOPS (Operaţiuni Psihologice ale Armatei), soldaţi şi ofiţeri, au lucrat în studiourile centrale ale CNN din Atlanta, prin intermediul programului nostru de instruire în domeniul companiilor. Lucrau ca informatori obişnuiţi ai CNN. Este posibil să fi lucrat la pregătirea materialelor informative în cursul războiului din Kosovo. În orice caz, ei au ajutat la producerea de ştiri.“*

La început *CNN* a negat, prin intermediul purtătorului său de cuvânt Megan Mahoney, informaţiile apărute în presă, dar în urma declaraţiilor maiorului Collins, televiziunea a spus pur şi simplu că trebuia să se consulte cu directorii reţelei. O declaraţie oficială din partea *CNN* referitor la cele întâmplate nu a mai venit niciodată. Dar bineînţeles că manipulările au continuat. De exemplu, cu puţine minute înaintea atentatului asupra Turnurilor Gemene, *CNN* a transmis nişte imagini în care puteau fi văzuţi cetăţeni palestinieni care sărbătoreau ceva. Prezentatorul reţelei a spus despre aceste imagini, care au fost distribuite imediat televiziunilor din toată lumea, că prezentau palestinieni sărbătorind atentatul. După câteva zile s-a aflat că era o minciună sfruntată. Imaginile făceau parte din arhiva *CNN* şi erau vechi de câţiva ani.

Altă informaţie. Motivul principal care a convins opinia publică americană de necesitatea începerii războiului împotriva tiranului din Irak, după invadarea Kuweitului, l-au constituit declaraţiile unei tinere infirmiere kuweitiene care afirma că, atunci când soldaţii lui Hussein au intrat în spitalul în care lucra, au deconectat incubatoarele mai multor bebeluşi, provocându-le moartea. Mărturia ei dramatică i-a făcut pe americani să pornească un „război total“. La câteva luni după aceea s-a aflat că în realitate presupusa infirmieră era o rudă a ambasadorului Kuweitului în Statele Unite şi că nu se afla în Kuweit în momentul invaziei. Însăşi protagonista a povestit după câţiva ani în faţa camerelor unei televiziuni despre felul în care specialişti ai armatei nord-americane au instruit-o dinainte cu privire la ceea ce trebuia să declare şi la felul în care trebuia să o facă. Ei

au îmbrăcat-o chiar, potrivit situației, în haine ponosite, care contrastau flagrant cu hainele de firmă scumpe cu care se îmbrăca de obicei tânăra.

În timpul ultimului Război din Golf, șirul de minciuni pe care membrii administrației Bush le-au adus ca argument pentru a justifica un război imperialist în toate privințele au frizat absurdul. Faptul de a-l auzi pe secretarul de stat Colin Powell afirmând în fața ONU că Irakul deținea arme de distrugere în masă periculoase, fără a oferi nici măcar o probă și afișând o expresie pe care se putea citi limpede că nici măcar el nu credea asta, ar provoca doar râsul și ar face ținta unor glume nesărate, dacă acest război nu ar fi lăsat în urmă mii de victime civile și o țară în pragul războiului civil. Cu ocazia altei apariții „importante", Powell ne-a arătat câteva fotografii neclare ale unor camioane care, potrivit secretarului de stat, reprezentau proba palpabilă că Irakul folosea fabrici mobile de arme chimice.

În ultimul Război din Irak, rețeaua de extremă-dreapta *Fox* a ocupat locul care îi aparținuse înainte *CNN*-ului. Cu ziariștii și comentatorii săi ultraconservatori, cu muzica de paradă militară și totala sa adeziune față de postulatele Casei Albe, *Fox* nu a avut prea multe probleme în a obține repede sprijinul administrației Bush. Când Statele Unite au decis să îl expulzeze din țară pe Mohamed Allawi, corespondentul agenției Iraqi News, Hussein a răspuns alungându-l din Bagdad pe corespondentul *Fox*. Rețeaua americană a susținut o amplă campanie de discreditare a Franței și Germaniei, principalii oponenți ai intervenției în Irak, la adresa cărora se proferau zilnic tot felul de epitete jignitoare.

De fapt, *Fox* este în mare măsură responsabilă pentru faptul că Bush a câștigat președinția. Și nu ne referim la sprijinul mediatic pe care l-a primit în campania electorală. Nu. Pentru prima dată în istoria Statele Unite – poate și a lumii? – o televiziune a „numit" un președinte. Când încurcătura monumentală cu biletele electorale era la apogeu în Florida, statul în care se decidea președinția, iar câștigătorul alegerilor era încă necunoscut, *Fox News* a anunțat în exclusivitate că Bush era câștigătorul. Restul instituțiilor media s-au alăturat „corului", pentru a nu se lăsa mai prejos, dându-l drept

câştigător pe texan. Şi adevărul este că nimănui nu îi trecea prin cap posibilitatea ca una dintre cele mai mari reţele de televiziune din ţară să rişte oferind o informaţie care se răspândea atât de uşor fără nici o acoperire. Dar aceasta a fost trista realitate. Când tot restul presei aştepta ca *Fox* să scoată „asul din mânecă", nu exista de fapt nici un as de scos. Reţeaua de extremă-dreapta a dat informaţia ca parte a strategiei comitetului de campanie al lui Bush pentru a obţine acceptarea victoriei sale de către presă. Când *CNN, ABS, CBS* şi restul canalelor şi-au dat seama de cursa întinsă era deja prea târziu. Ar fi fost un dezastru ca toate marile televiziuni din ţară să rectifice o informaţie atât de importantă. Mai târziu s-a aflat că ştirea a plecat de la John Ellis, directorul de ştiri al *Fox* din noaptea alegerilor şi, bineînţeles, vărul lui Bush!

Bătălia cu privire la opinia publică era deja câştigată, lipsea doar ca judecătorii Tribunalului Suprem din Statele Unite, majoritatea numiţi în timpul administraţiei lui Bush-tatăl şi prieteni apropiaţi ai clanului, să decidă întreruperea renumărării voturilor şi să îl declare învingător pe George W. Bush. Judecătorul Clarence Thomas a fost cel însărcinat să dea o explicaţie opiniei publice referitoare la o decizie atât de ciudată: *„După părerea mea, renumărarea voturilor care sunt discutabile din punct de vedere legal ameninţă într-un mod ireparabil să facă rău reclamantului (Bush) şi ţării, umbrind ceea ce el (Bush) consideră că este legitimitatea triumfului său în aceste alegeri."* Explicaţia este clară, dacă renumărarea voturilor demonstra că Al Gore câştigase alegerile, Bush avea de pierdut. Toată situaţia este ridicolă. Desigur, soţia judecătorului Thomas a fost angajată de Bush pentru a face parte dintre consilierii lui. Dacă acestui fapt îi adăugăm toate matrapazlâcurile făcute de Jeb Bush, fratele guvernator de Florida, pentru a scoate din listele electorale zeci de mii de potenţiali alegători ai lui Al Gore – în special persoane de culoare şi oameni din cartierele defavorizate – putem să calificăm doar ca pe un mare „ghiveci" ceea ce s-a întâmplat în Statele Unite la alegerile prezidenţiale din anul 2000.

În timpul invaziei din Irak au avut loc o mulţime de manifestaţii în toate părţile lumii. Milioane de oameni au ieşit pe străzi pentru

a protesta împotriva războiului, inclusiv în Statele Unite. Cu toate acestea, marile canale de televiziune americane vedeau lucrurile altfel. *NBC*, *ABC*, *CNN* sau *Fox* au fost preocupate să arate imagini din trecut, făcând aluzie la manifestații în favoarea și împotriva războiului. Este adevărat că au existat și manifestații în favoarea războiului, însă ele au avut loc în statul Texas și au avut o participare de sub 1000 de persoane. A nu arăta manifestații masive împotriva războiului și a vorbi apoi în mod egal despre adunări în favoarea și împotriva războiului constituie o manipulare grosolană, dar nimic nu se compară cu felul în care erau prezentate adunările populare de respingere a invadării Irakului din țările arabe: manifestații în favoarea tiranului Hussein, potrivit prezentatorilor acestor rețele.

Dar punctul culminant al marii campanii pentru obținerea sprijinului opiniei publice față de război a venit odată cu „salvarea" soldatului Jessica Lynch. Astfel ne prezenta *Washington Post* capturarea ei: *„Soldatul Jessica Lynch, salvată marți dintr-un spital irakian, a luptat cu vitejie și a doborât mai mulți soldați dușmani... Lynch, în vârstă de 19 ani, însărcinată cu aprovizionarea, a continuat să tragă împotriva irakienilor, chiar și după ce a fost atinsă de câteva gloanțe și a văzut, conform informațiilor unui oficial, cum în jurul ei mureau mai mulți soldați din unitatea ei, în timpul înfruntării din data de 23 martie... A luptat până la capăt – a declarat oficialul. Nu voia să fie prinsă vie."* Povestea salvării ei a fost relatată în presă drept o operațiune misterioasă în care toți cei din grupul operațional care a eliberat-o și-au pus viața în pericol. Realitatea, străină de campania de propagandă a Pentagonului, a fost cu mult mai prozaică. Unitatea din care făcea parte soldatul s-a rătăcit și, ca urmare a lipsei de pregătire în interpretarea hărților, soldații au intrat direct în orașul Nasiriya, care nu se afla încă sub control american. Ei au auzit câteva tiruri de armă în depărtare care nu erau îndreptate împotriva lor, dar s-au speriat și au ieșit din vehicule, fiecare pe partea lui, pierzând legătura. Soldatul Lynch a fost rănit ca urmare a răsturnării mașinii în care călătorea, astfel că a fost transferată la un spital, fără să fie supravegheată de vreun militar inamic și a fost bine îngrijită de personalul medical. Când a apărut grupul de salvare nu a existat nici un fel de rezistență,

dimpotrivă, câţiva membri ai spitalului au explicat că au vrut chiar ei să o ducă pe rănită în zona poziţiilor americane, dar din cauza intenselor schimburi de focuri au hotărât să o aducă înapoi la spital. Cu toate acestea, echipele de operaţiuni psihologice de la Pentagon au decis să creeze o poveste în întregime fictivă, spre gloria armatei. *CBS* i-a oferit lui Lynch un contract pentru a exploata povestea ei prin intermediul unui film, a unei cărţi şi a unui concert care urma să fie difuzat de către *MTV*. În final, tânăra, întristată de atâtea onoruri şi interviuri în care era dată drept exemplu tinerilor americani, s-a plictisit de această farsă şi a mărturisit adevărul în faţa presei. Întrebarea este: câte alte asemenea poveşti ne-au fost strecurate?

După finalizarea invadării Irakului, un organism dedicat controlului mass-media a analizat felul în care a fost tratată tema războiului în jurnalele de ştiri de seară în cadrul a şase mari canale de televiziune americane. Câteva dintre cele mai scandaloase concluzii au fost următoarele: doar 4% dintre cei care au comentat războiul făceau parte din organisme nesubordonate guvernului; din cei 840 de comentatori care erau sau fuseseră militari sau funcţionari guvernamentali, doar patru s-au arătat împotriva conflictului armat; puţinele fraze rostite împotriva războiului au constat în declaraţii scurte date de cetăţeni în interviuri luate pe stradă.

Un minister al culturii numit **CIA**

Încă de la începuturile agenţiei, unul dintre cele mai mari sucese ale CIA a constat în crearea de ziare, de posturi de radio, de companii aeriene şi de tot felul de societăţi economice pe care le-au finanţat şi care puteau fi folosite în operaţiunile agenţiei. CIA a luat fiinţă după dispariţia predecesoarei sale, OSS (Oficiul pentru Servicii Strategice), ai căror membri s-au dedicat punerii în funcţiune a unui nou super serviciu secret în Statele Unite. Din OSS au făcut parte fiii celor mai importante familii ale naţiunii. Fiii multimilionarului Mellon au lucrat ca spioni în multe dintre capitalele europene, ase-

menea vlăstarilor lui J. P. Morgan, ai lui Archbold (Standard Oil), ai lui Weil (marile magazine Macy's), ai lui DuPont (mari finanțiști) etc. Această elită a fost cea care a infiltrat pârghii de influență ale CIA într-o mulțime de consilii de administrație, instituții academice, ziare... Astfel a început agenția secretă să influențeze în mod decisiv opinia publică internațională și marile evenimente culturale din timpul Războiului Rece. Sovieticii au încercat să profite de regula sacră a libertății de expresie pe care se bazau democrațiile occidentale pentru a-și pune în circulație propaganda în Occident. Acest fapt a făcut ca CIA să ia în serios tema propagandei, inițiind o serie de operațiuni în care erau implicați intelectuali, muzicieni, actori sau romancieri.

Una dintre cele mai cunoscute încercări de a răspândi ideologia sovietică pe teritoriul dușmanului a avut loc la sfârșitul lunii martie a anului 1949, în orașul New York. KGB, profitând de influența pe care o exercitau intelectualii comuniști și de stânga în Statele Unite, a pus în mișcare un macrocongres intitulat „Conferința Culturală și Științifică pentru Pacea Mondială". Scriitori, oameni de știință și oameni de litere sovietici s-au aflat pe același afiș cu colegi din stânga americană. KGB-ul spera ca acest congres să fie sprijinul necesar pătrunderii ideologiei comuniste în America de Nord. Imediat, CIA a pus umărul la treabă, recrutând câțiva dintre scriitorii participanți, precum André Malraux sau viitorii câștigători ai premiului Nobel, Bertrand Russell și Albert Schweitzer, care au început să spioneze și să intercepteze corespondența intelectualilor sovietici. Pe toată perioada congresului, Russell și compania i-au respins și i-au ridiculizat pe sovietici, în timp ce CIA a început să deruleze în presă o campanie pentru a demonstra că acest congres nu era altceva decât o capcană pe are o folosea KGB pentru a influența opinia publică americană. La rândul său, FBI a pus sub supraveghere intelectualii de stânga americani care participaseră la congres, în timp ce evitau prin toate mijloacele ca articolele de presă sau romanele acestora să fie publicate în ziarele sau la editurile din Statele Unite.

După câteva luni, datorită succesului său operativ în „contrainformații", CIA a hotărât să continue atacarea ideologiei comuniste,

de această dată sprijinind operele şi cărţile foştilor comunişti, dezamăgiţi de scandalurile care mânjeau idelurile revoluţiei sovietice. CIA a organizat o costisitoare campanie publicitară pentru ca aceşti intelectuali să fie cunoscuţi de atunci drept grupul de stânga necomunist. Doi dintre strategii participanţi la această campanie erau Arthur Koestler, consilier pentru campaniile de propagandă ale Foreign Office-ului britanic şi Willian Donovan, director al serviciului secret american în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi unul dintre artizanii fondării CIA.

Dar, fără îndoială că cea mai mare lovitură a CIA în acest război ideologic şi cultural împotriva sovieticilor a constituit-o crearea Congresului pentru Libertate Culturală, o instituţie permanentă a cărei misiune era celebrarea activităţii culturale sub toate formele ei – teatru, pictură, muzică... – în Statele Unite, Europa şi America Latină. După cum bine au arătat câţiva istorici, CIA s-a transformat prin intermediul Congresului pentru Libertate Culturală în adevăratul Minister al Culturii din Statele Unite.

Banii pentru costisitoarele activităţi culturale ajungeau la organizaţie prin intermediul Fundaţiei Farfield, un paravan creat special de către CIA pentru transferarea fondurilor către Congresul pentru Libertate Culturală. Organizaţia finanţată de CIA a servit drept instituţie de promovare a operelor mai multor artişti, scriitori şi intelectuali de talia lui Igor Stravinsky, Jean Cocteau, Laurence Olivier, André Malraux, Glenway Westcott sau spaniolul Salvador de Madariaga. În publicitatea făcută activităţilor Congresului se putea citi că operele create în multe ţări ale lumii libere arătau *„interesul artiştilor contemporani de a trăi şi munci într-o atmosferă de libertate. Vor fi expuse capodopere care nu ar fi putut fi create în regimurile totalitare şi a căror prezentare publică nu ar fi fost permisă de către regimuri precum cel din Germania nazistă sau cel actual din Rusia sovietică şi din ţările sale satelit, după cum s-a şi putut vedea din faptul că aceste guverne au calificat asemenea picturi sau sculpturi ca fiind produse decadente sau burgheze."*

CIA a creat multe alte organizaţii culturale, precum Comitetul pentru Europa Liberă, a cărei secţiune însărcinată să adune fonduri se

numea Cruciada pentru Libertate, principalul ei reprezentant fiind Ronald Reagan, pe atunci un actor de mâna a doua. În realitate, Cruciada pentru Libertate servea spălării banilor destinați sprijinirii unei operațiuni conduse de către agentul William Casey, viitor director al CIA, al cărei scop era contractarea oamenilor de știință și a militarilor naziști pentru a lucra cu armata și serviciile secrete din Statele Unite în lupta împotriva comuniștilor.

CIA a influențat decisiv acceptarea de către critici și de către public a artei moderne și abstracte, în ciuda atacurilor pe care le-a primit acest gen de artă din partea unor senatori americani care considerau că ea face parte dintr-un plan al KGB-ului de a submina principiile artei conservatoare a Occidentului. *„Întreaga artă modernă este comunistoidă... Artiștii ultramoderni sunt folosiți, fără să știe, ca arme ale Kremlinului"*, a afirmat senatorul George Dondero. Alt senator a mers și mai departe cu afirmațiile: *„arta modernă este în realitate un mijloc de spionaj. Pentru cel care le înțelege și știe să le interpreteze, tablourile moderne dezvăluie punctele slabe ale liniilor de apărare americane și alte construcții fundamentale precum barajul Boulder."*

Mult mai pragmatică și mai puțin înclinată să cadă pradă unor asemenea temeri paranoice, agenția de spionaj din Statele Unite a văzut că și elita politică sovietică disprețuia arta modernă, calificând-o drept *„exemplu decadent de artă capitalistă"*, astfel că a decis să profite de situație. Fostul agent al CIA, Donald Jameson, explică în felul următor motivul pentru care serviciul secret sprijinea arta modernă: *„ne-am dat seama că era genul de artă care avea cel mai puțin de a face cu realismul socialist și făcea ca acesta să pară și mai afectat, mai rigid și mai limitat decât era în realitate... Moscova din acele zile se manifesta violent atunci când denunța orice lucru care nu se adapta schemelor sale rigide. Astfel, se putea deduce pe bună dreptate că tot ceea ce ei criticau cu atâta ciudă și violență merita să fie sprijinit sub o formă sau alta. Desigur, lucruri de acest fel se puteau face doar prin intermediul organizațiilor sau acțiunilor CIA, dar indirect, de departe... În plus, nu trebuia și nici nu se putea să avem o relație mai apropiată pentru că majoritatea erau oameni care nu respectau prea mult guvernul și, cu siguranță, niciunul nu respecta CIA. Dacă trebuia să folosim persoane*

care se considerau într-o formă sau alta mai apropiate de Moscova decât de Washington, poate că era cu atât mai bine." În acest scop, CIA s-a folosit de cel mai prestigios muzeu de artă modernă din lume, MoMA – Muzeul de Artă Modernă din New York. MoMA era condus de către Nelson Rockefeller, membru al familiei de magnați, care s-a aflat în fruntea serviciului secret al Statelor Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Iar consiliul de administrație al muzeului era împânzit de foști agenți ai serviciilor secrete. „Fost" este un fel de a spune, pentru că în lumea mică a spionajului toți știu că cine a fost odată agent nu abandonează niciodată această meserie, continuând de-a lungul vieții să se ocupe de sarcini ale „serviciului", ori de câte ori i se cere.

Așa cum era de așteptat, MoMA și Congresul pentru Libertate Culturală, cunoscut drept ministerul culturii al CIA, au ridicat arta abstractă la cel mai înalt nivel în lumea culturii. Timp de zeci de ani ei au sponsorizat tineri artiști, au organizat expoziții, au editat cărți și reviste despre „noua artă", au obținut un sprijin enorm din partea guvernului și a marilor instituții media etc. Ce-i drept, ei făceau acest lucru subliniind mereu că acest gen de artă se năștea doar din libertate, lucru care nu s-ar fi putut întâmpla niciodată în țările comuniste.

Când s-a descoperit că CIA avea rolul de a propaga recunoașterea artei moderne, mai mulți pictori și sculptori s-au sinucis, neputând suporta faptul că mai mulți zeci de ani lucraseră pentru cea mai detestată organizație din lume.

Bineînțeles că și Hollywood a primit o atenție deosebită din partea serviciilor de spionaj americane. În anul 1955 s-a desfășurat reuniunea șefilor Consiliului Statului Major pentru punerea în mișcare a operațiunii „Militant Liberty". Scopul acestui plan era acela de a explica marelui public, prin intermediul peliculelor de la Hollywood, adevăratele condiții de opresiune care existau în comunism, precum și principiile nobile pe baza cărora funcționa sistemul „lumii libere". În 1956, mai mulți înalți funcționari ai Statului Major au avut numeroase întâlniri cu producători, regizori și actori precum John Wayne, John Ford, Merian Cooper, Ward Bond etc., pentru a pune

în mișcare operațiunea de propagandă. Renumitul regizor John Ford fusese în timpul celui de-al Doilea Război Mondial responsabil cu imaginea în cadrul OSS, agenția de spionaj care precedase înființarea CIA. De asemenea, el elaborase mai multe documente secrete destinate unor membri marcanți ai guvernului. În anul 1946, Ford și-a creat propriul studio de producție: Argosy Picture, ai cărui acționari erau aproape toți foști agenți ai OSS. Cooper, asociat al lui Ford și, de asemenea, fost agent al OSS, a fost responsabil, de exemplu, de crearea cuplului Fred Astair și Ginger Rogers.

Din întâlnirile strategilor Statului Major cu unii dintre cei mai importanți membri ai marii capitale a cinematografiei au luat ființă filme cu tentă clară de propagandă, precum *Cortina de Fier*, *Întâlnire la ora unsprezece*, *Invazia hoților de cadavre*, *Misiune la Moscova* etc., precum și o întreagă serie de westernuri cu John Wayne în rol de protagonist, filme care aveau drept scop să scoată în evidență marile valori americane.

La rândul său, CIA avea și ea mai mulți agenți la Hollywood. Dintre aceștia, cel mai important era Carleton Aslop, membru al Grupului de Operațiuni Psihologice al agenției și care opera sub acoperirea de producător de cinema. Aslop nu se mulțumea doar să informeze CIA despre veleitățile comuniste ale unora dintre colegii lui, ci făcea tot posibilul pentru a elimina din filmele produse la Hollywood orice scenă și orice personaj contrare intereselor americane. Într-unul dintre rapoartele lui Aslop trimis către CIA și declasificat deja, se poate citi: *„Am reușit să elimin personaje americane bețive, de obicei aflate în roluri importante, chiar dacă nu sunt protagoniști, din următoarele pelicule:* Marele Hudini: *reporterul american bețiv, eliminat definitiv, posibil să fie nevoie să adăugați elemente noi pentru a compensa această lipsă.* Legenda incașilor*: eliminate părțile din scenariu în care personajele americane beau în exces...*"

Howard Hunt, unul dintre marii agenți CIA implicat în tot felul de operațiuni murdare timp de treizeci de ani – asasinarea lui Kennedy, Watergate, Golful Porcilor... – l-a însărcinat personal pe Aslop să călătorească în Anglia pentru a obține din partea văduvei lui George Orwell acceptul de a turna un film de desene animate bazat pe

romanul lui Orwell *Ferma animalelor*. După cum scrie Hunt în memoriile sale, *„această vizită se află la originea filmului de desene animate* Ferma animalelor, *pe care CIA l-a finanțat și apoi l-a distribuit în toată lumea."* CIA a făcut posibilă și producerea la Hollywood a filmului *1984*, peliculă cu impact bazată pe altă operă a lui Orwell, care denunța perversitatea regimurilor totalitariste, atât de dreapta, cât și de stânga, dar pe care strategii CIA au folosit-o ca armă de propagandă împotriva comunismului. Mai mult, în anii '50, NATO utiliza în comunicatele sale publice tocmai termenii pe care îi folosea Orwell în romanul lui. De aceea, putem spune că atât romanul, cât și ecranizarea sa, au oferit Occidentului unul dintre cele mai mari mituri ale sale din timpul Războiului Rece.

Ar fi multe de povestit despre operațiunile CIA în lumea culturii și a spectacolului, precum și despre infiltrarea mai multor agenți în PEN Club, prestigioasa asociație internațională a scriitorilor, sau despre eforturile depuse pentru a nu fi acordat Premiul Nobel pentru Literatură unor scriitori de stânga, însă cred că cele expuse aici arată clar ce influență enormă exercită agenția de spionaj americană în toate domeniile cu putință... La toate acestea se adaugă o mulțime de lucruri pe care nu le știm încă și, probabil, nu le vom afla niciodată.